

Julio Meinvielle

**Židovstvo
v tajemství dějin**

PRO FIDE CATHOLICA

Originální titul:
El judío en el misterio de la historia,
první vydání Buenos Aires 1936

Z německé verze Julio Meinvielle, *Das Judentum im Geheimnis der Geschichte,*
Verlag Anton A. Schmid, Durach 1999
přeložil © Jaroslav Voříšek 1999

Druhé, revidované vydání

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Julio Meinvielle

**Židovstvo
v tajemství dějin**

PRO FIDE CATHOLICA

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	6
Poznámka (německého) vydavatele	7
Úvod	7
1. HLAVNÍ ČÁST: Žid v katolické teologii	9
1. Izmael a Izák	10
2. Ezau a Jákob	11
3. Velikost židovského národa	12
4. Ubohost židovského národa	13
5. Zesvětštění židovského národa	13
6. Židovství	14
7. Velké hříchy Židů	16
8. Žid, učiněný Kain	16
9. Teologické závěry	17
10. Projevy díky Židů Církvi	21
2. HLAVNÍ ČÁST: Žid a křesťanské národy	22
1. Talmud	24
2. Pranaitisovo dílo	25
3. Učení Talmudu ohledně Krista a křesťanů	25
4. Čtyři obžaloby proti Židům	28
a. Židé ničí křesťanství	29
b. Tajně se spolčují proti státu	30
c. Zmocňují se majetku křesťanů	31
d. Hubí křesťany	32
5. Soudy papežů o Židech	34
6. Ghetto	35
7. Občanská omezení	36
8. Církevní kázeň	38
9. Církevní moudrost	38
3. HLAVNÍ ČÁST: Žid a odkřesťanštěné národy	40
1. Odkřesťanštění světa	41
2. Renesance a reformace	42
3. Průnik Židů do křesťanstva	43
4. Židé a zednářstvo	44
5. Židé a francouzská revoluce	46
6. Emancipování Židů a jejich plán na dobytí křesťanského světa	47
7. Židé a kapitalismus	47
8. Židé a demo-liberální korupce	49
9. Židé a komunismus	51
10. Světová židovská říše	54
11. Míšení Židů a křesťanů	54
12. Philadelphia: svornost bratrů	56

4. HLAVNÍ ČÁST: Židé v tajemství dějin a konce času	56
1. Dvojitá historie v jedné jediné	57
2. Co hýbe profánními dějinami	59
3. Židé v tajemství dějin	61
4. Tajemství napětí mezi Židy a pohany ohledně dějin	63
5. Židé v příběhu konce času	68
Závěr	70
Dodatek I: Encyklika Benedikta XIV. polskému episkopátu, 14. ledna 1751 ...	74
Dodatek II: Tomáš Akvinský, <i>De Regimine Judaeorum</i>, kol. 1261	78
Seznam literatury	82

Úvodní slovo editora českého překladu

Je vhodné, nebo dokonce potřebné, vydávat dílo z třicátých let minulého století? Odpověď nám dává sám autor brilantní charakteristikou světské moci Židovstva:

„... převaha tohoto národa je všude den ze dne citelnější, protože Židé panují našim vládám jako věřitel svému dlužníkovi. Židovská nadvláda je cítit v zahraniční politice národů, ve vnitřní politice stran i v hospodářské linii země. Stejně tak je přítomna v ministerstvech pro výchovu a školství, v učebních plánech, ve výchově pedagogů i duchovním postoji akademiků. Židovské panství se rozprostírá i nad bankami a finančními konsorcií, a kompletní mechanismus zlata, deviz a plateb se již nezměnitelně odvíjí pod jeho vlivem. Židé ovládají světové zpravodajské agentury, světový tisk, časopisy i publicistiku, takže masy jsou ve svých duchovních postojích formovány podle potřeb a prospěchu Židů. Ovládají rovněž nepřehledný sektor zábavy a volného času, takže panují módě, kontrolují nevěstince a podobná zařízení, a monopolizují kino i rozhlas do té míry, že veškeré zvyky a mravy křesťanů jsou v současnosti přetvořeny podle Židem daných podmínek.“

A kdo by neviděl, že dodnes se situace nezměnila, a pokud ano, tak jen dramaticky k horšímu.

„Lidé, celá veřejnost, všechno je dnes judaizováno. Bohatí prostřednictvím liberalismu, chudí pomocí socialismu. Všichni myslí, nenávidí, milují a tančí podle židovské píšťalky. A nepochybně se všichni cítí tak úžasně volně a svobodně – jako loutky, vedené zchytralou a lstivou rukou synů Izraele. Všichni se cítí tak nádherně svobodní, ale nikdo z nich neumí a nemůže myslet jinak, než judaizovaný mozek jeho novin, jeho časopisů a jeho knih. Všichni se cítí skvěle volní, ale nikdo nezná lásku a nenávidí jinak než skrze judaizované herce a ostatní ‚umělce‘. Všichni se cítí svobodně, ale jejich politické, náboženské i filosofické myšlenky jsou jim připraveny a vnuceny Židy“ (psáno v 30. letech!).

Pod záminkou záchrany zabíjejí křesťanské národy, zotročují je ve jménu svobody, nenávidí je pod pláštíkem bratrství, tyranizují je pod záminkou demokracie, okrádají je tam, kde mluví o úvěru, a pod záminkou vzdělávání křesťanské národy otravují.

Autor se ve své rozsáhlé studii dotýká snad všech hlavních aspektů nepřekonatelného antagonismu mezi křesťanstvím a judaismem. Kdo by měl zájem o prohloubení znalostí k některému z témat, ten má na naší stránce k dispozici o tabuizované rituální vraždě obsáhlou a důkazy podloženou práci Hellmuta Schramma „Židovská rituální vražda“, o zednářství a jeho závislosti na talmudském Židovstvu se může poučit v knize Ericha Ludendorffa „Eliminace zednářstva odhalením jeho tajemství“, o roli kapitalismu a socialismu resp. komunismu v přípravě světové vlády se dočte ve velké trilogii Johanna Rothkranze „Nadcházející ‚diktatura humanity‘ aneb Panství Antikrista“ i v jeho další práci „Maastrichtská dohoda – konečné řešení pro Evropu“.

Žid z Božího dopuštění pokračuje s pozoruhodnou obratností ve svém lhaní a obžalovává skutečné zachránce jako nepřítelů národů. Takto jsou Kristus, Církev, kněžstvo a křesťanské vlády vydávány lidu za obecného svůdce.

A jak právem píše německý vydavatel v úvodní poznámce, „kniha veledůstojného Julia Meinviella přináší podle našeho vědomí nejúplnější a nejpřesnější pojetí dané problematiky. Za celá dlouhá desetiletí od vydání jeho dílo neztratilo nic ze své aktuálnosti, a vzhledem k široce rozšířené neznalosti příslušného učení Církve i chaosu naší doby se zdá být jeho nová edice mimořádně žádoucí“.

Poznámka (německého) vydavatele

Nelze porozumět ani vlastnímu smyslu dějin, ani skutečnému významu současných událostí, nepochopíme-li místo, jaké zaujímá židovská otázka a rozpor mezi židovstvím a křesťanstvím.

Zmíněný rozpor nemá vysvětlení a tím méně řešení v rasismu, fanatismu nebo antisemitismu. Násilnosti, pronásledování, genocida nebo totalitarismy, jež bývají následkem, se oškliví křesťanskému duchu a jsou s ním neslučitelné.

Pravdu najdeme v katolické věrouce a učení Církve, jež s tímto problémem zacházejí v přiměřené rovině, v rovině teologie.

Kniha veledůstojného Julia Meinviella přináší podle našeho vědomí nejúplnější a nejpřesnější pojetí dané problematiky. Ani za více než šedesát let od prvního vydání neztratilo dílo na své naléhavosti a vzhledem k masově rozšířené neznalosti příslušného učení Církve i zmatkům naší doby se nám jeho nová edice zdá být mimořádně žádoucí.

Úvod

Nelze popřít, že téma naší knihy je mimořádně obtížné a současně i mimořádně zajímavé.

Obtížné je proto, že židovský národ vyplňuje celé dějiny Boha a lidí. Není možné popsat nějakou historickou epochu bez zmínky o tomto národu. Ať už pochvalně nebo odmítavě, jsme vždy donuceni zmínit se o něm. „Jsou dvě tajemství dějin,“ řekl jistý židovský spisovatel, „Ježíš je tajemství stejně, jako je tajemstvím Izrael. A mám vám říci, co se stane, když se obě tajemství spojí? Vznikne třetí tajemství, které je ještě tajuplnější než obě první dohromady.“¹

Poutavé je téma naší knihy proto, že se nikdo nemůže zabývat Židy bez pocitu obdivu nebo opovržení (příp. obojího současně) k tomuto národu, jenž nám jednoho dne dal Mesiáše, který jej však zavrhl a pronikl do organismů ostatních národů ne proto, aby s nimi žil, nýbrž aby zardousil jejich samotnou podstatu, národ, který byl vždy ovládán a přece je naplněn bezostyšnou panovačností.

---

¹ Ed. Fleg, *Jésus raconté par le juif errant*, str. 177.

A dnes je naše téma tím poutavější, že nadvláda tohoto národa je všude den ze dne citelnější, protože Židé panují našim vládám jako věřitel svému dlužníku. Židovská nadvláda je cítit v zahraniční politice národů, v politice stran i v hospodářské linii zemí. Stejně tak je přítomna v ministerstvech pro výchovu a školství, v učebních plánech, ve výchově pedagogů i duchovním postoji akademiků. Židovské panství se rozprostírá i nad bankami a finančními konsorciemi, a kompletní mechanismus zlata, deviz a plateb se nezměnitelně odvíjí pod jeho vlivem. Židé ovládají světové zpravodajské agentury, světový tisk, časopisy i publicistiku, takže masy jsou ve svých duchovních postojích formovány podle potřeb a prospěchu Židovstva. Ovládají rovněž nepřehledný sektor zábavy a volného času, takže panují módě, kontrolují nevěstince a podobná zařízení, a monopolizují kino i rozhlas do té míry, že veškeré zvyky a mravy křesťanů jsou v současnosti přetvořeny podle Židem daných podmínek.

Kde Žid nevládne? V které důležité oblasti naší země netěží Žid z našeho bohatství, zatímco současně otravuje národ tím neškodlivějším, co v oblasti idejí a činností existuje. Buenos Aires, velký Babylón, nám v tomto směru nabízí typický příklad. Každým dnem mohutní rozmach, a každým dnem roste židovská moc. Židé kontrolují naše peníze, pšenici, kukuřici, len, maso, náš chléb, mléko, náš rodící se průmysl (pokud přináší zisky) a současně jsou Židé i těmi, kdo rozsévají rozkladné ideje proti našemu náboženství, proti naší vlasti i domovu a také vnášejí nesváry mezi křesťanské zaměstnavatele a dělníky, mezi měšťany a proletariát. Jsou nejnáruživějšími agenty socialismu a komunismu, a stejně tak jsou nejdůležitějšími financiéři tanečních lokálů a kabaretů, zamořujících naše město. Dalo říci, že *všechny peníze, které Žid uchvátil z úrodnosti naší země a práce našich rukou, jsou následně investovány do otrávení našeho rozumu a zkažení našich srdcí.*

Ostatně, co vidíme zde a nyní, můžeme pozorovat všude a v každé době. Žid, unášen touhou po světovládě, shrabuje bohatství národů a rozsévá spoušť. Po dva tisíce let je zarputilost židovské rasy zaměřena k tomuto cíli, a nyní dospěla k okamžiku, kdy má skutečně už dosáhnout světovlády.

Uvědomme si: aniž by se seabeměně přizpůsobil tento národ vyhnanců, prochází různými okolnostmi a osudy vždy a všude nedotčen, nezkažen a nepomíšen, že žil a žije všude uprostřed všech národů, proti nimž se spikl, pomysleme však i na to, že představuje také nejstarší pokolení mezi všemi národy světa!

Je nejvznešenějším pokolením, protože má nerozbornou šestitisíciletou historii, a protože od něj přijal tělo Kristus, Syn živoucího Boha.

Jaký původ má tedy národ, který zde a všude, dnes stejně jako po dvě tisíciletí křesťanské civilizace všechno vyplňuje, přestože sám tvoří pouze nepatrnou menšinu? Jak a čím se zvětčil? Jaký postoj se má k němu zaujímat? Všechny otázky se pokusím postupně vysvětlit v následujících kapitolách.

Říkám „vysvětlit“, protože tyto stránky si dělají nárok být vysvětlením Židovstva, a v tomto případě je teologické vysvětlení jediným možným. Teologie je věda o tajemstvích Boha. Tajemství Boha jsou neproniknutelnými úradky Svrchovaného, které jsou nám známy pouze tehdy, kdy se On sám snížil k tomu, aby nám je vyložil. Bez této okolnosti nám není dáno je poznávat.

Jak vysvětluje katolická teologie, je Žid předmětem zvláštního Božího poslání. Vysvětlit si Žida je možné pouze ve světle teologie, jinak ne! Ani psychologie, ani biologie nebo čistě historická věda nejsou samy o sobě resp. společně schopny vysvětlit židovskou otázku, která naplňuje dějiny ve všech třech dimenzích, problém, který svým vlastním způsobem vyžaduje věčné a univerzální vysvětlení, platné včera, dnes i navždy, vysvětlení věčné jako Bůh, které tedy nezbytně musí být teologické.

Je vůbec nutné zde připomenout, že poučení, které je na pohled viditelně ústřední otázkou naléhavého tématu, není určeno k ospravedlňování semitských ani anti-semitských hnutí? Oba tyto pojmy totiž svádějí k bagatelizování hlubšího a univerzálnějšího problému. V židovské otázce přec nebojuje Sém proti Jafetovi, nýbrž Lucifer proti Jahvemmu, starý Adam proti novému Adamovi, had proti Panně, Kain proti Ábelovi, Izmael proti Izákovi, Ezau proti Jákobovi, drak proti Kristu. Katolická teologie vrhá současně světlo na „kočovně tajemství“, jímž je každý Žid, a ukazuje podmínky soužití Židů a křesťanů, dvou bratrských pokolení, která musí žít odděleně, než Boží milosrdenství rozhodne o jejich smíření.

Buenos Aires 1936
Julio Meinvielle

PRVNÍ HLAVNÍ ČÁST

Žid v katolické teologii

Žid není jako ostatní národy, jež se dnes objeví, zítra zmizí, a které v ohraničeném úseku času a prostoru vytvoří pozoruhodné civilizace. Vzpomeňme na velké říše Egyptanů, Asyřanů, Peršanů, Řeků a Římanů. Jejich sláva byla slávou jednoho dne.

Židovský národ ve své nepatrné enklávě na křižovatce Orientu a Okcidentu, v bezvýznamnosti a malosti nesl staletími tajemství Boha.

Neměl ani vytvořit žádnou civilizaci, protože ta je lidská, a jemu bylo vyhrazeno božské.

Je Božím lidem, který si Bůh vytvořil. Mojžíš nám vypráví v knize Genesis, že Bůh dva tisíce let před Kristem povolal praotce Abraháma, který žil v chaldejském městě Ur, a řekl mu:

1. „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu.“
2. „Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velkým učiním tvé jméno. Staň se požehnáním.“
3. „Požehnám těm, kdo žehnají tobě, prokleji ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.“

Židovský národ jako Abrahámovo potomstvo má tedy svůj původ v Bohu, protože jej vybral, oddělil od zbytku lidstva a přislíbil mu své požehnání, takže v něm jsou požehnána všechna pokolení země. Tím je Izrael veliký, a sice velikostí teologickou.

Spočívá však velikost Izraele jedině v jeho tělesném původu od Abraháma, v jehož ledví byl utvořen, nebo spočívá v Abrahámově víře v Boží přípověď?

Tato okolnost má *mimořádný význam*, neboť platí-li Boží požehnání tělesnému potomstvu Abraháma, pak je židovský národ vyvolen a požehnan mezi všemi národy jen proto, že je synem Abrahámovým. Je-li naproti tomu požehnání vyhrazeno víře v Boží přislíb, pak nemá pouhý tělesný původ žádnou váhu, potom je třeba pocházet od Abraháma vírou v Boží přípověď, tzn., že původ by zde byl povahy duchovní, založené na víře.

1. Izmael a Izák

V čem tedy podle Božího určení spočívá velikost Izraele? Aby to ukázal, dal Bůh Abrahámovi dva syny. Jeden se narodil obvyklým a přirozeným způsobem z otrokyně Hagar a dostal jméno Izmael. Druhého, který se proti všemu očekávání jeho ženě Sáře narodil podle Božího přislíbu, nazval Izákem.

Izákem a jeho potomstvem stvrdil Bůh svazek, který uzavřel s Abrahámem. Izmaelovi dal Pán čistě tělesné požehnání tím, že mu přislíbil udělat jej otcem velkého národa. Od Izmaela pocházejí dnešní Arabové, kteří se ostře postavili proti přistěhovalectví Židů do Palestiny. Protože Izmael, syn otrokyně, Izáka pronásledoval a vysmíval se mu, musel jej Abrahám na naléhání své ženy Sáry a v souladu s Božím příkazem vykázat ze svého stanu (Gn 21,9-21).

Co znamenají oba Abrahámovi synové Izmael a Izák? Velký apoštol tajností Božích, svatý Pavel, nám vysvětluje, že v Izmaelovi a Izákovi jsou předjímány dva národy (Ga 4,3-31).

Izmael se jako první přirozený plod Abrahámovy otrokyně Hagar stal obrazem synagogy Židů, vynášejících se jako tělesné potomstvo Abrahámovo. Naproti tomu Izák, jež podle Božího přislíbu tajuplně porodila neplodná Sára, je obrazem Církve, která se jako Izák zrodila vírou v přislíb Mesiáše.

To tudíž znamená, že nepomáhá tělesný původ od Abraháma, nýbrž duchovní spojení ve víře v Mesiáše.

V Abrahámovi utvořený židovský národ by tedy nemohl dosáhnout své spásy pouhým tělesným spojením s praotcem, nýbrž tím, že přijme víru a uvěří v Krista.

Všichni, kdož se spojí s Kristem, představují duchovní potomstvo Abrahámovo, a proto jsou předmětem Božího přislíbení. Církev, to je Sára, která byla Boží mocí učiněna plodnou. Je to duch, jenž oživuje, řekl později Kristus, tělo naproti tomu nic neprospívá (J 6,64).

Mohl by tento národ nebo jeho část, tělesně spojená s Abrahámem, vůbec uvěřit, že je to pouze tělesný původ, který ospravedlňuje a vysvobozuje?

Ano, to se může stát, a také se tak stalo. ... Aby to ukázal, podotýká svatý apoštol Pavel, způsobil Bůh, že „Abrahám měl dva syny, jednoho z nevolnice a jednoho ze svobodnice. Ale ten, který byl z nevolnice, narodil se podle (zákonů) těla, ten pak, který byl ze svobodnice, (se narodil) skrze zaslíbení“ (Ga 4,22-23). Všechno to bylo řečeno jako podobenství, aby tím apoštol naznačil, že prostý fakt tělesného původu od Abraháma je znázorněn v Izmaelovi, synovi otrokyně, a že následování Abraháma ve víře v Krista nastává skrze Izáka, syna přislíbení.

Proto je třeba rozlišovat mezi pravými dětmi Izraele, kteří jej následují ve své víře v Boha tím, že uvěří v Krista – to jsou ti, které předjímá Izák – a mezi Izraelity, jež pocházejí od Abraháma podle těla, aniž jej následují ve víře; ti jsou představováni v Izmaelovi.

Izmael pronásledoval Izáka, a svatý Pavel k tomu poznamenává:

„Ale jako tehda ten, který se narodil podle (zákonů) těla, pronásledoval toho, který byl podle ducha, tak i nyní“ (Ga 4,29).

Tím je vyjádřena teologická nezbytnost, že Izmael pronásleduje Izáka, že synagoga pronásleduje Církev, že Židé spojení s Abrahámem pouze tělem pronásledují křesťany, kteří jsou skutečnými dětmi Izraele, spojenými s ním ve víře v Krista.

2. Ezau a Jákob

Totéž tajemství nám odhalují i oba synové, které Pán daroval praotci Izákovi: Ezau a Jákob.

Připomeňme si Genesis, kapitolu 25:

21. „Izák prosil Hospodina za svou ženu, protože byla neplodná. Hospodin jeho prosby přijal, a jeho žena Rebeka byla v naději.“

22. „Děti se však začaly v jejím těle strkat. Tu řekla: ‚Je-li tomu tak, co mě čeká?‘ A šla se dotázat Hospodina.“

23. Hospodin jí řekl: „Ve tvém životě jsou dva pronárody. Oba se rozejdou, jen co z tebe vyjdou. Jeden národ bude zdatnější než druhý, bezpočetný bude sloužit počtem skrovnějšímu.“

24. „Potom se naplnily dny, kdy měla родit. A hle, v jejím životě byla dvojčata.“

25. „První vyšel celý červenohnědý a chlupatý jako kožíšek; toho pojmenovali Ezau.“

26. „Potom vyšel jeho bratr a rukou držel Ezaua za patu; ten dostal jméno Jákob.“

Ve svém listu Římanům, v němž odhaluje tajemství židovského národa, svatý Pavel ukazuje, že starší podle těla Ezau je židovským národem, který je s Abrahámem spojen pouze krví, a mladší bratr Jákob je Církev (tvořená ze Židů a pohanů), která má před Ezauem přednost, protože je spojena s Kristem ve víře. A tak se naplnila slova Písma: „Jákoba jsem miloval, avšak Ezaua nenáviděl.“ A právě tak porazí Církev synagogu, protože ta stejně jako Ezau „zůstala věrna nenávisti a ve svém srdci řekla: ‚Zabiji svého bratra Jákoba.‘“ (Gn 27,41).

3. Velikost židovského národa

Připomněl jsem zde postavy praotců nikoli jako literární památku, nýbrž proto, že je v nich již v samém začátku předznamenán původ velikosti i vyhnanství židovského národa a jeho protikladnost k Církvi.

Židovský národ je teologickým pokolením, vyvoleným, posvěceným a posvátným, který nám ve svém těle měl dát Toho, který má přijít, Toho, jehož národy očekávají.

A je to právě ono, co nás děsí na tomto národě: jeho tělo je posvěceno a vyznamenáno, aby nám dalo Toho, jenž je pravda a život, který je spásou lidí.

Proč však je toto tělo svaté? Protože pochází z pokolení Abraháмова a má nám dát Mesiáše, Krista? Jinými slovy řečeno, je Kristus posvěcen židovským původem, nebo je židovský původ posvěcen skrze Krista?

Jak předpověděl Izajáš (Ř 9,33), je Kristus vložen do tohoto národa jako kámen úrazu a skála pohoršení.

Jestliže by totiž židovský národ, pokorný jako Abrahám, uvěřil v Krista, byl by povolán stát se kmenem zelenajícího se olivovníku, kterým je Církev Ježíše Krista. Kdyby však naproti tomu část tohoto národa z hrdosti na svůj původ odvrhla Mesiáše, byl by povolán stát se kořenem plané révy, která nese pouze trpké ovoce hřichu.

V prvním případě bude národem Izáka, Jáкова a Ábela; v druhém případě je tento národ povolán hrát roli Izmaela, Ezaua a Kaina.

Vždy však bude mít tento vyvolený národ jistou přednost mezi ostatními národy světa. Přijme-li Krista, pak se stane prvním a nejlepším lidem Církve. Stane se kořenem i kmenem toho olivovníku, který přináší plody věčného života, jak učí apoštol. Zavrhne-li však Mesiáše, bude také prvním, tj. nejhorším v říši zla.

Velký apoštol Pavel, který byl hrdý syn Izraele, zdůrazňuje zmíněnou převahu Židů v dobrém i zlém, když píše Římanům (Ř 2,9-10):

„Soužení a úzkost přijde na každou lidskou duši, která páše zlé, jak na Žida, tak na pohana.

Sláva však, čest a pokoj každému, kdo činí dobré, jak Židovi, a to předem, tak pohanovi.“

Veliká je tudíž převaha Židů, učí tentýž Apoštol, protože jim byla svěřena Boží předpověď.

Žid je tedy prvním v řádu dobra, v tajemství milosti. Židovský je tudíž i kmen stromu, jímž je Církev. Židé nebo-li izraelité, jsou praotci, Židé jsou proroci, Žid je předchůdce Kristův Jan Křtitel, Židem je svatý Josef, Židovkou Matka Boží, a konečně Židem je náš uctívaný Pán, v němž jsou všechny národy požehnány. A Židy jsou apoštolové a evangelisté, Židem je i arcimučedník Štěpán.

Jakým to národem je tento Boží lid, který se stal kmenem stromu Církve!

Co před tímto olivovníkem znamenají pohanské národy, které jsou jen planými výhonky?

Co znamená moc Římanů nebo věda Řeků? Hloupost a pošetilost, jak je nazval apoštol, protože vůbec neprospívají k spáse. Jestliže by pohané s Řeky v čele chtěli nastoupit cestu spásy, pak by tak museli učinit jako příjemci almužny a těžít z toho,

že někteří Židé jsou zavrženi, aby tak sami byli vpuštěni. Odtud také, říká apoštol, je pád části židovského národa

16. příležitostí k spáse pro pohany.

17. Jestliže některé ratolesti se ulomily, ty však byv olivou planou, byl jsi v ni vštípen a stal jsi se účastníkem kořene i tučnosti olivy,

18. nechlub se proti ratolestem; chlubíš-li se však, pomni, že ne ty neseš kořen, nýbrž kořen tebe (Ř 11).

4. Ubohost židovského národa

Čím výše však vystoupí velikost Izraele, předurčená v Kristu, tím větší také musí být jeho věrnost k Němu. Neštěstí na hlavu tohoto národa, jestliže dojde až k tomu, aby zavrhl Tebe, který jsi jeho spásou! *Pak bude nadále prvním, avšak první ve zlu.* A odtud je také příčina toho, že je v světě nejzlobnější a nejnížší.

Zrádce Jidáš byl Žid, Židy byli i Annáš a Kaifáš, židovský byl lid, který se kochal krví Spasitelovou a volal: „Krev jeho na nás i na naše děti!“, Židy byli ti, kdož ukamenovali svatého Štěpána, ubili v Jeruzalémě apoštola Jakuba, a konečně Židy byli i všichni, kteří strojili úklady a překážky kázáním apoštolů. Největšího zločinu všech časů, zavraždění Bohočlověka, se dopustil tento národ, který si proto vysloužil označení „nevěrný“.

Kde je kořen všech židovských bludů? V prosté skutečnosti, že „část tohoto národa“ věřila, že příslib Židům ohledně Mesiáše, který se z nich má zrodit, se týká jejich těla, jejich tělesného původu.

Jinými slovy řečeno, Židé ve svém zaslepení věřili, že Kristus se musí honosit svým tělesným původem z nich, místo aby nahlédli, že židovský národ byl vyvoleným národem kvůli Kristovi.

A tak nespatovali svou slávu v Kristu, nýbrž v těle Abrahámově. Proto také farizeji, skuteční zplozenci zla, plni hrdosti říkali: „My máme Abraháma za otce, abychom nemuseli uznávat Krista.“

Jejich hřích spočíval tudíž v tom, že Boží příslib chápali jen tělesně; cenili si jako podstaty toho, co bylo jen odrazem. Ještě jinak řečeno, očekávali spásu od pouhého příznaku.

Z Mesiáše, od něhož se měla očekávat milost a pravda pro svět, si udělali politického, světského vládce, který měl rozšířit a upevnit velikost Izraele a podřídit jeho panství všechny národy, udělat z nich otroky židovské říše.

5. Zesvětštění židovského národa

Bude poučné ukázat si zde jednotlivé stupně potělesnění neboli zesvětštění, kterých dostoupilo v židovském národě.

Izraelita byl vždy určován zvrácenými přirozenými danostmi, a současně i ovládnán mimořádnou pýchou a velkou lakotou.

Mojžíš před tím Izraelity výslovně varoval (Dt 9,6):

„Věz tedy, že ne pro tvou spravedlnost ti Hospodin, tvůj Bůh, dává ti tuto dobrou zemi, neboť jsi lid tvrdošijný.“

A o něco dále ještě (Dt 9,13-14):

13. „Hospodin mi řekl: ‚Vidím, jak je tento lid tvrdošijný.‘“

14. „Nech mě, já je vyhladím a vymažu jejich jméno pod nebem, z tebe však učiním pronárod zdatnější a početnější, než jsou oni.“

V éře králů už nedbání povinností a potěšňování dosáhlo mimořádné zřejmosti: Židé se oddávali tisícovým neřestem a modloslužebnictví, takže na ně šest set let před Kristem přišel předně trest, a poté byli králem Nebukadnezarem odvedeni do babylónského zajetí.

Zajetí trvalo sedmdesát let; po jejich uplynutí se Židé vrátili do Palestiny a znovu se zformovali v národ na novém a pevném podkladu, který jim dal Ezdráš, jehož Židé považovali za téměř tak velkého zákonodárce, jakým byl Mojžíš. Od Ezdrášovy nové organizace skutečně pochází Židovstvo takové, jaké bylo v době Ježíše Krista, a jak trvá až do našich dnů.

K charakteristice židovského národa postačí konstatování, že je svázán s knihou, s knihou par excellence, se Zákonem, s Tórou. Ta se skládá z pěti knih Pentateuchu, sepsaných Mojžíšem. Avšak Židé přijímají Tóru pouze v interpretaci, kterou si rabíni ústně předávali jako slovo Boží, stojící ještě *nad* Mojžíšem, interpretaci, která je uložena v objemném díle zvaném Talmud, občanském i náboženském zákoníku Židů, který byl jistým způsobem petrifikován.

6. Židovství

Židé jsou tudíž národem, zformovaným duchem rabínů, a to především farizejských rabínů.

A právě farizeji nám podávají živoucí obraz židovského potělesnění. Nemluvím zde o potělesnění nezbytně v tom smyslu, že by snad měli Židé jako takoví nějaký zvláštní sklon k hříchům a nečistotě, nýbrž v tom smyslu, jaký Kristus tomuto slovu přikládá, když stihl kletbou tendenci dávat doslovný, snižující a pozemský výklad tomu, co má v Duchu Božím vyšší, nebeský, duchovní smysl.

Namísto následování proroků jako Izajáš nebo Ezechiel, kteří kázali duchovní vzývání Boha, zkroušenost srdce, nápravu mravů a lásku k bližním, přičiňovali se farizejové o vštípení doslovného zachovávání malicherných rituů a pocitu domýšlivosti židovskému lidu v důsledku jeho tělesného původu od praotce Abraháma.

„Potomstvo Abrahámovo jsme,“ prohlašovali pyšně, když ospravedlňovali tělo (J 8,33 a dále).

Farizejové, malicherní hnidopichové, sepsali nesčetné předpisy o očišťování rukou i těla a o umývání sklenic, ubrusů atd., aby zajistili čistotu národu. Nutili každého věřící, který se na ulici nebo na tržišti náhodou dotkl Nežida, aby se očistil rituální koupelí, a nedodržení tohoto příkazu pokládali za hřích.

„Kdo jí chléb, aniž by si byl omyl ruce,“ říká Talmud, „jedná stejně špatně, jako by obcoval s děvkou.“

Nic neozřejmuje židovské potěšení lépe než smutné bědování Krista v Jeho posledních pozemských dnech, jímž odsoudil náboženské pokrytectví a předstírání čistoty a zbožnosti farizejského lidu (Mt 23). Náboženské pokrytectví pranýřoval těmito slovy:

13. „Běda vám, zákoníci a farizejové, že zavíráte království nebeské před lidmi, neboť sami do něho nevcházíte, a těm, kteří by rádi vešli, vejítí nedopouštíte!“

15. „Běda vám, zákoníci a farizejové, že obcházíte moře i zemi, abyste získali jediného proselytu, a když se jím kdo stane, činíte ho synem pekla dvakrát horším, než jste sami.“

16. „Běda vám, vůdcové slepí!“

23. „Běda vám, zákoníci a farizejové, pokrytci, kteří desátky dáváte z máty a kopru a kmínu, a opustili jste to, co jest důležitější v zákoně: spravedlnost, milosrdenství a věrnost.“

24. „Vůdcové slepí, kteří cedíte komára, velblouda však polykáte.“

Pokrytecké předstírání čistoty odsoudil Kristus slovy:

25. „Běda vám, zákoníci a farizejové, pokrytci, neboť čistíte číši a mísu po vrchu, uvnitř však jsou plny loupeže a nečistoty.“

27. „Běda vám, zákoníci a farizejové, pokrytci, neboť podobáte se hrobům obilným, které zevně se jeví lidem úhlednými, uvnitř však jsou plny kostí umrlích a všeliké nečistoty.“

A konečně pranýřoval i předstírané uctívání a oddanost otcům, když řekl:

29. „Běda vám, zákoníci a farizejové, pokrytci, kteří vzděláváte hroby proroků a zdobíte je pomníky spravedlivých

30. a říkáte: „Kdybychom byli žili za dnů našich otců, nebyli bychom se stali s nimi vinnými krví proroků.““

32. „I vy naplňte míru otců svých!“

33. „Pokolení hadí a zmijí! Jak uniknete odsouzení do pekla?“

34. „Proto, ejhle, posílám k vám proroky a mudrce a učitele, a z těch některé zabijete a některé z nich budete bičovatí ve svých synagogách a pronásledovatí z města do města,

35. aby na vás přišla veškerá krev spravedlivá, vylitá na zemi od spravedlivého Ábela až do krve Zachariáše, syna Barachiášova, kterého jste zabili mezi chrámem a oltářem.“

Nad tímto zhoubným židovským potěšením, které se naplnilo nejvyšší mírou smrtí nejspravedlivějšího ze spravedlivých, nevyřkl v průběhu dějin nikdo hroznější odsudek, nežli sám Syn Boží.

7. Velké hříchy Židů

14. nisanu roku 33 před jeruzalémským prétoriem místodržitele Piláta shromážděný židovský lid, podněcován svými kněžími, požadoval smrt Zaslíbeného.

„Ukřižuj ho,“ volali, „ukřižuj ho!“

„Čím se provinil?“

„Židé odpověděli: ‚My máme zákon, a podle zákona má umřít‘“ (J 19,7).

Předtím v tajném shromáždění proti Ježíši rabíni totiž řekli: „Co uděláme, protože tento člověk činí mnoho divů? Necháme-li ho tak, všichni uvěří v něho; i přijdou Římané a vezmou naše místo i národ.“ Jeden z nich pak, jménem Kaifáš... řekl: „Lépe je, aby jeden člověk zemřel za lid, a ne aby celý národ zahynul“ (J 11,47-50).

Takto tedy Židé jménem svého zákona Tóry a ve světském zájmu svého národa požadovali smrt Toho, který jim byl přislíben jako požehnání.

Proti Ježíšovi popichovali pohany a s nimi jako vykonavateli svých plánů ukřižovali Toho, jemuž jako znamení budou odpírat (L 2,34).

A Kristus, kámen úrazu, povznesen nad prostor a čas, rozdělil paží tento národ: jedni se jako apoštolové stanou mocnými nástroji Božího milosrdenství a zakládání i šíření Církve. Ti druzí budou jako zákoníci a farizejové nástroji Boží spravedlnosti v Satanově říši a jeho nástrojem zkázy Církve i duší.

8. Žid, učiněný Kain

Bůh však potělesněné Židovstvo nevyhladí, jestliže se bohovraždni Židé obrátí k Pánu, a jako Kain mu řeknou:

13. „Můj zločin je větší, než je možno odčinit.“

14. „Hle, vypudil jsi mě dnes ze země. Budu se muset skrývat před tvou tváří. Stal jsem se na zemi psancem a štvancem... Každý, kdo mě najde, bude mě moci zabít.“

Pán jim řekne, jako pověděl Kainovi:

15. „... Nikoli, kdo by Kaina zabil, ten bude postižen sedmeronásobnou pomstou.“ A Pán poznačil Kaina znamením, aby nikdo, kdo jej najde, jej nezabil (Gn 4).

Od té chvíle musí tento poznamenaný národ bloudit po světě; a co že tam vlastně dělá?

Nese ve svém těle svědectví Krista v tajemství své viny.

Vždyť židovské tělo – ať již chce nebo nechce – zvěstuje Krista, Požehnaného po všechny věky. Tělo hlásá, že z něj pochází Kristus. Židovské tělo to hlásá, protože zákon Židů v rabínském výkladu ukřižoval Krista, konec a naplnění zákona... Nelze mluvit o Kristu, aniž by se mluvilo o Židech, a stejně tak nelze mluvit o Židech bez zmínky o Kristu.

Židovské tělo Jej hlásá v tajemství zla, protože Žid, od spáchání zločinu poznamenaný pečetí své viny, zůstává pro zbytek dějin přísluhovačem a pochopem zla.

Žid, který byl tajemstvím dobra, se proměnil v tajemství zla.

Není již Izák, ale Izmael, už není Jákob, nýbrž Ezau, ne Ábel, ale Kain.

Jiní mu vzali prvorozenecká práva a požehnání příslibu byla předána ostatním. A těmi jsme my všichni, Židé i pohané (zprvu Židé a poté i pohané), kteří tvoříme Církev Ježíše Krista.

Kristova Církev je skutečným Izákem, pravým Jákobem, opravdovým Ábelem. Kristus posvětil Židy i pohany, aby představovali nové stvoření, Jeho Církev, která se klaní Otci v duchu a pravdě (J 4,23).

Co udělá synagoga, co učiní Žid vzhledem k Církvi, která je Izákem, Jákobem a Ábelem?

Převzme roli Izmaela, Ezaua a Kaina!

Co provedl Izmael s Izákem? Vysmíval se mu a pronásledoval jej (Gn 21,9). Co udělal Ezau Jákobovi? Genesis 27 nám o tom říká:

41. „I zanevřel Ezau na Jákoba pro požehnání, jímž mu jeho otec požehnal. A řekl sám sobě: „Mému otci se blíží dny truchlení; zabiji svého bratra Jákoba...“

Taková je tedy role, která od té doby připadla synagoze, Židům, kteří nechtějí uznat Krista: Budou se snažit o zničení Církve, jak připomíná apoštol.

A synagoga to musí a bude muset dělat, protože je to její poslání, její teologická role.

Žid je tedy náhončím a přísluhovačem zla, v jehož říši mu připadá první místo stejně, jako je zaujímal v říši dobra (neboť v očích Boha je historie současností). – A všechno to zlo, k němuž během dvaceti křesťanských století došlo, je především a hlavně zlem židovským.

Chtějí-li ostatní, tedy pohanské národy, páchat skutky zla, musejí postupovat ve vleku Židů. *Chtějí-li se pohané potělesnit, musejí se judaizovat...* Proto také svatí Otcové s úžasnou teologickou exaktností nazývají judaizovanými pohany, hlásající hereze.

9. Teologické závěry

Nevím, zda se mi podařilo dostatečně přesvědčivě znázornit Bohem vložený protiklad, který musí procházet křesťanskými dějinami mezi Církví a synagogou, mezi Izákem a Izmaelem, mezi Jákobem a Ezauem.

V následujících kapitolách prozkoumáme vztahy mezi Židy a křesťany z historického hlediska. Na tomto místě je však nezbytné ještě shrnout teologické závěry, v jejichž světle musejí být dějiny interpretovány.

První závěr:

Židovstvo, jehož posláním bylo přinést světu Mesiáše, o téhož Mesiáše klopýtlo. Část národa uvěřila v Krista a pozdvihla se v něm, aby tak tvořila kořeny a kmen olivovníku, Církve. Další část národa upadla a popírala Krista z tělesné pýchy i ra-

sové hrdosti židovského pokolení. Tato část představuje vlastní Židovstvo, dědice a následovníka rabinů, kteří zavrhli Krista.

Po Kristovi pak byly před Abrahámovým potomstvem pouze dvě možné cesty: Buďto být oddán Kristu a stát se křesťanem, nebo být Židem. ... Kdo se vědomě a upřímně neobrátil ke Kristu, je Židem se všemi satanskými zvrácenostmi poznamenaného lidu.

Druhý závěr:

Židovstvo je zapřísáhlý a velice aktivní nepřítel všech národů obecně a křesťanských národu obzvlášť. Hraje roli Izmaela, který pronásledoval Izáka, roli Ezaua, jenž se snažil zabít Jákoba, Kaina, který přinesl smrt Ábelovi.

V prvním listě Thessalonickým říká svatý Pavel: „Židé se všem lidem staví na odpor“ (1 Te 2,15). Vycházejme z toho, že je to konstatování strašné a nesmírně závažné. Židé jsou teologickým nepřítelem, tedy že nejde o nějaké „místní nepřátelství krve nebo zájmů“, nýbrž o nepřátelství uložené přímo Bohem. Židé, pokud jsou Židy v tom smyslu, že se neobrátili ke křesťanství, budou se vždy (a třeba by to i sami nechtěli) snažit škodit křesťanům pomocí lži, budou je kazit, zmocňovat se jejich majetku a podmaňovat si je jako otroky. Tím totiž plní svou teologickou funkci tak, jako ji plní i ďábel, jehož syny jsou. Jasně to vyjádřil Kristus, když řekl farizejům:

„Vy jste z otce ďábla a chcete činiti žádosti otce svého. On byl vrahem od počátku a nestál v pravdě, neboť pravdy v něm není. Když mluví lež, z vlastního mluví, neboť je lhář a otec lži“ (J 8,44).

Třetí závěr:

Jsou-li tedy Židé teologičtí nepřátelé, musí být i toto nepřátelství univerzální, neodvratné a hrozné.

Univerzální proto, že musí být směřováno proti všem národům, a tedy předcházet i doprovázet křesťanství. A proto vidíme, že kam jde křesťanství, provázejí je také Židé. Tomu se nelze vyhnout, protože je to teologické. Křesťanství a židovství se musejí všude setkávat, aniž by se smířili.

Ztělesňují příběh věčného boje Lucifera proti Bohu, temnoty proti světlu, těla proti duchu. Ztělesňují v čase duchovní i fyzické naplnění Písma. Litera musí být všude, aby sloužila duchu, a proto svatý Tomáš učí, že Žid je služebníkem Církve.

Hrozné nepřátelství proto, že je teologické. V Židech je tajemství zla, jak učí Jeroným a Justinus podle příkladu Krista a oznámení apoštolů. Židům nelze důvěřovat, neboť svoji nenávist skrývají pod pláštíkem dobrodiní. Kristus je nesčetněkrát odsoudil a nazval pokrytci a lháři. Žid páchá zlo, aniž by k tomu užíval svých rukou. Že Židé pracují za kulisami, naznačuje i sám velký Žid Disraeli. A vším tím jenom pokračují v tom, co tehdy dělali proti Kristu: osnují proti Němu spiknutí, ale provádění přenechávají pohanům. Takto se židovské působení ve světě uskutečňuje v příšeří tajných schůzek, a osobnosti, budící zdání, že vládnu národům, jsou pouhými loutkami, jimiž hýbají nitky synů zla.

Čtvrtý závěr:

Od té doby, co byl Kristus vyzdvižen na Kalvárii, je svět vydán dvěma protichůdným silám: židovské a křesťanské.

Ve všech oblastech života současného světa mohou být jenom dva skutečně zásadní způsoby, dva gravitační póly: křesťanský a židovský, pouze dva internacionalismy: křesťanský a židovský. *Všechno, co není v Kristu a pro Krista, se děje ve prospěch Židovstva. V tom je současně i důvod, proč odkřesťanštění světa jde ruku v ruce s judaizací.*

Proč tedy zde mohou být a jsou oba zmíněné způsoby? Protože jsou jediné, jaké chtěl Bůh: jsou jedinými teologickými. Bůh rozdělil svět mezi Izáka a Izmaela, mezi Jákoba a Ezaua, mezi Kaina a Ábela, slovem mezi Krista a Antikrista.

Všechny lidské síly musí být nasazeny na jedné nebo na druhé straně fronty.

Proto také všem pohanským národům, jimž bylo předloženo křesťanské poselství, zůstávají pouze dvě cesty: Být křesťany nebo Židy, olivovníkem nebo planou révou, buď být synem svobodnice Sáry, nebo otrokyně Hagar.

Chtějí-li být pohanské národy svobodné a velké, nezbyvá jim jiná volba, než se pokorně přimknout k Církvi. Nemají *žádnou jinou velikost ve svobodě*, než neporovnatelnou velikost křesťanských národů středověku, která utvářela svaté a hrdiny, stavěla katedrály, vychovávala národy v reflexi světců, darovala jim smysl pro krásno v gregoriánských chorálech a freskách Giotta a Fra Angelica, a pozdvihla jejich inteligenci v Summě andělského učitele.

Jestliže pohanské národy tuto velikost odmítají jako zpátečnickou a tmářskou, a chtějí být velkými na způsob světské velikosti Babylónu, mohou takovými opravdu být – ovšem *pouze jako služebníci Židovstva*, protože Židé mají v oblasti světské jasnou převahu.

A tak nám (jak dokazuje Werner Sombart) dějiny říkají, že proslulá velikost anglického a amerického kapitalismu je pouze židovským výtvozem. Má sice nesrovnatelnou světskou velikost, ale práce milionů křesťanů znamená profit zase jenom pro Židy.

Pátý závěr:

Jedinou obranou a ochranou pohanských národů před upadnutím do židovského otroctví je křesťanský život, protože jediný Kristus je spásou lidí. Proto také nemusel středověk trpět pod nadvládou Židů. Ti sice stále číhali v záloze, avšak vlády se nezmocnili.

Šestý závěr:

Byť i k nim pohanské národy nepociťují nenávist, nepronásledují je a neohrožují na životě, ba ani je neruší v plnění jejich zákonů a obyčejů, přesto se musí před židovským nebezpečím chránit. Musí se před ním chránit tak, jako se chráníme před malomocenstvím. Rovněž malomocné nesmíme nenávidět, pronásledovat a znepokojovat, avšak je třeba jistých opatření, aby se nenakazila společnost. Je to jistě tvrdé, ale nevyhnutelné. Křesťané nesmějí udržovat žádné společenské, sociální nebo politické vztahy s touto zvrácenou kastou, která pokrytecky usiluje o naše zničení. Židé musejí žít odděleně od křesťanů jednak proto, že to vyžadují jejich vlastní zá-

kony (jak dále uvidíme), a rovněž z toho důvodu, že jsou pro ostatní národy „nakažliví“.

Jestliže národy tato ochranná opatření odmítají, *musejí si nechat libit následky takového počínání, tj. stát se lokaji a párii této rasy*, která má tak zřejmou převahu v říši těla.

Sedmý závěr:

V potulném a opovržením hodném životě Židů po nejméně osm století je třeba odhalit křesťanské tajemství. To je přesně ono, co konvertovaný Žid, kněz Joseph Lémann, tak velkolepě prokazuje na str. 3 své knihy „Vstup Židů do francouzské společnosti“.²

Žid zahrnul Spravedlivého hanbou. Vložil mu na ramena posměšný plášť, vtiskl na hlavu trnovou korunu, dal mu do ruky třtinu, to všechno ještě doprovázené bitím, plivanci a nadávkami a neušetřil jej žádné potupy a ponížení. Nakonec Spravedlivého prodal za mrzkých třicet stříbrných. Stejně jako trest a pokání talionu, starozákonního zákona odplaty, je i tato ostudnost od té doby v životě židovského národa. Již Mojžíš věstil: „Budeš předmětem úděsu, pořekadel a posměchu mezi všemi národy, kam tě Hospodin odvede“ (Dt 28,37). Uvedeme si zde jen některé z ostud a béd židovského národa v diaspoře.

a) Vydražování Židů jako dobytka po zkáze Jeruzaléma. Spravedlivý byl prodán za třicet denárů, ale při dražbě v Mamre se za jediný denár nabízelo dvacet až třicet Židů.

b) Staletý zákaz Židům hlasitě naříkat v troskách Jeruzaléma.

c) Vyloučení Židů ze společnosti kvůli zamezení případných lidských styků křesťanů se Židy podobně, jako se to dělá v případě malomocných.

d) Veřejné políčkování představitelů židovských obcí vždy na Velký pátek v Toulouse, Béziersu a dalších městech.

e) Žluté kolečko nebo hvězda, kterou museli nosit na prsou či na klobouku, aby je bylo lze ihned poznat jako Židy.

f) Soustředění do zvláštních čtvrtí neboli ghett, kde museli žít sami mezi sebou.

g) Povinnost v některých městech, jako v Augsburgu, platit za vzduch k dýchání, kde museli odvádět jeden zlatý na hodinu, nebo v Brémách dukát na každý den.

h) Zákaz vycházení na veřejnost v době od Květné neděle až do konce Velikonoc.

i) Šikanování kočovných Židů.

j) Nedůvěra resp. přesvědčení o neměnné úskočnosti i při právních sporech mezi Židy samotnými. V Le Puy byl při sporech dvou Židů určen za soudce kostelní sluha, aby tak byla zřejmá mimořádná bezúhonnost soudce obou soudících se stran zla.

k) V Německu a ve Švýcarsku byli k smrti odsouzeni Židé na výsměch věšení vedle psa, protože ten je symbolem věrnosti.

---

² Joseph Lémann, *L'entrée des Israélites dans la société française*, Lyon 1885.

l) Dovolení všem veřejným úředníkům užívat pro Židy posměšná a urážlivá jména.

m) Naprosté večerní vylučování Židů z některých měst prostřednictvím signálu polnice.

n) Zákaz koupání tam, kde se obvykle koupali křesťané.

o) Zákaz užívání veřejných promenád. V mnoha německých městech byly tabulky s nápisem: *Psům a Židům vstup zakázán.*

p) Vybírání zvláštního cla, jež musel platit každý Žid při vstupu do města.

Do jaké doby musí trvat takové hrozné nepřátelství mezi Židy a křesťany? Odpověď zní: Než Boží milosrdenství určí čas pro smíření. Svátý Pavel učí, že přijde den, kdy Izrael uzná toho, jehož zapřelo (Ř 11):

25. „Nechci totiž, bratří, abyste neznali toho tajemství, že totiž slepota připadla na Izrael zčásti, pokud by plnost pohanů nevešla

26. a tak veškeren Izrael spasen nebyl.“

Až přijde čas, který je v rukou Božích, smíří se Ezau s Jákobem, tzn. Židé se stanou křesťany, a takto se naplní slova proroka Ezechiela, pronesená pět set let před Kristem:

21. „Hle, já vezmu syny Izraele zprostřed pronárodů, kamkoli odešli, shromáždím je ze všech stran a přivedu je do jejich země.“

22. „Učiním z nich jediný národ v mé zemi, na izraelských horách, a jediný král bude králem všech. Nebudou to už dva národy a nebudou už rozdělení na dvě království...“

27. ... a já jim budu Bohem a oni budou mým lidem.“

Pak budou všichni jedno „v Kristu“, protože Židé přestanou být „Židy“ a křesťané budou pravými křesťany, a nastane pokoj jako ovoce spravedlnosti a lásky v Ježíši Kristu, který byl přislíben Abrahámovi, Izákovi a Jákobovi, je požehnáním po všechny věky.

10. Projevy díků Židů Církvi

Protože Církev znala teologickou zkaženost, kterou v sobě Židé nosí, uměla si je podrobit moudrými zákony a vždy bděla, aby se zkaženost nepřenesla na křesťany. Přesto však Církev nechovala nikdy vůči Židům nenávisť. Naopak, nechávala za ně modlit, a chránila je proti znepokojování a nespravedlivému pronásledování. Když po staletích Napoleon znovu roku 1807 svolal k veřejnému shromáždění sanhedrin, zaslali jeho představitelé biskupům otevřený list s poděkováním katolické Církvi. (Dokument je uložen ve „Sbírece akt ze shromáždění Židů Francie a italského království“ od Diogena Tama):

„Židovští delegáti synody francouzského císařství a italského království, svolané minulého roku, v dekretu z 30. Května minulého roku,

naplnění vděčností za soustavnou dobročinnost ze strany křesťanského duchovenstva vůči Židům v uplynulých stoletích a v nejrůznějších evropských zemích,

s pocitem uznáním za útočiště, které nechávali různí papeži ve všech dobách a mnoha zemích udělovat Židům, když barbarství, předsudky a nevědomost vykazovaly všechny Židy z lůna společnosti, prohlašují:

Výraz tohoto pocitu byl dnešního dne uložen v protokolu, aby byl navždy uchován jako autentické svědectví vděčnosti Židů tohoto shromáždění za dobročinnost, které se nám i předešlým generacím dostalo ze strany mužů Církve.“

DRUHÁ HLAVNÍ ČÁST

Žid a křesťanské národy

V předcházející kapitole jsme si ukázali velikost i ubohost židovského národa, jediného posvěceného pokolení. Posvěceného proto, že v něm skrze dějiny tělesného svědectví má být dáno svědectví Toho, v němž jsou požehnány všechny národy země. Židovské tělo, židovský původ je tím tajemstvím velikosti i ubohosti, protože tento původ nám přinesl Vykupitele. Avšak Vykupitel se stal světu kamenem úrazu, a byl také kamenem úrazu pro židovské pokolení, které nám dalo jeho krev. Proto ti, kteří z tohoto národa pocházejí a přijmou Krista, jsou kořenem i kmenem vzkvétajícího olivovníku, jímž je Církev. Naopak ti z téhož pokolení, kteří Krista odmítli, se tím stali kořenem révy, která místo hroznů plodí pouze odporná pláňata (Iz 5,4).

Spása pochází ze Židů, ale nikoli jen pro Židy. Spásou nejsou Židé, a také jí není otec Abrahám. *Spásou je Kristus*. Třikrát běda, jestliže uvěří, že spásou je jeho tělo ten národ, který byl utvořen a posvěcen k tomu, aby přinesl *spásu*, aby vydal ze sebe Krista! Potom ve jménu svého „těla“ ukřižuje Krista, jenž znamená jeho velikost. Pak národ, který se stal velkým skrze Toho, který z něj pochází, bude bědným a ubohým dobrovolným odmítnutím Mesiáše.

Je důležité zamyšlení nad tímto tajemstvím i nad nevěrou Židů. Žid, který nenásleduje Krista, je „podstatou zla“, „podstatou nevěry“, a v průběhu dějin nemůže dělat nic jiného, než pronásledovat křesťany. I kdyby to on sám nechtěl, je to jeho osud, neboť důvodem bytí této rasy je Kristus – *ať proti němu, nebo s ním!* Odtud tedy pochází nevěra potělesněných Židů. Takovým „tělesným“ je každý Žid, který nenásleduje Krista; můžeme dokonce mluvit o *nevěře Židů*.

Avšak my pohané, kteří jsme Krista přijali, musíme přitom dobře uvážít, že zmíněná židovská nevěra má posvěcený, teologický charakter. Proto nesmíme proti „židovské nevěře“, proti tomuto „bohovražděnému národu“, bojovat v tom smyslu, jako se bojuje proti jiným lidským silám... *Mysleme vždy na to, že tento národ jako nový Kain na sobě nese znamení, aby se nikdo neopovážil jej vyhladit.*

Židovský problém tedy nemůže být řešen pronásledováním a pogromy, a proto papežové ve všech dobách protestovali proti každé formě nenávisti vůči Židům. Ze

stejného důvodu také pozdvihli své hlasy papež a němečtí biskupové proti pronásledování Židů Hitlerovým režimem.

Jestliže však i my křesťané musíme milovat Židy podle Kristova příkazu milovat i své nepřátele, přesto to ještě neznamená, že se před tímto nebezpečím nemusíme obrnit. Musíme milovat i malomocné, což ovšem nijak nevyklučuje jejich izolování, abychom se uchránili nákaze. Rovněž zločince máme milovat, a přesto je zavíráme do vězení, aby nemohli škodit společnosti.

V moderní společnosti, v níž žijeme a která se nechává ohlupovat sentimentálními idejemi *liberalismu*, je velice důležité zdůraznit, že Žid, skutečný Izmael vůči Izákovi, Ezau vůči Jákobovi, a Kain vůči Ábelovi nesmí být řízen obecnými zákony křesťanů. Musí s ním být zacházeno podle zákona výjimečného stavu, který přijímá nezbytná a přiměřená preventivní opatření proti *teologickému nebezpečí*.

Nesmí být vyhlazen z křesťanských národů, jak to hodlá *antisemitismus*, ale také mu nenáleží rovnoprávnost, která je ve skutečnosti nadprávním, jak to zamýšlí *liberalismus* nebo *filosemitismus*.

Antisemitismus byl Církví odsouzen v dekretu Svatého oficia z 25. března 1928 následujícími slovy:

„V Církvi byl vždy obyčej modlit se za židovský národ jako příjemce Božího příslibu až po Ježíše Krista, a to vzdor zaslepení tohoto národa. Církev to dělala dokonce kvůli tomuto zaslepení. Z lásky k bližnímu tedy Svatý stolec vždy chránil tento lid před nespravedlivým znepokojováním, a stejně jako odsuzoval jakoukoli nenávist a nepřátelství mezi národy, odsuzuje také nenávist proti národu, který si Bůh kdysi vyvolil, nenávist, které se dnes obvykle říká antisemitismus.“

Rovněž tak byl ovšem v celkovém zákonodárství a postojích Církve odsouzen i *liberalismus*.

Žid musí žít uprostřed křesťanů jako slepý svědek křesťanské pravdy a jako osten, připomínající nám povinnost věrnosti Ježíši Kristu. Nesmí být ani vyhuben, ani s ním nesmí být udržován jakýkoli styk. To první z toho důvodu, že má svou teologickou úlohu Kaina, nesoucího Boží znamení, aby jej nikdo nezabil, druhé proto, že je mimořádně nebezpečný.

Žil-li Žid ve svém vlastním národě, byl dobrý. Pak byly jeho mravy vcelku bezúhonné a chvalitebné. Vůči ostatním národům, zvláště žije-li v jejich středu, je však licoměrným nepřítelem, který strojí úklady proti těm, kdo mu prokazují pohostinnost... a je takový, aniž by to mnohdy sám chtěl nebo věděl.

Stejně jako kdysi odmítl, poplival a urážel Krista a vydal jej pohanům k ukřižování, je také od té doby jediným smyslem jeho života a jediným zaměstnáním zničit křesťanství!

„Skutky apoštolské“ nám líčí, jak bylo první pronásledování apoštolů a Církve zosnováno a vyvoláno Židy. ... Vyhrožovali svatému Petrovi, aby nekázal o Kristu (Sk 4,1.23), kamenovali svatého Štěpána (Sk 6-7), chystali se zabít svatého Petra (Sk 9,23), podněcovali pronásledování svatého Pavla v Ikoniu, (14), v Lystře (14), Thessalonii (17), Korintu (18) a Jeruzalémě (22). Tertulián shrnul obžaloby církevních Otců vůči židovského nebezpečí do následující věty:

„Synagogae Judaerom fontes persecutionum – Synagogy Židů jsou zdrojem našeho pronásledování.“

Ve všech případech těchto pronásledování jednali Židé pouze podle svého určení. Svatý Pavel, strašlivý farizej, který se během cesty do Damašku obrátil ke Kristu a znal z vlastní zkušenosti satanskou nenávist Židů vůči Kristovi, mluví o zákonu pronásledování Církve (Ga 4):

28. „My však, bratři,“ říká křesťanům v Galatii, „jsme podle Izáka dítkami zaslíbení.“

29. „Ale jako tehdy ten, který se narodil podle zákonů těla, pronásledoval toho, který byl podle ducha, tak i nyní.“

A toto „tak i nyní“ přetrvává celými křesťanskými dějinami, protože je to zákon Boží, nesrovnatelně mocnější než všechny plány a nouzové pomůcky lidí.

1. Talmud

Je důležité vědět, že Žid tento zákon uskutečňuje jako každý, kdo plní své pověření, protože Talmud, upravující veškerý život Židů, mu skutečně nařizuje opovrhovat všemi národy – obzvláště křesťanskými – a nepřestane dříve, dokud je neovládne a nepodmaní si je jako otroky. Podívejme se, co učí ve své známé a vzácné knize „O shodě mezi Církví a synagogou“³ Paulus L. B. Drach, na křesťanství obrácený proslulý rabín posledního století. Říká, že Talmud je označován za velkou knihu židovské věrouky, na níž v různých epochách pracovali nejuznávanější učenici Izraele. Jde o nejúplnější náboženský a občanský zákoník synagogy. Jeho účelem je podat vysvětlení Mojžíšova zákona ve shodě s duchem ústní tradice, a obsahuje diskuse a úvahy různých učitelů. Třebaže je dobře poučený čtenář Talmudu mnohdy deprimován podivnými omyly a poblouzněním, byť si i mu jde často hlava kolem z nejasností rabínského cynismu, nechť si je věřící zaražen hroznými a nesmyslnými pomluvami, kterými špiní zlovolná nenávist farizejů všechno, co je předmětem jeho náboženského uctívání, přesto z něj může křesťanský teolog stále ještě načerpat cenné údaje, aby vysvětlil některé nejasné texty Nového zákona nebo přesvědčil naše protivníky o úctyhodném stáří katolické věrouky. Talmud totiž obsahuje pravé ústní podání tradice, svěřené tělesu sedmdesáti učenců, tzv. sanhedrinu, pokládaného za legitimního Mojžíšova nástupce. Náboženské je zde pomíšeno s profánním, a to především od té doby, kdy byli Židé odvedeni do babylónského zajetí (586 před Kr.). Autorita rabínů tedy sesadila z úřadu Mojžíše a proroky. Předpisy k světskému rozvoji židovského národa zde mají větší váhu, než směrnice k náboženskému polepšení. Tímto rabínským učením, které ještě posiluje špatné instinkty židovského národa, se vytváří protisociální a kriminální mentalita, která z tohoto pokolení dělá outsidera mezi všemi hostitelskými národy.

---

³ Paulus L. B. Drach, *De l'harmonie entre l'Eglise et la Synagogue*, Paul Melier, libraire éditeur, Paris 1844.

Po vzniku křesťanství nabyl Talmud prudce na své nakažlivosti. Byly do něj vepsány nejnestydatější a nejrouhavější hanebnosti vůči Kristu a křesťanům. Proto se talmudské knihy na příkaz papežů a křesťanských knížat předávaly plamenům, a proto se roku 1631 sešla v Polsku židovská synoda, která nařídila vypustit z něj všechno, co by mohlo mít vztah ke Kristovi a křesťanství:

„Z takovýchto důvodů vám nařizujeme, abyste vždy při novém vydání těchto knih vypustili všechny pasáže, v nichž se mluví o Ježíši z Nazaretu, a na jejich místo dali kroužek jako toto písmeno O. Dále pak nařizujeme, necht' každý rabín i ostatní učitel dbá, aby tyto pasáže byly vyučovány pouze ústně. Takto nám již křesťanští učenci nebudou v tomto ohledu moci nic vytýkat a my budeme žít v klidu.“

2. Pranaitisovo dílo

Roku 1892 vyšel z tiskárny akademie věd v Petrohradě nejlepší a velice pečlivý soubor překladu vůdčích zásad Talmudu, vztahujících se ke Kristu a křesťanům. Jeho autorem byl I. B. Pranaitis, vedoucí katedry hebraistiky na carské univerzitě, a nesl titul „Christianus in Talmudis Judaeorum sive rabbinicae doctrinae de christianis secreta“ (Křesťan v Talmudu Židů aneb tajemství rabínského učení ohledně křesťanů). Šlo o hebrejský text rabínských předpisů s příslušným latinským překladem. Exempláře knihy však téměř úplně zmizely a byl zachráněn jen zcela nepatrný počet. Mario de Bagni vydal fotokopii Pranaitisovy knihy a doprovodil ji italským překladem.

3. Učení Talmudu ohledně Krista a křesťanů

Dříve, než si zde budeme reprodukovat nejurážlivější a bez přehánění nejzločinější pasáže Talmudu o Kristu a křesťanech, uděláme si stručný přehled o jeho myšlenkách. V první části bude vyloženo učení Talmudu o Kristu a křesťanech, ve druhé pak talmudské předpisy o křesťanech.

První část obsahuje dvě kapitoly; jednu o Kristovi a druhou o křesťanech.

O Kristovi:

Je tam opovržlivě nazýván „oním člověkem“, „jistým mužem“, „synem tesaře“ a „oběšencem“. Je představován jako bastard, počatý v době menstruace své matky. Říká se tam dále, že má v sobě duši Ezaua, že je hlupák, čaroděj, svůdce, modlář, že byl ukřižován a pak vyvržen do pekla, a že do dnešního dne je modlou těch, kdož jej následují. Jako svůdce a modlář může učit pouze bludy a omyly, a že jeho učení je nerozumné a nemožné naplňovat.

O křesťanech:

Jsou nazýváni nochrim, nazaréni, a k jejich označení se používá všech jmen pro Nežidy: *aboda-zara*, tj. modloslužebníci; *acum*, vzývači hvězd; *obdé elilim*, otroci

model; *minim*, bludaři; *edom*, edomité; *gojim*, pohané; *nokhrim*, cizáci; *amné aarez*, lidé země, nevědomí; *apicorisim*, epikurejci (tj. světšší poživači); *kutim*, samaritáni.

O křesťanech se hanebně říká všechno, co si jen lze představit. Jsou to modláři, nesmírně špatní lidé, horší než Turci, vrahové, volnomyšlenkáři, nečistá zvířata, nedůstojná jména člověk, dobytek v lidské podobě, páchnoucí hromada hnoje, oslové a volové, svině, psi, horší než psi, že se rozmnožují jako zvěř, mají d'ábelský původ, že jejich duše jsou od d'ábla a po smrti se musí vrátit k němu do pekla, a že se mrtvola křesťana ničím neliší od zdechliny zvířete.

O Kristově kultu se tam uvádí, že je modlářský, že jeho kněží jsou služebníky Baala, jeho chrámy jsou domy arogance a modloslužeb, a všechny předměty, které se tam nacházejí, jako kalich a knihy, slouží jen modlářství, dále že jeho soukromé i veřejné modlitby jsou hříšné, protože urážejí Boha, a konečně že jeho svátky jsou dny neštěstí a zhouby.

Druhá část talmudských předpisů o křesťanech má tři kapitoly:

- * je třeba se vyhýbat se křesťanům,
- * je třeba jim škodit,
- * je třeba je zabíjet,
- * je třeba se křesťanům vyhýbat.

Podle Talmudu má Žid již pouhým následkem vyvoleného původu a přijetí obřízky „tak vysoké důstojnosti, že se mu nevyrovná nikdo, ani anděl“ (Chullin 91b). Ale to není zdaleka všechno; na Žida se pohlíží jako na téměř rovnocenného s Bohem. „Kdo udeří izraelitu do tváře, říká rabín Chemina, ten současně políčkuje Boží majestát“ (Sanhedrin 58b). „Žid je vždy dobrý i vzdor mnohým hříchům, které jej však neposkvřňují podobně, jako bláto neznečišťuje jádro ořechu, nýbrž pouhou slupku“ (Chagigah 15b). „Jenom izraelita je člověk, patří mu celý vesmír a všechny věci jsou k jeho službám, zvláště zvířata v lidské podobě.“

Z právě uvedeného je dostatečně jasné, že jakýkoli styk s křesťany Židy poskvřňuje, a že ti si velice zakládají na své důstojnosti. Proto se musí vzdalovat obyčejů a jednání křesťanů.

Je třeba vyhýbat se křesťanům, protože jsou nečistí. Abhodah Zarah (72b) vypráví, že „jednou nějaký Žid přeléval víno násoskou ze dvou rákosů. Kolem šel křesťan, dotkl se násosky, a víno bylo rázem nečisté“.

Je třeba se jim vyhýbat, protože jsou zlomyslní modláři. Proto také nesmí Žid zaměstnávat křesťanskou kojnou, křesťanského vychovatele, lékaře, kadeřníka nebo porodní asistentku.

Je třeba křesťanům škodit:

Žáci „onoho člověka“, jehož jméno je mezi Židy vyslovováno jako „necht' zmizí jeho jméno i památka“, si nemohou přát nic jiného, než vidět je zkažené a prohnílé, Římány, tyrany, kteří odvedli syny Izraele do zajetí, aby se tak Židé mohli vymanit ze svého současného, v pořadí čtvrtého zajetí. Každý izraelita je proto povinen bojovat ze všech sil proti zlořečenému a bezbožnému království Edomu, které se rozšířilo po celém světě. Protože však hubení křesťanů nebylo vždy a všude možné, Talmud nařizuje bojovat alespoň zprostředkovaně tím, že se jim bude všemožně

škodit, oslabovat tak jejich moc a připravovat úpadek. U tohoto posledního bodu se na chvíli zastavíme a použijeme znovu Pranaitisův text:

Abhodah Zarah 26b: „Heretici, zrádci a odpadlíci musejí být vrženi do takové jámy, z níž se nelze dostat ven.“

Jestliže k vyjmenovaným třem skupinám připočteme ještě tyrany, kteří momentálně drží Židy v zajetí, máme čtyři kategorie, které musí být Židy likvidovány, totiž zrádce, odpadlíky, tyrany a všechny křesťanské heretiky, byť i byli třeba nejlepšími z lidí.

I. Za největší nepřátele Židů budou považováni ti, kdo odhalí tajemství Talmudu, a takoví, kteří Židům způsobí třeba i nepatrnou finanční škodu (noseroth).

Choschen Hammischat 388,10: „I dnes je dovoleno zabít zrádce všude, kde jej objevíme. Může být zabit také ještě před zradou. V okamžiku, kdy naznačil, že chce někoho zradou poškodit třeba i jen docela málo na zboží, životu nebo majetku, dal tím již dostatečnou záminku k tomu, aby byl zabit. Je možné jej varovat a říci mu: ‚Neudávej dobrovolně!‘ Jestliže však neprozřetelně odpoví: ‚Ne, tohle udám,‘ budiž zabit. A čím dříve jej někdo zabije, tím větší bude jeho zásluha. Není-li čas na varování, je třeba se bez něj obejít. Někteří říkají, že zrádce má být zabit pouze tehdy, není-li možné se zhostit zrádce tím, že se mu odejme některá část těla, např. jazyk nebo oči; pak není dovoleno jej zabít, protože není horší než ostatní pronásledovatelé.“

Choschen Hammischat 388,15: „Pokud by se mělo prokázat, že někdo po třikrát zradil Izrael nebo způsobil, že jeho peníze padly do rukou pohanům, je nezbytné najít mazanou a lstivou cestu, jak jej vyhladit z povrchu země.“

Sanhedrin 59a: Rebe Jochamam říká: „Křesťan, který studuje Zákon, ten propadl smrti.“

II. Židé, kteří přijmou křest, musí být usmrceni.

Jore Dea 158,2 Hagah: „Nedbalí své povinnosti, kteří přešli ke křesťanům a poskvrnili se mezi nimi vzýváním hvězd a planet, jsou rovni těm, kdož nedbáním svých povinností rozhněvali Boha. Proto nechť jsou uvrženi do studny a tam ať také zůstanou.“

III. Křesťané musejí být zabíjeni, protože to jsou tyrani, dědicové Amalekitů, pověřeni zničením Starého zákona.

Zohar I,219b: „Je jisto, že naše zajetí musí trvat tak dlouho, dokud nebudou vyhlazena s povrchu zemského knížata, vzývající modly.“

IV. Musejí být usmrceni všichni křesťané bez výjimky, tedy včetně těch nejlepších z nich.

Abhodah Zarah 26b Tosephot: „I ten nejlepší z gójů zasluhuje smrt.“

V. Nezhřeší Žid, když zabije křesťana, ba právě naopak přinese Bohu libou obět’.

Sepher Or Israel 177b: „Zhasni světlo života křesťana, zabij ho. Božímú majestátu je to příjemné jako zápalná obět’.“

Tamtéž, fol. 180: „Izraelita je povinen se vši horlivostí vyhubit plevel na vinici, tzn. odstranit křesťany z tváře země. Velebnému Bohu nelze připravit větší potěšení, než když všechny hanebníky a křesťany vyhladíme z tohoto světa.“

VI. Od zničení jeruzalémského chrámu není žádná větší oběť Bohu, než vyhubení křesťanů.

V Zoharu III 227b říká dobrý pastýř: „Není žádná jiná oběť než ta, že necháme nečisté zmizet.“ Mikdasch Molech říká v Zoharu f 62: „Kozel, kterého v Den smíření posíláme k Azazelovi, nás učí, že máme zemi zbavit křesťanů.“

VII. Těm, kdož zabijí křesťany, je slibováno nejvyšší místo v ráji.

Zohar I 38b a 39b: „Ve čtvrtém paláci ráje se nacházejí ti, kteří oplakali Sion a Jeruzalém, a dále pak všichni, kdož zničili zbytek modloslužebnických národů. ... A jako je purpur zvláště čestným rouchem Boha, budou také mimořádně poctěni ti, kdo zahubí ostatní modlářská pokolení.“

VIII. Není dovoleno přidávat se ke křesťanům, naopak je třeba je ničit.

Hilkhtoh Akum 10,1: „Nepřidávejme se k modlářům tím, že bychom jim dovolovali uctívat modly... nýbrž vzdalujme je od jejich kultu a zabíjeme je.“

IX. Všichni Židé jsou povinni společně pracovat na zničení zrádců, našich nepřátel. Nelze-li dospět k cíli přímo, je třeba využít všech ostatních prostředků.

Choschen Hammischat 388,16: „Všichni obyvatelé města jsou zavázáni k výdajům na zabití zrádce, a to i ti, kteří platí na jiné věci.“

Pesachim 49b: „Rebe Elezer říká: ‚Na Den smíření je dovoleno zardousit slabomyslného muže, zvláště když svátek připadá na šábes.‘ Jeho učedníci mu namítli: ‚Rabbi, nemělo by se říci spíše *obětovat*,‘ načež odvětil: ‚To jistě ne, protože když se obětuje, je třeba vyslovit určité modlitby a toho při zardoušení není třeba.‘“

4. Čtyři obžaloby proti Židům

Podívejme se nyní, jak devatenáct století křesťanské historie dokládá čtyři hlavní kapitoly židovské zvrácenosti, a sice

1. jak Židé, poháněni ďábelskou nenávisť vůči křesťanům, usilovně pracují na zničení křesťanství,
2. jak se tajně spolčují proti hostitelským křesťanským státům,
3. jak si přivlastňují majetek křesťanů, a konečně
4. jak hubí křesťany vždy, kdy je mohou připravit o život.

V této části se omezím především na dějinnou epizodu středověku, abych zde ukázal a vyložil donucovací opatření, jimiž Církev v osobě papeže dohlížela na redukování židovského nebezpečí. Je však třeba ještě předeslat důležitou poznámku. Při líčení zvráceností tohoto velkého národa (protože je první v dobru i zlu) se nenechávám unést nějakým odporem nebo nechutí vůči němu. V předcházejících kapitolách jsem již ukázal duchovní velikost původu, z něhož náš ctihodný Vykupitel přijal tělo. Izrael je tak veliký, že může páchat jen to nestrašnější zlo. Je vyvoleným národem, který nás *buďto spasí v Kristu, anebo – vzdálíme-li se sami Bohu – nás zničí v Antikristu.*

Jako křesťané nemůžeme Židy nenávidět, nýbrž pouze litovat tím, že se chvějeme i sami o sebe, protože kdyby tento lid padl, co se stane s námi, nepodrželi nás Boží milosrdenství?

Prosím tedy, aby v dále řečeném nebylo spatřováno žádné nepřátelství, a to již jen proto, že zde ani nemohu uvést nic horšího, zvrácenějšího a strašnějšího, než co tento národ spáchal vydáním Syna Božího na smrt.

Uvědomme si také, že židovskou nebezpečnost uznávají i sami židovští autoři jako např. Bernard Lazare ve své knize o antisemitismu,⁴ nebezpečnost, vyrůstající z mentality, kterou tomuto národu vtiskla výlučně činnost rabínů.

„Rabíni,“ říká Lazare, „odloučili Izrael od společenství ostatních národů. Udělali z něj osamělého divocha, rebelujícího proti každému zákonu, nepřátelského všemu bratrství, uzavřeného všem krásným, ušlechtilým a velkomyslným idejím. Udělali z něj bedňný, malý, a ve své izolovanosti zatvrzelý národ, ohloupený úzkoprsoú výchovou, a demoralizovaný a zkorumpovaný neospravedlnitelnou pýchou.“⁵

4a. Židé ničí křesťanství

Začněme s první obžalobou: *Židé, pohanění d'ábelskou nenávisť, usilují o zničení křesťanství.*

Svatý Pavel pranýřuje v prvním listu Thessalonickým jako zločinnou podlost Židů, kteří dotírali na první konvertity ke křesťanství (1 Te 2,15 a dále):

„Ti totiž i Pána Ježíše zabili, i proroky, a nás pronásledovali; Bohu se nezálibují a všem lidem se staví na odpor. Brání nám totiž kázat pohanům, by spasení byli, aby jen stále naplňovali míru hříchů svých.“

Již jsme zde viděli, jak Židé zmíněnému kázání bránili slovem i skutkem, a stejným způsobem v tomto podlém jednání pokračovali i v budoucích časech.

V proslulém „Dialogu s Židem Tryphonem“ svatý Justinius opakovaně říká, že Židé po usmrcení Spravedlivého (a ještě před ním proroků) křesťany usilovně pomlouvali a zabíjeli, kde jen mohli (XVI, CXXXIII). Svatý Basilus rovněž potvrzuje, že dříve se Židé s pohany svářili a nevražili na sebe, nyní však jedni jako druzí bojují proti křesťanství. Tak např. vidíme r. 155 Židy ve Smyrně požadovat potrestání svatého Polykarpa („Martyrium Sancti Polycarpi“). Roku 250 zase nacházíme křesťany, kteří jsou Židy uráženi za to, že nechtěli odpadnout od víry („Passio S. Pionis“). Roku 304 to byli opět oni, kdo nejzuřivěji nutili svatého Filipa a jeho diakona Herma, aby obětovali modlám („Passio S. Philippi Heracleensis“), a stojí i za mučednictvím svatého Pontia z Cimiezu a svatého Mariana z Cézareje. Roku 303 podnikli Židé v Mauretánii pohany proti svatým mučedníkům. A byli to rovněž oni, kteří rozšiřovali pomlavy o křesťanech, aby tak vyvolali jejich pronásledování ze strany pohanů, jak nám dokládají svatí Justinián a Tertullián („Ad Marcionem, III, XXIII), Origenes („C. cels VI, XXVII“) i svatý Řehoř z Naciance („Oratorio II contra Jul.“).

⁴ Bernard Lazare, *L'Antisémitisme*.

⁵ Tamtéž, díl 1, str. 57..

Během strašného pronásledování křesťanů Židé profitovali z kolaborace s císařem Juliánem Apostatou (Sokrates, *Hist. Eccl. III, XVII*). Jak ukazují listiny svatého Simeona-bar-Sabae, patriarchy v Seleukii, bylo pronásledování v Sapore podníceno Židy, „těmito věčnými nepřáteli křesťanů, jež se vždy objevovali v bouřlivých dobách, zatvrdeli ve své neuhasitelné nenávisti a neštítící se ani těch nejlživějších obvinění“... Roku 390 byl v Singarahu židovský chlapec Abdul Masieh s'at vlastním otcem za obrácení ke křesťanství. Král Hyniaritů, Dhon Novas, sám Žid, rozpoutal z návodu souvěrců úděsné pronásledování křesťanů.⁶

V Antiochii se roku 603 vrhli Židé na křesťany, velký počet jich zabili a mrtvoly spálili. V Palestině zmasakrovali r. 614 tisíce křesťanů a vypálili kostely i kláštery (srv. článek F. Vernota „Židé a křesťané“ v „Dictionnaire apologétique“).

Od 12. století už případů pronásledování křesťanů Židy ubývá. Ovšem ne snad proto, že by se zmírnila židovská zášť, nýbrž z toho prostého důvodu, že bdělost Církve a křesťanských států dávala stále méně možností k jejímu řádění.

Naproti tomu ve zvýšené míře vidíme Židy spojovat se s nejrůznějšími heretiky ke zničení křesťanství. Svými pletichami udělali z Lva Isaurijského obrazoborce. Židé rovněž působili na katary i valdenské, a spojovali se s nimi. Výnos Krále Filipa Sličného z 6. června 1299 nám ukazuje, že Židé ukrývali uprchlé heretiky,⁷ a roku 1425 vyhnal bavorský vévoda Židy ze země, protože *dodávali husitům zbraně* proti křesťanům.

Není tedy příliš troufalé tvrdit zde spolu se Židem Darmsteterem,⁸ že všichni duchovní vůdci (a následně i všichni heretici) k Židům tajně i veřejně přicházeli, aby od nich přijímali zločinecké nástroje argumentace a rouhačství, které potom předávali svým potomkům.⁹

4b. Tajně se spolčují proti státu

Chtějí-li Židé vidět zkázu křesťanství, musejí nezbytně pracovat na zničení křesťanských států, a tak není divu, že se tajně spolčují proti státům a národům, jejichž pohostinství užívají. Nikdy a v žádné zemi se neasimilovali, ba právě přímo v jejich středu tvoří skutečné špionážní centrály, a jsou vždy ochotni vydat hostitelské státy prvnímu nepříteli.

Obvinění státního hodnostáře Hamana proti Židům v babylónském zajetí, vznesené ke králi Artaxerxovi, je stále aktuální pro všechny doby i místa:

„Je tu jakýsi lid, roztroušený a oddělený mezi národy po všech krajinách tvého království. Řídí se vlastními předpisy a protiví se všeobecným zvykům, pohrdá královskými zákony a svojí zarputilostí podněcuje chaos a zmatení mezi národy. Tento lid stojí v prokladu ke všem lidským rasám, řídí se zvrhlými zákony a narušuje mír a svornost mezi národy“ (Est 3,8).

Spolu se svými africkými souvěrci zosnovali Židé ve Španělsku komplot k otevření Iberského poloostrova Arabům.

⁶ H. Leclerc, *Les Martyrs*, Paříž 1905, sv. 4, str. 103.

⁷ Donais, *L'Inquisition*, Paříž 1906.

⁸ Darmesteter, *Les Prophètes d'Israël*.

⁹ Louis Darté, *Les Sociétés Secrètes et les Juifs*, Paříž 1912

Roku 711 se spojili s Araby, roce 852 jim vydali Barcelonu.

Ve Francii obvinili roku 507 svatého Cesaria, biskupa z Arles, že chce západními Góty obsazené město vydat Frankům, zatímco se jistý Žid jménem svých souvěrců nabídl oblehatelům, že je tajně uvede do města. V Toulouse byl až do 12. století obyčej zvaný colaphisation: na Velký pátek musel představený židovské obce přijmout v přítomnosti hraběte políček jako symbolický trest za zradu Židů ve prospěch mohamedánů. Tentýž zvyk existoval také v Béziers.

Roku 845 bylo Bordeaux vydáno Židy Normanům, a koncem 13. století se Židé v Uhrách tajně srozměli s Mongoly proti křesťanům.

4c. Zmocňují se majetku křesťanů

Třetí závažné obvinění proti Židům zní: Vždy a všude se zmocňovali majetku Nežidů a zvláště křesťanů.

Lichva je ten velice účinný nástroj, jehož pomocí to bylo prováděno. Písmo i Církev vždy učily, že půjčování peněz na úrok je krádež. Rovněž tak pro Židy existoval přísný zákaz vzájemně si půjčovat na úrok (Dt 23,20). Jak říká svatý Tomáš Akvinský, Bůh jim dovolil brát úrok od cizinců pro jejich nenasytnou lakotu, aby tak nežádali úroky od svých židovských bratří, kteří se kořili Bohu (II-II, 78, 1, ad 2m).

A skutečně je lakota hlavním hříchem Židů podobně, jako je jím u pohanů nevázanost a rozmařilost. Prorok Izajáš odsoudil plamennými slovy židovský sklon k lakotě, a moderní Žid Bernard Lazare ve své známé knize „Antisemitismus“ sám uznává, že mezi Židy byla láska k penězům již tak obrovská, že se pro tento národ stala jediným motivem konání.¹⁰

Výše jsem uvedl, že jako je lakota hlavním hříchem Židů, je jím u pohanů rozmařilost. Necht' si je hospodářská situace Žida sebehorší, vždy bude hromadit úspory, které představují kapitál. Naproti tomu pohan i v nejlepším hospodářském postavení vždy znovu a znovu upadá do dluhů, protože na své neřesti vydává víc, než vydělá. A tak je jen logické, že se Nežidé při shánění peněz obracejí na Židy, a tím se na židovském národě naplňují slova Deuteronomia (15,6; 28,12): „Budeš poskytovat půjčky mnohým pronárodům, ale sám si nebudeš vypůjčovat.“

Za všech dob byli Židé velkými lichváři jakožto trestající metla na marnotratné křesťany!

Omezíme se zde na jednu dějinnou kapitolu a poslechneme si, co říká velký historik Jansen v knize „Německo a reformace“ („Deutschland und die Reformation“) o tamním hospodářství před reformací:

„Židé si pro sebe nezabrali pouze směnářský obchod – skutečným zdrojem jejich bohatství byla lichva resp. zastavárenství, což jim přinášelo nesmírné výhody. Takto se krok za krokem stali vlastními bankéři doby a tichými podílníky všech sociálních vrstev. O rozsahu jejich obchodů si lze učinit alespoň přibližnou představu prozkoumáním zákonem povolených úroků v 14. a 15. století. K zajištění ochrany Židů a lepšího dozoru nad jejich bezpečím poskytl r. 1338 císař Ludvík Bavor frankfurtským měšťanům výsadu vypůjčovat si u Židů na úrokovou míru 32,5% per annum, zatímco cizinci museli Židům

¹⁰ L'Antisémitisme, cit. místo str. 25.

platit až do 43%. Mohučská městská rada rozhodla o půjčce 1 000 zlatých a povolila Židům úrokovou míru 50%. V Řezně, Augšpurku, Vídni a jinde vystoupila zákonná úroková míra často až na 86%.“

Nejvíce pohoršující však byly úroky, které Židé požadovali u minimálních krátkodobých půjček, po nichž museli nejčastěji sahat drobní obchodníci a rolníci.

„Židé drancují a odírají chudého člověka, říká Erasmus z Erbachu (1487), což je již opravdu nesnesitelné. Pane, smiluj se nad námi! Židovští lichváři jsou už dnes usazeni i v těch nejmenších městech. Půjčí-li pět zlatých, vezmou si zástavu, která má nejméně šestinásobnou cenu půjčky. Pak požadují nové úroky a úroky z úroků, takže nešťastník je nakonec oloupen o úplně všechno, co měl.

„Je snadné pochopit,“ říká Tritemius, „že se postupně u malých i velkých, vzdělaných i prostých, u knížat jako u sedláků zakořenila hluboká nechuť k židovským lichvářům, a osobně se přimlouvám za všechna zákonná opatření, která by dala národu možnost bránit se vykořisťování lichvou. Má nám snad vládnout tato cizí rasa? Je snad mocnější a statečnější, jsou její ctnosti obdivuhodnější? To jistě ne! Její síla spočívá pouze v mrzkých penězích, které nám na všech stranách bere a opatřuje si je všemi prostředky, peníze, jež se zdají být jediným smyslem a štěstím tohoto národa.“¹¹

Připomeňme si zde ještě jednu skutečnost, která dobře dokumentuje příslovečnou lichvu Židů, a současně ovšem i věčnou rozmařilost křesťanů. Když král Filip August ve 12. století vykázal Židy z Francie, patřila jim už třetina půdy, a mincovní kovy nashromáždili v takovém množství, že po jejich odchodu ze země nezůstaly v oběhu téměř žádné peníze.

4d. Hubí křesťany

Nyní přicházíme k čtvrtému obvinění: *Židé připravují křesťany o život vždy, kdy jen trochu mohou.*

To řekl svého času již svatý Justinus, a my jsme sami výše viděli, že Talmud Židy k takovému bohulibému jednání zmocňuje. To samé konečně potvrzuje i historie všech věků křesťanského lidstva. Ponechme zde stranou spornou otázku *rituální vraždy*, podle níž Židé údajně mučí nevinné křesťany, aby získali jejich krev k provedení určitých obřadů. Ať už je to tedy kvůli rituálnímu zločinu, nebo prostě ze satanské nenávisti vůči Kristovi, jisté je tolik, že neexistuje žádný úsek dějin včetně novověku, v němž by Židé nepřipravovali křesťany o život a zvláště nevinné děti. Je k dispozici více než stovka velmi podrobně zaznamenaných případů, z nichž některé tak známé, jako např.

- * svatý Vilém Anglický, dvanáctiletý chlapec, ohavně zavražděný Židy roku 1144,
- * svatý Richard z Paříže, zavražděný o velikonocích 1179,
- * svatý Dominik del Val, ukřižovaný Židy r. 1250 v Zaragoze,

---

¹¹ Jansen, *Deutschland und die Reformation*, díl 1.

- * blahoslavený Jindřich z Mnichova r. 1345 vykřvácel následkem 60 bodných a řezných ran,
- * blahoslavený Šimon, zavražděný Židy r. 1475 v Tridentu,
- * a konečně i relativně nedávno Otec Tomáš z Calangiana, Židy děsivě ubitý roku 1840 v Damašku i se svým sluhou.

Poslední případ neblaze proslul, protože vrahové se k činu přiznali a byli generálním guvernérem Sýrie, šerifem pašou, odsouzeni k smrti. Avšak světové Židovstvo intervenovalo ve prospěch viníků nátlakem na Mehmeta Aliho, aby odvolal rozsudek syrského guvernéra. Adolphe Crémieux, Žid a viceprezident náboženské židovské obce ve Francii, převzal jejich obhajobu a nerozpakoval se tuto zavrženíhodnou událost připsat „*vlivu křesťanů v Orientu*“. Učinil tak prohlášením, uveřejněným v listu „*Journal des Débats*“ 7. dubna 1840. Židé všech zemí jako jeden muž hlomozili a vystupovali na obranu svých *světců a mučedníků*, tj. usvědčených vrahů z Damašku. Pracovníkům konzulátu i svědkům byly nabídnuty neslýchané částky za účelem změny tresty a hlavně *odstranění tradic židovských knih* i prohlášení rabína Musy-Abu-el-Afieha ze soudního protokolu.

Zůstává skutečností, že Mehmet Ali vzhledem k spojenému tlaku místního i zahraničního židovského obyvatelstva ve prospěch vrahů, v jehož čele stáli Montefiore a Crémieux, nakonec schválil jejich propuštění. Tato taktika je zcela v duchu lži a pokrytectví Židů, kteří se vždy v případech usvědčení prohlašují za oběti křesťanské svévole.

Uvedená čtyři hlavní obvinění lze bohatě a nevývratně doložit pro každou epochu a jakékoli místo, kde Židé žili a žijí společně s křesťany. Historie prokazuje stále stejnými skutečnostmi, které se liší pouze dobou a místem, že Židé představují trvalé náboženské a sociální nebezpečí pro křesťanské národy.

Neříkejme proto nikdy: To bývalo kdysi ve středověku, který žil v předsudcích. Předešlá kapitola snad dostatečně jasně ukázala, že tento boj je zákonem dějin. Podmínky a metody se mohou lišit, ale vždy se ukazuje jako neodstranitelný a rozhodující: ve středověku jako v apoštolské době, dnes stejně jako v čase pozemského života Páně.

Snahy Židů po zničení křesťanských států a zbavení křesťanů majetku i života jsou stejně silné jako dříve. Jediný rozdíl spočívá v tom, že tehdy Židé ještě nemohli provádět přímo své záměry proti národům, které byly před nimi varovány a jejich zločinné úsilí přísně trestaly.

Naproti tomu dnes, kdy národy ztratily víru a jsou nakaženy liberalismem, připravují je Židé o majetek i životy, konspirují proti státům... a používají k tomu samotných křesťanů, které předem po tři století ohlupovali soustavným odkřesťanšňováním. Tím se Židům podařilo rozdělit je na nepřátelské tlupy, bojující mezi sebou až do vzájemného zničení. Podrobněji se tím budeme zabývat v následující kapitole.

5. Soudy papežů o Židech

Církev využila každé příležitosti, aby hlasy svých nejlepších vrchních pastýřů objasnila a vložila všechno, čím tento národ přispívá k úpadku, a v čem by mohl být nebezpečný. Je k dispozici nejméně patnáct veřejných dokumentů takových papežů, jako byli Inocenc IV., Řehoř X., Jan XXII., Julius III., Pavel IV. a Pius IV., v nichž jsou známé židovské pletichy a úskoky nazvány pravým jménem. A všimněme si dobře, že tito velcí mužové při tom nebyli vedeni nízkými pohnutkami, protože poskytovali Židům velkoryse pohostinnost a bránili je před nespravedlivým zacházením, jak to konečně uznává např. již zde uvedený dokument¹² v Paříži shromážděných rabínů sanhedrinu z roku 1807.

Podívejme se tedy, jakými výrazy označuje Židy sám velký sv. papež Pius V. (1566-1572).

„Hebrejský národ, kdysi Bohem vyvolený, aby byl účastníkem nebeských mystérií, protože se mu dostalo Božích proctví, byl skrze toto důstojenství a milost tak povýšen nad všechny ostatní, jako byl posléze následkem své nevíry ponížen a pokořen; když se naplnil čas, byl jako národ nevděčný a nevěrný zavržen poté, co tak nehodně připravil svého Spasitele o život. Poté, co ztratil své kněžství, protože se zpronevěřil zákonu, a po vyhnání z vlastní země, kterou mu dobrotivý Bůh připravil, zemi mlékem a strdím oplývající, bloudí již po staletí po světě, všemi nenáviděn, zahrnován urážkami a opovržením, nucen do nízkého otroctví a chápající se na obživu každé špinavé a podlé činnosti. Křesťanský soucit nad tímto neodvolatelným pádem jim dovolil najít pohostinství uprostřed křesťanských národů. ...Na druhé straně ovšem hanebná bezbožnost Židů, spojená se zvráceným jednáním, vedla křesťany k poznání, že je nezbytné zjednat co nejrychlejší odpomoc tomuto zlu, má-li být postaráno o obecné dobro křesťanů. Pomněme, abychom zde nemuseli jmenovitě vypočítávat všechny mnohotvárné podoby lichvy, jimiž se Židé zmocňují základních životních potřeb chudých křesťanů, že jsou společníky a přechovávači darebáků a zlodějů v tom smyslu, že kradené věci buď ukrývají, přenášejí jinam nebo úplně pozměňují. Mnozí z nich se také pod záminkou své živnosti potulují kolem domů početných žen a zaplétají je do hanebných únosů. Co je však ještě horší, upsali se kouzlům, vyvolávání duchů a čarodějnictví, nahánějí do ďáblových sítí prosté a nemocné lidi, kteří jim uvěřili, že umějí předpovídat budoucí děje, že dokážou odhalovat původce krádeží, poklady a ukryté věci, a že ohlašují mnohé události, které žádný smrtelník nedokáže vypátrat... A konečně je Nám také přesně známo, jak nedůstojným způsobem tento zvrácený národ nazývá Ježíše Krista, jak je nebezpečný všem, kteří nesou Jeho jméno a jaké nástrahy a léčky kladou jejich životům. Vzhledem k takovýmto i mnoha dalším závažným skutečnostem Jsme přesvědčeni závažností zločinů, které co den rozmnožují zlořády v Našich městech, a uváživše nadto, že tito

---

¹² Srv. výše kapitulu 1.

lidé kromě vlastních zásob, které si přinesli z Orientu, neslouží Našemu státu k ničemu dobrému...”

Avšak katolická teologie vždy uznávala, že tento národ vzdor zcela reálnému nebezpečí zasluhuje i zvláštního respektu. Žid skutečně může být opravdu zvrácený, ale přesto je posvěceným lidem, kterému Církev vždy prokazovala mimořádný respekt, protože je jistým způsobem jejím otcem, jemuž se dostalo Boží předpovědi. A necht' si je otec sebezvrácenější a jak chce nebezpečný, přesto mu jsou děti povinny pohostinností a úctou. Nelze jej vyhladit ani s ním špatně zacházet, byť i je třeba zamezit škodlivému působení jeho zvrácenosti.

V souladu s touto zásadou velký papež Inocenc III. (1198-1216) shrnul učení a zákonodárství po Židy:

„Jsou živoucími svědky pravé víry,“ říká moudrý papež. „Proto je křesťan nesmí ani hubit, ani utlačovat, aby nepřišel o znalost zákona. Stejně jako oni nesmějí ve svých synagogách zajít dále, než jim dovoluje jejich zákon, tak je ani my nesmíme krátiť ve výkonu práv, která jsou jim dána. A byť i setrvávají v zatvrzelosti svých srdcí, místo aby porozuměním předpovědí proroků a tajemství zákona dospěli k poznání Krista, mají přesto nárok na naši ochranu. Protože snažně prosí o Naši ochranu, vyslyšíme jejich prosby a vezmeme je pod Naši ochranu, vedeni dobrotou křesťanské zbožnosti ve stopách Našich předchůdců blahé paměti: Kalixta, Evžena, Alexandra, Klementa a Celestýna, a zapovídáme komukoli nutit nějakého Žida ke křtu. ... Žádný křesťan se nesmí opovážit jim činit zlo, zmocnit se jejich majetku nebo měnit jejich mravy bez soudního rozhodnutí. Necht' je nikdo neruší při jejich svátcích, nikdo ať jim v takových dnech neukládá práci, která může být vykonána v jiný den. Kromě toho, stavíc se se všemi Našimi silami proti perverzitě a nepřejčnosti lidské, zapovídáme jakékoli hanobení jejich hřbitovů a vykopávání jejich mrtvol, jak se mnohdy děje kvůli penězům a šperkům. Kdo by jednal proti Našim ustanovením, budiž vyobcován.“

Proto také i my uznáváme v těchto moudrých slovech úctu a respekt, na který mají Židé nárok ze strany křesťanů. Antisemité by si měli vzít z těchto předpisů naučení, aby při omezování židovského nebezpečí nepřekračovali spravedlivou míru. Neměli by především zapomínat, že samotný antisemitismus je odsouzeníhodnou záležitostí, protože jde o pronásledování Židů, aniž by se při tom bral ohled na posvátný charakter tohoto národa a z něj plynoucí práva.

6. Ghetto

Přestože musí být u Židů respektován výkon jejich legitimních práv, nesmí se však ani opomíjet a zapomínat na potlačování jejich nebezpečnosti. Z tohoto důvodu uzákonil Svatý stolec institut ghetta, tj. izolování Židů a omezení jejich občanských práv. Dominikán Ferraris shrnul zákonodárství ohledně ghetta těmito slovy:

„Všichni Židé necht' žijí v jednom a témže místě. Pokud by k danému účelu nemělo postačovat, pak na dvou nebo třech, ale je vždy nebytné, aby taková místa spolu sousedila, a musejí mít pouze jedinou vstupní a výstupní bránu.“

Židé nesměli bydlet mimo ghetto a měli zakázáno je opustit mezi večerní a ranní modlitbou křesťanů. Tento předpis poskytoval hned tři důležité výhody.¹³

1. Státní úřady měly trvalý přehled o počtu Židů, což jim usnadňovalo dohled.

2. Vědomí takového dohledu drželo Židy do jisté míry na správné cestě, neboť se jim takto vládlo postrachem a bázní v souladu s učením svatého Pavla, který o nich řekl, že přijali ducha služebnosti, aby se strachovali (Ř 8,15).

3. Dbalo se skutečnosti, že noc je spoluviníkem zločince *qui male agit odit lucem* (kdo činí zlé, nenávidí světla; J 3-20), čímž se v noci předcházelo židovským zvrácenostem.

Kromě uzavření v ghettech se Židé museli podrobit ještě povinnosti nosit na šatu žlutou kokardu nebo pruh, kterým se rozlišovali od Nežidů, aby tak nemohli škodit křesťanům, dost hloupým na navazování styků se Židy.

Na to jistě zazní hlasy: Není takové nenávistné rozlišování porušením svobody a legitimních práv, jichž je hoden každý člověk, každé lidské společnosti?

Naše odpověď zní: Ne, v žádném případě, neboť tento člověk, toto lidské společenství odmítá přizpůsobit se zemi, která mu poskytuje pohostinství. Ne, protože toto společenství se chce řídit vlastními zákony a spolčuje se proti národu, který mu poskytuje útočiště. A to je případ Židů, jak dokazuje katolická teologie, jak to po nich vyžadují zákony Talmudu a jak konečně prokazuje i jejich samotná historie ve všech dobách a na každém místě světa. Když se brabantská vévodkyně ptala svatého Tomáše Akvinského, zda je vhodné, aby Židé v její provincii byli povinni nosit odlišující znamení, uslyšela následující:

„Odpověď na to je snadná a je v souladu s tím, co bylo konstatováno na všeobecném koncilu (IV. lateránském roku 1215, C.68), že se totiž Židé obého pohlaví vždy a všude na území křesťanů musí svým oděvem odlišovat od ostatních národů. Je jim zákonem předepsáno, že ve čtyřech cípech svého pláště musí nosit prýmký, jimiž jsou odlišeni od ostatních.“¹⁴

7. Občanská omezení

Kromě povinného uzavření v ghettech zde byla ještě další nařízení, která omezovala občanská práva Židů uvnitř křesťanských společností.

Tak např. nemohli mít křesťanskou kojnou nebo služebnictvo. Nesměli obchodovat s novým zbožím, a zvláště jim bylo zakázáno zpracovávat hedvábí všeho druhu, jakož i prodej nebo koupě, takže byli odkázáni jen na použité prádlo a omezený obchod s potravinami (Benedikt XIII., 1724-1730, Alias Emanarunt).

¹³ Constant, *Les juifs devant l'église*.

¹⁴ *De Regimine Judaeorum* (srv. dodatek II).

Bylo jim zapovězeno držet akademické učební stolce, nemohli promovat a stát se mezi křesťany lékaři, lékárníky, hostinskými, ani vykonávat žádné funkce na magistrátech a ve zbrojířství. Naproti tomu jim bylo dovoleno povolání bankéřů, královských dodavatelů, zlatníků, tiskařů, a makléřů, tedy povolání, která neznamenal žádná přímá nebezpečí pro křesťany a Židům přinášela zvláštní výhody, a to až díky jejich obrovskému majetku nebo kosmopolitismu, který jim umožňoval rychlý přesun majetku.

Moudrost Církve v těchto předpisech, omezujících komerční aktivitu Židů, byla obdivně uznána v „Stížnosti kupců a obchodníků města Paříže na připouštění Židů“ z roku 1760, když se pod vlivem zednářských lóží začaly objevovat snahy o odstranění těchto omezujících předpisů. Říká se tam:

„Připouštění těchto lidí do politického společenství bude vždy velice nebezpečné. Lze je přirovnat k vosám, které pronikly do včelína, aby tam pak zabíjely včely, páraly jim břicha a vybíraly z nich med, který tam včely nosí. Takoví jsou Židé a je nemožné rozpoznat u nich nějaké známky občanů politické společnosti.

Žádný z těchto lidí nebyl vychován v zásadách legitimní autority. Jakoukoli autoritu považují za uzurpaci na svůj účet, a přísahají si, že dosáhnou světovlády. Všechno zboží a statky světa považují za své vlastnictví a na poddané všech států pohlížejí tak, jako by je ti byli připravili o jejich majetek.“

Dokument pak mluví o rychlém nahromadění bohatství Židy a ptá se:

„Je to snad nějaká nadpřirozená schopnost, která jim v tak krátké době umožnila nabýt takového majetku?

Židé se nemohou pochlubit, že by jakékoli zemi na světě, v níž byli trpěni, zajistili nějaké výhody. Nové objevy, užitečné vynálezy, tvrdá a neúnavná práce, manufaktury, zbraně, zemědělství, nic z toho nenachází přístup do jejich systému. Avšak Židé používají objevů, aby jimi zhoršovali a kazili produkci i vzácné kovy, užívají všech druhů lichvy, přechovávají kradené věci a kupují je od kohokoliv, i od vrahů a služebnictva, prodávají zakázané nebo kazové zboží a nešťastným marnotratníkům a dlužníkům nabízejí takové prostředky, které jejich bankrot jen uspíší. Protiúcty, drobné výměnné obchody, spekulace, zastavárství a obchod všeho druhu – to je celé jejich řemeslo.

Povolit ve městě jedinému Židovi obchodní firmu znamená povolit takový obchod celému jeho národu. To znamená, že každý křesťanský obchodník bude čelit silám celého národa, který jistě neopomene podvázat a poté udělat konec jedné firmě za druhou, a následně pak celému městu.“

Poté se vyvozuje následující závěr:

„Židé nejsou obyčejní kosmopolité, nejsou občany žádného úhlu světa, cítí se povýšeni nad celým lidstvem a jsou jeho skrytými nepřáteli, protože se domnívají, že si je jednoho dne ujařmí jako otroka.“

Tak se svého času vyjádřili pařížští obchodníci, a jejich slova jsou stále aktuální.

8. Církevní kázeň

Církevní kázeň ohledně Židů se dá shrnout do dvou slov: *svoboda*, aby se Židé mohli rozvíjet v lůně svých legitimních práv, a *ochrana* pro křesťany, aby nemuseli trpět působením židovských úkladů a neupadli tak do jejich područí.

„Židům nesmí být dovoleno, aby je křesťané nazývali svými pány!“ nařídil papež Pavel IV. (1555-1559, *Cum Nimis Absurdum*, Juli 1555).

„Židé se nikdy nesmí odvážit společně hrát, jíst nebo mít nějaké jiné důvěrnosti s křesťany,“ přikázal tentýž papež.

Církev tedy považovala za nepřijatelné, aby se Židé, synové otrokyně Hagar, stýkali jako rovný s rovným s Izákovými dědici a jeho Božím příslibem, natož aby jim vládli.

Když tedy z tohoto důvodu Církev ve všech dobách včetně moderní skrze hlas Jeho Svatosti Pia XI. protestovala proti pronásledování synů tohoto nevěrného národa, přesto vždy užívala účinných opatření proti Židům vrozené touze po panování a varovala křesťany, aby se s Židy nesbližovali a nenavazovali s nimi žádné vztahy.

9. Církevní moudrost

Jak obdivuhodná je moudrost Církev, která dokázala vniknout tak hluboko do srdcí Židů i křesťanů, aby tam u prvních odhalila skrývanou, ale mocnou touhu po světovládě, u těch druhých však trestuhodně hříšnou hloupost obracet se na Židy, aby se domohli nějakých výhod pro své pokladny.

Zotročování křesťanů židovskou mocí totiž začalo hříchem křesťanů. Židé svou pyšnou panovačností jen plní uloženou povinnost. Proto žijí mezi křesťanskými národy, aby je ovládli, pokud se jim to podaří. To je jejich teologické poslání, resp. role, kterou jim Bůh uložil za jejich nevěru.

Co tedy mají křesťané dělat, když nechtějí být obětí židovské nevěry? Měli by se přestat stýkat se Židy, neměli by už otročit svým neřestem, aby nemuseli chodit k židovským lichvářům, neměli by chodit do židovských zábavních podniků a stejně tak by neměli kupovat a číst židovské časopisy, neměli by trpět židovské šéfy v továrnách, úřadech a bankách, slovem v žádných důležitých podnicích a místech, včetně akademických postů a celé oblasti politiky. Teprve pak nebudou zítra nuceni myslet a jednat židovsky v teologii, filosofii, politice a hospodářství, protože až dosud způsob myšlení našeho lidu utvářely a utvářejí židovský tisk a judaizované univerzity, školy, knihovny atd. Teprve pak nebudou křesťané muset trpět smrtonosnou činností Židů v liberální společnosti, kterou nám zanechala francouzská revoluce, nebudou muset trpět židovskou činností v socialismu, ani židovským zotročením v komunismu.

V následující kapitole si podrobněji ukážeme, jak judaizace křesťanských národů jde ruku v ruce s jejich odkřesťanštváním, a jak se blíží den (nerozhodne-li Boží milosrdenství jinak), kdy my křesťané budeme pouhými párii, hromadícími v potu tváře bohatství pro zavržený národ.

Co jsme si v předcházející části řekli, je nesmírně důležité, takže stručné zopakování nebude jistě nadbytečné: Pokud si pohanské národy (tzn. i my) přejí civilizaci, založenou na ekonomické velikosti, jako byla např. říše faraónů za Josefa nebo Babylón v době krále Artaxerxese,¹⁵ resp. jakou je v naší době kapitalistická či komunistická civilizace, tzn. systém materiální velikosti, v němž je celý národ vyzbrojen nejnovějšími vymoženostmi techniky, kterou s matematickou přesností rozvíjí výhradně k produkování všeho toho, čeho člověk užívá k pohodlnému životu na zemi, pak říkám: Ano, to všechno můžeme mít tak, jako jsme dostali výše zmíněnou civilizaci – ovšem se Židy jako pány a námi jako otroky!

Od doby, kdy se narodil Kristus mezi lidmi, nemůže existovat žádná tělesná (tj. materiální) civilizace, v níž by vládl mamon, božstvo bohatství a zla, aniž by byli Židé jejími tvůrci a pohané vykonavateli, protože Židům byla dána nadvláda ve všem tělesném, jak jsme si vysvětlili v předešlých kapitolách. Ta příští, pojednávající o Židech a odkřesťanštěných národech, nám ukáže, jak proces ničení křesťanského řádu (tj. duchovní civilizace) probíhá paralelně s tělesnou (materiální civilizací) pod nadvládou hospodářství, a dále že jeden i druhý proces je nezbytně synchronní s emancipací Židů, která je jejich odvetou za údajně nespravedlivou agresi středověku, a konečně si také ukážeme, že se *židovská emancipace odvíjí souběžně se zotročováním křesťanských národů*.

Ano, je tomu tak! Slovo Boží nelze beztrestně přestupovat! Teologie řídí dějiny s mnohem obdivuhodnější přesností, než je schopen pochopit pozorovatel, který v nich vidí jen protichůdné síly v nepřetržitém, ale nesmyslném boji. To je ovšem naprosto chybný pohled! Dějiny mají smysl, a tím je smysl teologický, protože Bůh používá všech lidských úspěchů i porážek k uskutečňování svých nevyzpytatelných cílů.

Křesťanským národům, které se ve středověku rozvíjely pod milujícím dozorem Církve, určil Bůh dva nepřátele: Vnitřního, kterým je vzpoura proti duchovnu, jíž se má dospět k velikosti bez Boha, a vnějšího v Židech, kteří mají žít spolu s křesťanskými národy, aby jim sloužili jako pobídka a osten.

Za vlády takových svatých papežů a králů, jako byli Inocenc III. a francouzský Ludvík IX., umělo křesťanstvo držet tyto nepřátele v patřičných mezích. Instinkty tělesné, materiální velikosti dokázalo potlačovat, protože tehdy ještě bylo s Ježíšem Kristem, který řekl: „Hledejte tedy nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto všechno bude vám přidáno“ (Mt 6,33).

Tehdejší křesťanstvo odmítalo úklady Židů, v nichž správně spatřovalo nadvládu tělesna spolu s nebezpečím, které z toho plyne pro duchovno, a umělo izolováním potlačovat činnost špatného, byť i požehnaného národa. Křesťanstvo uskutečnilo svobodu křesťanské civilizace a kultury, v níž Židé museli nezbytně žít pod křesťanskou nadvládou.

Avšak novověk začal se vzpourou tělesných instinktů v renesanci a reformaci, a následně pak z teologického nezbytí (které je mocnější než lidské výpočty) musela začít i emancipace Židů, jimž Bůh předal monopol tělesnosti, tedy ta emancipace,

---

¹⁵ De Regimine Judaeorum (srv. Dodatek II).

kteřá se nezbytně musela změnit v nadvládu Židů, k níž pak došlo pomocí kapitalismu a jež se později ještě účinněji zrealizovala v komunismu. To s Boží pomocí prokáži v následující kapitole.

Proto také zlo, které na nás přišlo, nepřičítám Židům. Ti jen prováděním zvrhlého programu plní svoji povinnost, kterou budou podle Boží vůle vedeni až do konce. Chybu je třeba přičíst křesťanům, kteří nenásledovali velkolepé, jim určené poslání, a spojili se se Židy kvůli své ctižádostivé snaze po tělesné velikosti, jež pak skončila v proudech křesťanské krve v Rusku, Španělsku i všude po světě, protože věčná pravda jen tak nadarmo neříká:

„Hleďte tedy nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto všechno bude vám přidáno“ (Mt 6,24-33).

TŘETÍ HLAVNÍ ČÁST

Žid a odkřesťanštěné národy

V první kapitole jsme si vyložili a objasnili teologický zákon, řídící národy od příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Z důvodů, které nám zůstanou neproniknutelné, protože tak určil Bůh, tedy říkáme, že je zde neslučitelný rozpor, který potrvá až do časů smíření. Do té doby musejí Židé a křesťané na sebe všude narážet, aniž by se smířili nebo spojili. V čase pak to představuje věčný boj Lucifera proti Bohu, hada proti ženě, temnoty proti světlu, těla proti duchu, věčný boj Kaina s Ábelem, Izmaela s Izákem, Ezaua s Jákobem, faraóna s Mojžíšem, Židů s Kristem.

Zmíněný boj je tak zásadní, že lidem po příchodu Krista zůstávají jenom dvě cesty: Christianizace nebo judaizace, stejně jako jsou ve všech oblastech života možné pouze dva skutečně zásadní způsoby, křesťanský a židovský, jen dvě hospodářství, křesťanské a židovské, a pouze dva internacionalismy, křesťanský a židovský.

Již jsme viděli, jak Církev dohlížela na nebezpečnost Židů, i jakým způsobem sahala k – mnohdy bolestivým – opatřením, aby zabránila nakažení křesťanských národů.

Omezení na svá ghetta, kontrolování a hlídání státem, mohli se Židé rozvíjet souběžně s křesťany, aniž by se s nimi mohli mísit a nakazit je.

Pokud se křesťanské národy dokázaly nákaze vyhýbat, nemusely se nijak obávat židovské nebezpečnosti. Žid byl služebníkem křesťanů, jak přísluší synovi otrokyně, sloužit synu svobodnice.

Otázka zní: Jaká je nejlepší obrana křesťanstva proti židovské nebezpečnosti? Něco jako policejní předpisy?

Ne, Ježíš Kristus, pravda a spása lidí, byl zárukou a bezpečím křesťanů, a to On učil:

„Hleďte tedy nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto všechno bude vám přidáno (Mt 6,33).

„A nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo, duše však zabít nemohou, ale bojte se spíše toho, jenž může duši i tělo zatratit do pekla“ (Mt 10,28).

„Bud'te dobré mysli, jsem to já, nebojte se“ (Mt 14,27).

To znamená, že dokud se křesťanské národy přidržují Krista, nemusejí se ničeho obávat od synagogy.

Běda však křesťanským národům, když přijde den zapomnění, že jejich spása je v Ježíši Kristu!

Běda Evropě, až přetrhne něžné pouto, které jí pojí se svatou Církví Boží!

Pak Evropa se svými národy upadne do hanebného područí Satana a jeho pozemských vykonavatelů, Židů. Pak budou muset Evropa i Amerika, pohanské národy, které mohly rozpoznat požehnání víry, samy zakusit zavrženost své judaizace!

1. Odkřesťanštění světa

Koncem středověku začaly křesťanské národy strašlivě hřešit... a především se zkorumpoval a zkalil klérus, který by měl být solí země a světlem světa.

To je pro spásu národů nesmírně důležitá okolnost, protože jsme si již ukázali, že *když se odkřesťanštuje, musí se nezbytně judaizovat*. Je to Boží zákon, jak nám dokazují dějiny bod za bodem. Fakta nám říkají, že proces odkřesťanštění, podniknutý humanismem, renesancí, francouzskou revolucí a kulminující v bolševické revoluci, je typickým procesem judaizace světa, v němž se židovské plány neomezené světovlády nad křesťany přibližují k svému naplnění.

Že takové plány existují, je nepochybné pro každého, kdo pozorně sledoval naše dosavadní vývoje. Jsou samozřejmým následkem neodstranitelného rozporu mezi Izmaelem a Izákem, Ezauem a Jákobem, mezi Kainem a Ábelem, který Bůh vložil na svět. Jsou také požadavkem Talmudu, občanského i náboženského zákoníku Židů. Dějiny všech dob a míst to dokazují náležitě jasně.

Nadto je ještě možno prokázat, že jak renesance, reformace, encyklopedismus 18. století, francouzská revoluce, kapitalismus, stejně jako nákaza národů liberalismem, socialismem, komunismem, i samotná bolševická revoluce – to všechno bylo z největší části prováděno Židy, kteří z toho profitovali na úkor všech křesťanských národů.

Jinými slovy řečeno, od renesance až ke komunismu se nepřetržitě odvíjí shodný proces odkřesťanštění národů a jejich podrobování Židům, kteří se ze středověkých sluhů stali pány a vladaři. A tento proces je, jak už řečeno, z největší části dílem Židů.

Nepovažuji za potřebné zvlášť upozornit rozumného čtenáře, že připsáním rozhodující úlohy v odkřesťanštění moderních národů Židům z nich v žádném případě nedělám nějaké božstvo zla, vybavené nadpřirozenými dary a schopnostmi, které by *samo o sobě* zapříčiňovalo revoluce a katastrofy.

Každá historická událost se uskutečňuje v trvalém a komplikovaném pohybu nej-různějších sil, z nichž mnohé mají možnost svobodného rozhodnutí, takže chceme-li navzájem propojené historické reality *úplně* objasnit, musíme také přihlédnout ke

všem zájmům, které se vzájemně kříží. Přestože tomu tak v zásadě je, můžeme svou pozornost upřít výhradně na jednání a vliv Židů, abychom viděli, v jakém smyslu postupují, a s jakou intenzitou a dosahem možností jednali a jednají ve velkých věcech, které se od renesance až do našich dnů udály. Moje teze zní: V možnostech jednání jsou Židé první a hlavní příčinou (řeceno s msgre Jouinem: myslícím mozkiem i řídící rukou) všech důležitých protikřesťanských událostí od renesance až po komunismus.

Žid, Boží jednatel zla, jak jsme si jej ukázali již v první kapitole, uskutečňuje s trvalou neústupností bořivou práci k zničení křesťanstva.

2. Renesance a reformace

Po tomto výkladu můžeme přistoupit k prozkoumání naší teze.

Je vůbec myslitelné, aby Židé se svou bystrou, k spiklenectví tíhnoucí inteligencí a srdcem plným nenávisti vůči společnosti, která je odvrhla, zůstali nečinně sedět v uzavřenosti ghetta? Žid Darmsteter¹⁶ říká:

„Žid usiluje o odhalení zranitelných míst Církve, a má ve svých službách – vedle smyslu pro svaté knihy – i úděsnou bystrost chápání utlačovaných. Dostávaly se k němu ať otevřeně nebo skrytě všechny duchovní výboje a vzpoury. Žid pracuje v příšerné rouhačské dílně velkého císaře Bedřicha i švábských či aragonských knížat, je to on, kdo dává k dispozici arzenál argumentů a ironie skeptikům renesance i volnomyšlenkářům 18. století, a Voltaireho sarkasmus je pouze vzdálenou ozvěnou slova, které bylo zašeptáno o šest století dříve v ghettu, ba dokonce ještě dříve v dobách Celsa a Origena, v samotné kolébce Kristova náboženství.“

A jiný Žid, Bernard Lazare, prohlašuje:

„Během staletí, která ohlašovala renesanci, se Židům podařilo stát se vychovateli a učiteli hebrejštiny učenců. Uvedli je do mystérií kabbaly poté, co jim otevřeli brány arabské filosofie. Vyzbrojili je proti katolicismu strašlivou exegesí, kterou rabíni po staletí rozvíjeli a upevňovali, tou exegesí, které pak použil protestantismus a později racionalismus.“¹⁷

Přestože není jednoduché předložit přesné dokumenty, je mimo jakoukoli pochybnost, že všechny tyto sekty i tajné okultistické a kabbalistické společnosti, které koncem středověku v tom nebo onom přestrojení všude rostly jako houby po dešti, byly obratně manévrovány satansky vedenou rukou Židů. Některé z nich fungovaly pod vzezřením proslulých italských akademií 15. a 16. století. Jiné, jako např. tajemný, Filipem Sličným a papežem Klementem (1305-1314) zrušený templářský řád, se staly útočištěm spiknutí proti Církvi a křesťanským státům.

---

¹⁶ Darmsteter, *Un coup d'oeil sur l'histoire du peuple juif*, str. 45.

¹⁷ Bernard Lazare, cit. místo str. 222.

Zednář Ludwig Keller, tajný archivní rada v Berlíně, využil svěřených mu dokumentů k důkladnému prozkoumání a zpracování otázky¹⁸ a dospěl k závěru, že akademie 15. a 16. století, společnosti 17. a 18. století jako „Truelle“ ve Florencii, filharmonické společnosti jako „Apollon“ v Londýně, byly jasně humanistické a tedy od počátku ovládané židovským a pohanským duchem renesance.¹⁹

Na druhé straně dokazuje dějepisec kapitalismu Werner Sombart ve své pečlivě zdokumentované knize „Židé a hospodářský život“, jak silně židovské jsou protestantské sekty a obzvláště puritanismus,²⁰ takže plně ospravedlňují zaujatý výrok Žida Heinricha Heineho (1797-1856):

„Nejsou snad,“ říká ve svém Vyznání, „Židy skotští protestanti svými biblickými jmény, nemá jejich zpěv v sobě cosi farizejsko jeruzalémského? Není jejich náboženství v zásadě židovstvím s tím rozdílem, že mají dovoleno jíst vepřové maso?“

Na druhé straně jsou také známy úzké spojitosti, které vznikly během reformace mezi Židovstvím, jistými tajnými křesťanskými sektami a nepřičetným nadšením pro studium hebrejštiny a hebraistiky. Rovněž tak se ví, že angličtí puritáni obklopovali v 17. století Židy téměř fanatickým kultem, a dále že „levellers“ (asimilanti) požadovali schválení zákona, který měl z tóry Židů udělat anglický zákoník. A stejně tak je známo, že Cromwellovi (1599-1658)²¹ důstojníci mu navrhovali, aby svoji státní radu vytvořil podle vzoru židovského sanhedrinu ze 70 členů, a že roku 1629 bylo navrženo parlamentu, aby byla neděle jako týdenní svátek nahrazena sobotou.

3. Průnik Židů do křesťanstva

Třebaže o vlivu Židů v renesanci a reformaci lze snad vést spory a uvádět protinámitky, je na druhé straně jisté, zcela a naprosto jisté, že Židé z první i druhé těžili. Proto mohl Žid Bernard Lazare právem napsat: „Židovský duch triumfoval protestantismem.“²²

Renesance a reformace udělaly průlom, kterým pak pronikali Židé do pevné budovy křesťanství. Žid mohl nyní zevnitř křesťanství nasadit svou vytrvalost a neústupnost spolu se lstivostí a pokrytectvím k uskutečnění svého věčného snu, zničení křesťanství a zbudování židovského světového panství.

Nezapomínejme ani na chvíli, že právě to je snem Židovstva, jeho osudovým zákonem!

Tento národ, který zavrhl Krista proto, že nechtěl předat vládu nad světem Židům podle těla, nikdy se nevzdal naděje, že jednou přijde jiný mesiaš, který podle Talmudu „předá Židům žezlo nad světem, takže jim budou podrobeny všechny ná-

¹⁸ Ludwig Keller, *Les académies italiennes au XVIIIe siècle et les commencements de la Franc-maçonnerie dans les pays latins et les pays du Nord*.

¹⁹ Mgr. Jouin, *La Judéo-Maçonnerie et l'Eglise catholique*.

²⁰ Werner Sombart, *Les juifs et la vie économique*, str. 321.

²¹ Cromwell sám byl rovněž silně judaizován.

²² Cit. místo str. 225.

rody a všechny říše; pak bude každý Žid mít 2 800 služebníků a 310 světů“ (Jalgut fol 56, Bachai fol 168). Příchodu tohoto mesiáše „bude předcházet velká válka, jež zničí dvě třetiny národů, takže Židé budou potřebovat sedm let jen k zlikvidování ukořistěných zbraní“ (Abardanel, Masmia Jesua fol 49a).

Rovněž velký rabín Maimonides věřil v židovskou světovládu, o níž bylo řečeno, že po jejím zřízení budou „zuby dřívějších nepřátel Izraele třet z úst a dosáhnou délky 22 loktů“ (Othioth rabína Agiby 5,3) a „mesiáš přijme dary všech národů, ale odmítne dary křesťanů“ (traktát Pesachim fol 118b).

Proslulý konvertovaný rabín P. L. B. Drach, jehož jsem zmínil již v druhé hlavní části, řekl, že mesiáš, kterého Židé tak tvrdohlavě očekávají a který stejně tak vytrvale odmítá přijít, by musel být velkým dobyvatelem, zotročitelem všech národů pod panstvím Židů. Ti by se pak vítězoslavně vrátili do Svaté země, zahrnuti všemi poklady nevěřících. Jeruzalém by byl ozdoben novým chrámem, jehož nejmenšími kameny mají být diamanty.²³

4. Židé a zednářstvo

Takovými iluzemi tedy Židé poloskrytě pronikli do křesťanství. V ghettu si připravili nástroje pro svou rozkladnou práci, kterou již nyní mohli začít přímo v lůně křesťanství.

Jaký úkol před nimi stál? Především museli roznést po celém křesťanském světě buřičské myšlenky, které by prolomily obranná opatření pevně zbudované středověké společnosti, a především oba pilíře křesťanské pospolitosti: Oltář a trůn, papež a krále. A právě k tomu si již pečlivě připravili magickou formulku, jež si podmanila a uchvátila masy, které již byly dosavadními chybami a omyly jistým způsobem zneklidněny a zmateny, protože oltář i trůn zapomněly, že v království Božím je každá velikost velikostí služby, protože papež i král stojí nad všemi jenom proto, aby všem sloužili.

Rozum celého světa pomátla tříslavná formulka: *Rovnost, volnost, bratrství!*

Jak jí ale vrhnout do světa, aby se stala podstatou těla křesťanů, když ti si oškliví všechno, co na sobě nese pečeť židovství?

Opravdu maličkost pro národ, od přírody spiklenecký. Nejprve se idea nechala vyklíčit a aklimatizovat v tajných kroužcích a shromážděních, kde se scházeli ctižádostivci nejrůznějších rozkladných spolčeností.

Tak se potupně shromažďovali a připravovali v „tajných lóžích“ zednářstva ctižádostivci a intrikáni, nakažení jedem vzpoury, s hlavou v deliriu změny celého světa, přibírání do nich neméně ctižádostivou a zkaženou šlechtou.

V těchto ponurých sektách se pod pláštíkem neškodných židovských ritů a říkad, a pod záminkou „práce na materiálním a morálním zlepšení i sociálním a inte-

---

²³ Drach, cit. místo str. 36.

lektuálním zdokonalení lidstva²⁴ pokoušejí „zničit všechno, co katolická Církev ve světě vykonala“.²⁵

Zde je třeba opatrnosti. Především se nesmíme domnívat, že problém zednářstva je fenomén, předkládaný k vysvětlení toho, co je pouze výsledkem přírodních sil. Stačí vědět, že je k dispozici nadbytek solidních důkazů o smrtenosné činnosti těchto zhoubných sekt.

Zmíněné důkazy pocházejí z největší části ze zabavených dokumentů např. „bavorských iluminátů“, které r. 1785 padly do rukou policie a z nichž pak roku 1798 čerpal abbé Barruel své „Paměti k dějinám jakobínství“,²⁶ nebo dokumenty „Alta Venta Romana“, které se roku 1845 dostaly do držení Vatikánu a jimiž se zabýval Crétineau-Joly ve své knize „Římská Církev před revolucí“.²⁷ Z novější doby to jsou například dokumenty z budapešťských zednářských archivů, zabavené r. 1919 po svržení Bély Kuna.

Ale i bez znalosti a použití zmíněných (i mnoha dalších) dokumentů stačí přehled drzých a cynických výroků samotných zednářů, kteří jsou dnes tak hrdí na své zvrácené manévry a triky.

Charakteristická jsou např. slova, jimiž bratr Bonnet roku 1904 na zednářském kongresu Velkého Orientu Francie shrnul triumf lóžového bratrstva:

„V 18. století našla slavná generace encyklopedistů v našem templu vřelé posluchačstvo, které poprvé zvolalo oslňující a davům dosud neznámé heslo: Volnost, rovnost, bratrství. Sémě rychle vyklíčilo.

Naši osvícení bratři D'Alembert, Diderot, Helvetius, Holbach, Voltaire a Concordet dokončili své dílo duchovního rozvoje a začali připravovat dnešní dobu.

Když pak padla Bastila, dostalo se zednářstvu nejvyšší pocty předat lidstvu chartu, vypracovanou s největší láskou.

Bratr .: La Fayette předložil jako první projekt prohlášení přirozených práv lidí a občanů, žijících ve společnosti, z něhož se pak stala první hlava ústavy. Dne 25. srpna 1789 převzalo revoluční francouzské ústavodárné shromáždění – v němž byly tři stovky zednářů – definitivně a téměř doslovně text nesmrtelného prohlášení lidských práv tak, jak bylo v lóžích zevrubně připraveno... V této pro civilizaci rozhodující hodině se stalo francouzské zednářstvo svědomím světa a nikdy neustalo dodávat improvizacím a iniciativám ústavodárného shromáždění pracovní výsledky úvah a přemýšlení svých dílen.“

Tolik zednář Bonnet. Dva další autoři, Cochin a Charpentier, kteří sbírali dokumentaci v městských a národních archivech Francie, pak mohli napsat:

„S výjimkou Vendée neexistovalo v letech 1777 až 1795 ani jediné lidové hnutí, jež by nebylo až do nejmenších podrobností podníceno a organizováno vůdci tajných společností, které vždy a všude pracovaly stejným způsobem, tzn., že velitelským tónem vydávali rozkazy k vykonání.“

²⁴ E. Plantagenêt, *La francmaçonnerie française*.

²⁵ A. Preuss, *Etudes sur la FM américaine*.

²⁶ Abbé Barruel, *Mémoires pour servir à l'histoire du jacobinisme*.

²⁷ *La iglesia romana frente a la revolución*.

Otázka tedy zní, kdo tehdy vytvořil ten nespočet lóží, zamořujících francouzskou půdu, a kdo jim velel?

Vyčerpávající odpověď dal v listu „The Israelite“ z 3. a 17. srpna 1855 Žid Isaac Wise:

„Zednářstvo je židovské zřízení, jehož historie, stupně, úřady, hesla a projevy jsou židovské od začátku až do konce s výjimkou některých nepodstatných předpisů a několika slov v přísaze.“²⁸

A opravdu, z mnoha dokumentů, zabavených r. 1919 v archivech budapešťských lóží, je jednoznačně vidět, že zednářstvo je přednostně židovským dílem. Tak například r. 1905 v Budapešti vydaná kniha, obsahující ústavu Velké symbolické lóže Uherska, je datována rokem 5886 podle židovského letopočtu. Text členské přísahy je sepsán v hebrejštině, a hesla, která se každých půl roku mění, jsou rovněž hebrejská. Na konci knihy připojený seznam ukazuje, že 92% členů lóže byli Židé. Jsou zde židovská jména jako Abel, Bloch, Berger, Fuchs, Herz, Levy, Pollak, Rosenthal, Schon atd., resp. jména pomad'arštěná jako Kun a pod.²⁹

Tvrzení Gougenota des Mousseaux,³⁰ že „nejvyšší, ale tajná světová rada zednářstva se skládá z devíti členů, a z toho je pět míst vyhrazeno pro zástupce židovského národa“, není tedy nijak nepravděpodobné.

5. Židé a francouzská revoluce

Zednářstvo je dílem Židů, a francouzská revoluce je zase dílem zednářstva. Jinak řečeno, francouzská revoluce proti Církvi byla provedena k výhradnímu prospěchu Židů.

Kněz Joseph Lémann, proslulý židovský konvertita 19. století, velice přesvědčivě dokázal, jak Židé vstoupili do francouzské společnosti i do křesťanských států.

„*Brzy se ukázala pokorná podřízenost zednářstva vůči Židovstvu.*“ Zednáři „dodali“ ústavodárnému shromáždění židovskou emancipaci a postarali se o její schválení. Mirabeau ji podpořil ve svém známém projevu, a Mirabeau byl vysokostupňový zednář, nerozlučný přítel Weishaupta a jeho adeptů. Když ústavodárné shromáždění po dvouletém váhání nebylo v poslední hodině svého předposledního zasedání stále ještě rozhodnuto, požadoval zednář a jakobín Duport její schválení bez dalších formalit; a jak se rozumí, s náležitou pohrůzkou!

To byla první velká skrytá služba, říká Lémann, kterou zednářstvo prokázalo Židovstvu, a po ní pak přišly další a další. Je to opravdu velkolepý průlom, jímž židovská otázka dospěla k svému cíli, temný koridor, kterým se synové Izraele docela pohodlně dostali do společnosti.³¹

²⁸ Gougenot des Mousseaux, *Le juif et la judaïsation des peuples*, 1869.

²⁹ *La francmaçonnerie en Hongrie, préface de Charles Wolf*, Budapešť 1921.

³⁰ Srv. výše msgre Jouin, *La Judéo-maçonnerie et l'Eglise catholique*.

³¹ Abbé Joseph Lémann, *L'entrée des juifs dans la société française et les états chrétiens*, Lyon 1886, str. 356.

6. Emancipovaní Židé a jejich plán na dobytí křesťanského světa

Od 27. září 1791 jsou Židé v očích celého světa zcela emancipovaní. A následkem skutečnosti židovské emancipace je křesťanská společnost ničena *pod lživou záminkou lidských práv*. Od této chvíle už mohou Židé pracovat na dobytí křesťanské společnosti v plném denním světle, a to nejen proto, že mají stejné postavení jako křesťanské národy, ale především z toho důvodu, že v provádění staletých plánů jim pomáhají protikřesťanské zákony!

Jaká bude tedy židovská taktika k dosažení světovlády? Mimořádně jednoduchá a současně i mimořádně účinná.

„Židé si přivlastní veškerý majetek a bohatství národů, a s ním pak budou tytéž národy fyzicky i morálně korumpovat, až nakonec z nich udělají beztvorou masu otroků, které nečeká jiný osud než pod jařmem tohoto zatraceného národa pracovat k jeho výhradnímu prospěchu.“

Prokázali jsme si zde tři věci:

- 1) že se Židé pomocí *kapitalismu* zmocňují bohatství všech národů,
- 2) že Židé, páni bohatství toho světa, pomocí *liberalismu* a *socialismu* kazí všechny národy v tom smyslu, že pervertují jejich rozum a korumpují jejich srdce,
- 3) že pomocí *komunismu* Židé likvidují své protivníky, a na křesťany vkládají nesvrhnutelné jařmo.

7. Židé a kapitalismus

První tvrzení:

Kapitalismem se Židé zmocňují bohatství všech národů.

Co je vlastně podstatou, srdcem kapitalistického hospodářského systému, který od francouzské revoluce zplodil sílu a materiální velikost moderního světa? Je to systém finančního bohatství jako prvního a hlavního motoru hospodářských aktivit. Moc peněz, koncentrovaných v bankách, zajišťuje podněty a rozvoj všech komerčních, průmyslových a zemědělských činností. Finanční kapitál je velkým faktorem hospodářské expanze. S pomocí kreditu, úročených půjček, mobilizuje finanční kapitál neuvěřitelná bohatství, která pak znovu rozmnožují tentýž kapitál a dovolují mu nekonečně vzrůstat.

Banky se neobohacují pouze prostřednictvím úrokovaných úvěrů, nýbrž i půjčkami na zástavu. Z toho pohledu je půjčka podivuhodná, protože máme-li 10 000 korun, na konci roku nám přinese 600 korun bez sebemenší práce a bez toho, že bychom se museli o něco starat. Je podivuhodná, protože půjčením získávají peníze čarovnou sílu, působí magneticky, neboť samy sebou přitahují další peníze. Spokojený je ten, kdo v systému úrokových půjček vlastní peníze: Aniž by musel riskovat namáhavé a problematické podnikání, může své peníze bez problému rozmnožovat. Stačí mu pouze půjčovat na spolehlivou záruku.

Úroková půjčka je podivuhodná. Nicméně Židé, jak jsme už viděli, mají zakázáno půjčovat si navzájem, ale Nežidům půjčovat mohou (Dt 23,19). Důvod tohoto rozlišování spočívá v tom, aby mezi sebou jednali jako bratři, ale na druhé straně mohou s cizinci zacházet jako s nepřáteli. A úroková půjčka skutečně působí v systému peněžní stability na vytváření dvou zřetelně rozdílných tříd: na půjčující a pracující. Třída půjčovatelů musí nezbytně stále více bohatnout, a protože se sama rozmnožuje, musí se také rozmnožovat práce producentů, až přijde okamžik, kdy už práce dělné třídy nekryje to, co dluží na půjčkách, a pak se pracující zadlužují.

Kromě toho je zde další oblast, v níž se banky rychle obohacují, totiž početné půjčky a splátky. To jim umožňuje provádět operace až v desetinásobné hodnotě peněžního fondu, kterým skutečně disponují. To pak znamená, že bankéř má doslova moc *vytvářet peníze z ničeho*. Platebním prostředkem je kredit. Tím, že banka vytváří platební prostředky, neuvěřitelně rychle se obohacuje. Je vcelku známo, že židovský podíl na vytváření bohatství je proti pohanům relativně malý, ovšem je zaměřen převážně na vytváření peněz, a díky tomu jim dovoluje ovládat finanční moc, kterou vykonávají banky. Co se tedy v hospodářství skutečně děje?

Nežidé obdělávají zem, zúrodňují pole, budují velké zemědělské podniky, budují průmysl, vymýšlejí a využívají nové vynálezy, vynášejí z nitra země skutečné bohatství – a přesto jsou z největší části chudými dlužníky.

Naproti tomu Židé nic nebudují, nevynalézají, neprodukují – ale přesto všude a všemu vládnou.

Všude a na všech stranách je vidíme hrabat peníze. Manipulují tisícovkami a tisícovkami papírů, kterým se říká směnky, šeky, akcie, obligace a pohledávky, jejichž tajemství znají jen oni sami. A pokud i nějaké papíry přenechají jinému, zlato si vždy podrží pro sebe.

A oni, páni peněz, které jsou magnetickým pólem, k němuž všechno směřuje, jsou už jenom tímto faktem skutečnými pány jakékoli finanční, obchodní, průmyslové a zemědělské činnosti.

Sami neprodukují ani zrnko obilí, mají však na celém světě monopol na pšenici, rýži, len, bavlnu, ječmen a jejich konečné produkty. Nechovají ani jedinou ovci, krávu, vepře atd., a přesto mají všeobecně monopol na veškeré maso. Nefárají do dolu, a přesto jsou pány uhlí, nafty zlata, stříbra cínu, železa a výroby elektrického proudu. Umějí vyrábět jen zboží zcela průměrné kvality, a přesto kontrolují všechny nejdůležitější továrny světa.

Svatý Duch říká (Kaz 10,19), že „*všechny věci poslouchají peníze*“, a Židé si vyhradili peníze pro sebe poté, co zbudovali hospodářský systém, postavený výhradně na rozmnožování a růstu peněz jako konečném cíli. Takto se postupně zmocnili všeho, včetně národních vlád, protože jejich neustálá potřeba peněz z nich udělala ponížené zákazníky Židů.

Nemohou vlády zlomit okovy, jimiž je Židě spoutali? V zásadě ano, ale bylo by to nesmírně obtížné, protože vzhledem k dalším okolnostem, jejichž vypočítání by zabralo příliš mnoho místa, jsou navíc ještě Židé podle libosti a potřeby nacionální i internacionální.

Půjde např. v naší zemi o zabavení židovského průmyslu nebo židovského zboží? Pak se budou Židé vydávat za národní element, za Argentince. A bude-li zde snaha zjistit nějakým způsobem možnost zjištění židovského vlastnictví továrny nebo výrobků, pak na tom i onom jistě včas najdeme etiketu „národní“ nebo „argentinské“.

Budou-li Židé naproti tomu nuceni zákony a předpisy omezit svou finanční všemohoucnost, pak se okamžitě odvolají na belgický, anglický nebo americký původ, a nebudou váhat povolát vlády těchto zemí jako garanty svých zájmů.

Mezinárodní Žid si vytvořil mezinárodní kapitalismus, aby dostal do svých rukou bohatství všech států. Werner Sombart napsal objemnou a bohatě dokumentárně doloženou knihu, v níž dokazuje, jak Židé vytvořili kapitalismus, a že bez nich není tento systém vysvětlitelný („Židé a hospodářský život“).³²

Známý automobilový král Henry Ford přináší ve své knize „Mezinárodní Žid“³³ množství informací, které se týkají především mohutného amerického kapitalismu, a prokazují netušený vliv internacionálních židovských bank. A je opravdu hloupé papouškovat po Židech, že Ford svoji knihu dementoval. Tak důkladně zdokumentovanou studii prostě nelze jen tak vymazat prostým dopisem, sepsaným v důsledku soustředěného nátlaku mezinárodního Židovstva na Fordovo průmyslové impérium. Právě naopak je toto vítězství Židovstva nad průmyslovou mocností jako Ford nejlepším důkazem fantastické moci Židů, pánů bohatství celého světa!

8. Židé a demo-liberální korupce

Druhé tvrzení:

Židé, páni bohatství toho světa, pomocí liberalismu a socialismu kazí všechny národy v tom smyslu, že pervertují jejich rozum a korumpují jejich srdce.

Největší užitek z liberálně-občanské revoluce měli Židé... Prohlášení lidských a občanských práv se změnilo v prohlášení práv Židů. Nelze prokázat, že francouzská revoluce, která otevřela Židům brány společnosti, byla jejich přímým dílem, ovšem je jisté, že na jejím úspěchu měli velký podíl. Po zveřejnění výsledků Cochino³⁴ bádání je zcela zřejmé, že zednářstvu náleží první místo ve velké revoluci. V předmluvě knihy „Francouzské zednářstvo a příprava revoluce“ notorického zednáře Gastona Martina³⁵ se uznává, že „zednářstvo, v němž byl soustředěn přínos filosofů, anglických a amerických ekonomů spolu s poznatky přírodovědeckými, bylo v podřízení ducha i instituce mistrovskému dílu předrevoluční organizace a novému řádu, občanskému řádu z roku 1897“ (str. 15), a autor předmluvy ještě doplňuje: „Kniha Gastona Martina to dokazuje s naprostou jasností.“ My dodáváme,

³² Z němčiny přeložil se svolením autora dr. S. Jankélévitch, vyšlo u Payota, Paříž 1923.

³³ Henry Ford, *El judío internacional*.

³⁴ Auguste Cochin, *Les Sociétés de Pensée et la Révolution en Bretagne*, Paris, Plon; tentýž, *La société de pensée et la démocratie*, Paris, Plon 1920; tentýž, *La Révolution et la libre pensée*, Paris, Plon 1924; tentýž, *Les actes du gouvernement révolutionnaire*, Picard 1920.

³⁵ Gaston Martin, *La Francmaçonnerie française et la préparation de la Révolution*, Presses universitaires, Paris.

že byla-li revoluce z největší části dílem zednářstva, musela být zákonitě rovněž z největší části dílem Židů, kteří byli všude nejaktivnějším elementem šíření lóží.

Konečně ať si je to všechno více či méně diskutabilní, jisté je tolik, že Židé dosáhli v liberálně-občanské společnosti převládajícího vlivu. V oblasti financí, obchodu a průmyslu zaujali nejdůležitější postavení, jímž dostali do svých rukou nakládání s bohatstvím zemí a především Francie, stejně jako na sebe strhli totéž postavení v oblasti kultury a výchovy.

Neúměrně velký vliv židovské menšiny na obyvatelstvo pak opět vyvolal pogromy a pronásledování, nebo přinejmenším stav citlivé vznětlivosti, který takovou nadvládu nevyhnutelně provází. Je opravdu poučné číst ve dvousvazkových „Moderních dějinách židovského národa“³⁶ Simona Dubnova o přeměně útisku Židů v dominantní židovský vliv během 19. století v nejrůznějších zemích jako v Rusku, Německu, v Rakousku, Polsku, ve Francii a jinde. Všude se objevuje tentýž fenomén. Jakmile dosáhli Židé v nežidovských společnostech plné svobody, rychle se zmocnili vedoucích pozic v hospodářské, kulturní i politické oblasti a podrobili celou společnost mohutné korupci myšlení i jednání, což zpětně proti nim vyvolávalo prudkou reakci veřejného mínění.

Avšak demo-liberalismus je pouze jednou etapou v procesu zničení národů. Tou druhou je socialismus, a i zde stáli Židé v čele.

Že je socialismus židovský, není prokázáno pouze tím, že jeho průkopníci Marx, Engels, Lassalle, Kurt Eisner, Béla Kun, Trockij, Léon Blum a mnozí další byli Židé, nýbrž, jak poznamenává Žid Alfred Nossig,³⁷ především proto, že *socialismus a mosaismus nejenže nejsou protichůdné, nýbrž naopak mezi oběma ideologiemi panuje překvapující shoda*.³⁸

„Moderní socialistické hnutí, říká Nossig, je z největší části dílem Židů. Židé byli těmi, kteří mu vtiskli pečeť svého myšlení. Stejně tak měli Židé rozhodující podíl ve vedení prvních socialistických republik. Přestože přední Židé socialismu byli ve své naprosté většině vzdáleni Židovstvu, nezávisela jejich role od nich samých, protože v nich dál pracoval vrozený princip mosaismu a v jejich mozcích a sociálním temperamentu působilo vědomí staré rasy vyvoleného národa.

Současný světový socialismus představuje první stadium zdokonalování mesianismu, první krok k uskutečňování ideálu budoucího světového státu, který nám byl zvěstován našimi proroky.

Proto také měly všechny části židovského národa, ať už sionisté nebo stoupci diaspory, tak živý zájem na vítězství socialismu, na vítězství, které museli podporovat nejen kvůli svému ztotožnění s mosaismem, nýbrž i z taktických důvodů.“

---

³⁶ Simon Dubnov, *Histoire moderne du peuple juif*, díl I 1789-1848, díl II 1848-1914, Paris, Payot. (Pozn. překl.: V německé literatuře uváděn jako Simon Dubnow.)

³⁷ Alfred Nossig, *Integrales Judentum*.

³⁸ I když je nesprávné Nossigovo tvrzení, že mosaismus je socialistický, uvedený citát dobře ukazuje, že novodobá židovská interpretace mosaismu se plně shoduje se socialismem.

Nepochybně zazní námitka, jak je možné, aby Žid současně budoval socialismus i kapitalismu, dvě síly, které si protiřečí a vzájemně se vylučují? Odpověď je velice jednoduchá! Oba výtvoři byly přichystány pro křesťany, *ad usum christianorum*. Kapitalismus proto, aby jim odcizil majetek, socialismus proto, aby byli jeho pomocí otráveni ti, kteří nic nevlastní, a k tomu v zásadě slouží třídní boj.

Pomocí kapitalismu a pauperismu, buržoasie a proletariátu, se Židům podařilo rozdělit svět na dva stejně zhoubné tábory A od té doby také všechny projevy života v kultuře, odborech, náboženství, politice či hospodářství nesou pečeť toho nebo onoho tábora.

A křesťanská víra, spása světa, která vytvořila křesťanstvo, byla uzavřena do „ghetta“, vytlačena do zákoutí sakristií, seminářů a klášterů.

Lidé, celá veřejnost, všechno je dnes judaizováno. Bohatí prostřednictvím liberalismu, chudí pomocí socialismu. Všichni myslí, nenávidí, milují a tančí podle židovské píšťalky. A nepochybně se všichni cítí tak úžasně volně a svobodně – jako loutky, vedené zchytralou a lstivou rukou synů Izraele. Všichni se cítí tak nádherně svobodní, ale nikdo z nich neumí a nemůže myslet jinak, než judaizovaný mozek jeho novin, jeho časopisu, jeho knih. Všichni se cítí skvěle volní, ale nikdo nezná lásku a nenávidí jinak než skrze judaizované herce a ostatní „umělce“. Všichni se cítí svobodně, ale jejich politické, náboženské i filosofické myšlenky jsou jim připraveny a vnuceny Židy.

Skutečně výstižně to vyjádřil „anglický“ časopis (*Jewish World*, 9. února 1863), když napsal:

„Velkým ideálem Židovstva je naplnit celý svět židovským učením, aby tak v univerzálním bratrství národů – rozšířeném judaismu – zmizely všechny oddělené rasy a náboženství.

Svojí činností v literatuře a vědě, svou náruživostí, ovládající všechna odvětví veřejné činnosti, pracuje krok za krokem na přelití všech nežidovských myšlenek a systémů do židovské formy.“

To bylo napsáno již před mnoha lety – a od té doby se věci vyvinuly mnohem více v prospěch Izraele.³⁹

9. Židé a komunismus

Třetí tvrzení:

Pomocí komunismu Židé likvidují své protivníky a na křesťany vkládají nesvrhnutelné jařmo.

Komunismus je totiž typicky židovský, a byl a stále je financován židovskými penězi.

---

³⁹ ... a od napsání těchto řádků již uplynulo dalších více než 65 let se stejným výsledkem! Pozn. překl.

Je dobře známo a lze nevyvratně prokázat, kdo (přinejmenším jako přímý agent) dodával peníze, podporoval, financoval a udělal revoluci v Rusku: v říjnu 1920 zemřelý Jacob Schiff, šéf pověstné banky Kuhn, Loeb & Co.

A. Nečvolodov ve své knize „Car Mikuláš II. a Židé“⁴⁰ ukázal, jak Schiff půjčoval Japonsku peníze na válku s Ruskem, jak financoval revoluční propagandu mezi ruskými válečnými zajatci v Japonsku, 14. února 1916 přislíbil peníze ruským revolucionářům v New Yorku, a konečně jak tentýž Jacob Schiff podle tajné zprávy francouzského vysokého komisaře své vládě opatřil Trockému na jaře 1917 peníze na převrat a etablování komunismu v Rusku.

Podívejme se na hlavní pasáž z této tajné zprávy, pocházející z archivu jednoho z nejdůležitějších vládních úřadů francouzské republiky. Dokument byl poprvé zveřejněn 23. září 1919 v Rostově na Donu v prvním čísle časopisu „Do Moskvy“,⁴¹ a říká se tam následující:

„I. V únoru 1916 bylo poprvé zřejmé, že se v Rusku rýsuje revoluce. Je zjištěno, že se na této zhoubné akci podílely následující osoby a obchodní firmy:

1. Jacob Schiff, Žid
2. Kuhn, Loeb & Co., židovská obchodní firma
vedení: Jacob Schiff, Žid
Felix Warburg,
Otto Kahn, Žid
Mortimer Schiff, Žid
Jeronimo H. Hanauer, Žid
3. Gugenheim, Žid
4. Max Breitung, Žid.

Lze tedy sotva pochybovat o tom, že ruská revoluce, která vypukla rok po předání výše uvedených informací, byla připravena a provedena pod židovským vlivem. Jacob Schiff vydal v dubnu 1917 veřejné prohlášení, podle něhož byla ruská revoluce úspěšná díky jeho finanční podpoře.

II. Na jaře 1917 Jacob Schiff vybízel Trockého, aby začal se společenským převratem v Rusku.

Ze Stockholmu působil Max Warburg ve stejném smyslu na Trockého a jeho soudruhy a požádal o pomoc významný židovský podnik Vestfálsko-rýnský syndikát, dále Žida Olafa Aschberga z Nye Banken ve Stockholmu a Žida Životovského, jehož dcera byla ženou Trockého. Tak se vytvořilo spojení mezi židovskými multimilionáři a židovskými proletáři.

III. V říjnu 1917 došlo v Rusku k společenskému převratu a vedení ruského lidu se chopily organizace sovětů. V nich se vyznamenala především následující individua (následuje výčet 29 Židů včetně Lenina, který měl židovskou matku).

---

⁴⁰ A. Netchvolodow, *L'empereur Nicholas II et le juifs*.

⁴¹ V ruském originále „V Moskvu“; p. překl.

VIII. Dáme-li si do logických souvislostí skutečnosti, že židovská firma Kuhn, Loeb & Co. byla ve spojení s židovskou firmou v Německu, Vestfálsko-rýnským syndikátem, se židovskou firmou z Paříže bratry Lazarovými i se židovskými bankovními domy Ginzburg v Petrohradu, Tokiu a v Paříži, přihlédneme-li dále k tomu, že tyto židovské podniky byly současně v úzkém spojení s židovskou firmou Speyer & Co. v Londýně, New Yorku a Frankfurtu i se židobolševickým podnikem Nye Banken ve Stockholmu, nelze zavírat oči před poznáním, že bolševické hnutí jako takové je v jisté míře výrazem všeobecného židovského hnutí i faktem, že na organizaci tohoto hnutí jsou silně zainteresovány židovské bankovní domy.

Spojenci dosáhli velkolepého vítězství nad německým militarismem. Z popela německé autokracie však povstala nová světová autokracie – je jí židovský imperialismus, jehož konečným cílem je zřízení židovského panství nad světem.

Internacionální Židovstvo se horečně organizuje, šíří všude svoje otravné učení, dává k dispozici obrovské částky a vydává na propagandu neuvěřitelné položky.“

Tolik alespoň úryvky z tohoto mimořádně důležitého dokumentu. Věřím, že čím více a všeobecně studujeme od základu Židy, tím pevněji v nás musí vzniknout přesvědčení, že tento národ, který na křesťanské národy Bůh záměrně připoutal jako jednatele zla a strůjce úkladů, je určen s nepochybnou jistotou k trestání právě těchto národů. Pomalý, ale soustavný postup Židovstva vůči křesťanským národům je velice zřetelný. Každá etapa odkřesťanštění je novým milníkem judaizace. A právě komunismus představuje konečný bod „dokončení emancipace Židů a *triumf židovství*“, jak stálo doslova v jednom židovském časopisu („Vu“, duben 1932), protože byl *uskutečněn Židy*, a je tedy ještě něčím víc, je skutečným podřízením křesťanské většiny židovské menšině.

V židovských plánech a úvahách je kapitalismus pouhým přechodným stadiem, jež nezbytně musí vyústit v zdánlivé rovnostářství, kterého lze dosáhnout komunismem. A proto také magnát německého finančního i průmyslového světa a jeden z nejmocnějších mužů světa, Žid Walter Rathenau, mohl napsat:

„Slovní formou je ruská revoluce humanitou. Její tajný sen: Provizorní diktatura a idealizovaný anarchismus. Její praktický plán pro budoucnost: odstranění všech vrstev evropské společnosti ve formě jednotně socializovaných republik.

Poté, co naše planeta po staletí budovala, shromažďovala a uchovávala materiální a duchovní bohatství, aby posloužily k jejímu vlastnímu užitku, přichází nyní století ničení a rozptylování, návrat k barbarství...

Všichni společně nejen musíme, ale i chceme projít cestou, kterou jsme se vydali“ („Le Kaiser“).

Je zcela jistou věcí, že krvavé události v Rusku, Maďarsku, Bavorsku a poté i ve Španělsku vykazují charakter Židy připravené a provedené tragédie za účasti tak pochmurných mužů jako Lenin, Trockij, Béla Kun a další:

„Naneštěstí sehráli tito lidé židovské rasy nejen roli v průběhu bolševických revolucí, ale měli navíc hlavní podíl na jejich nejhroznějších zločinech. V análech terorismu vynikají obzvláště otřesně čtyři jména: Jankel Jurovskij, zrůda, která ve sklepě Ipatijevova domu zavraždila jedenáct členů panovnické rodiny včetně čtyř carových dcer; Moses Urickij, první nevyšší katan Čeky; Béla Kun, kat z Budapešti a Krymu; Dzeržinskij, hlavní vrah Čeky. Z těchto čtyř jmen není ani jediné ruské – jedno je polské a ostatní židovská.⁴²

10. Světová židovská říše

Co jiného by Židé komunismem zamýšleli, nežli světovládu svého národa nad podrobenými národy s Jeruzalémem jako hlavním městem světa? To je smyslem sionistického hnutí, které sice chce návrat Židů do Palestiny, ale ne tak, že by

„nová Judea zahrnovala všechny Židy, nýbrž aby tento výtvar sloužil jako společné ústředí, které by dodávalo nezbytné podněty Židům, jež zůstanou ve svých adoptivních zemích“.⁴³

Pak bude skutečností zlatý sen Židů. Mají-li však Židé být pány světa s Jeruzalémem jako hlavním městem, pak – jak o tom blouzní – přijde

„mesiáš jako velký dobyvatel, který ze všech národů udělá otroky Židů, a pak přijme dary od všech národů světa, jen dary křesťanů pohrdne“.

11. Míšení Židů a křesťanů

Co je na těchto židovských představách skutečného? Dosáhnou snad světovlády? A v jaké míře? To je obtížná otázka, jejíž zodpovězení vyžaduje pečlivé a důkladné prozkoumání. Bez toho je lépe se jí vůbec nezabývat.

Spolehlivě lze říci jen tolik, že všechny síly zla, které ať vědomě nebo nevědomě vyvolávaly od novověku až po dnešek pohanství renesance, protestantismus, racionalismus, kapitalismus, liberalismus, laicismus, socialismus i komunismus, slovem všechny tyto síly, štvané nenávisť vůči Kristu a jeho Církvi, vytvořily a zmobilizovaly jednotnou a pevnou frontu, a současně jsou tyto síly satansky ovládány zednáři a především Židy. Ti od Golgoty ani na chvíli neupustili od své úlohy křížovat Krista. Dnes jako tehdy snovají vskrytu svůj d'ábelský plán, který pak musejí realizovat pohané. A pohané jej také bohužel provádějí. Proto také hned propukl strašný a rozhodující boj mezi židovstvím a katolicismem. Mnozí jsou stále ještě přesvědčeni, že jde o boj mezi Moskvou a Římem, ale Moskva byla pouze obyčejnými kasárnami světového Židovstva. Pomník, který takto chtěli postavit Jidášovi, je čistě symbolický.

---

⁴² Ch. Sarolea, *Impression of Soviet Russia*. Poz. editora: Dnes je již spolehlivě prokázán židovský původ Dzeržinského.

⁴³ G. Batault, *Le problème juif*.

Skutečný boj začíná zuřit mezi Izmaelem a Izákem, Ezauem a Jákobem, mezi Kainem a Ábelem. Kain se chystá zasadit svému bratrovi smrtelný úder. Žid, který byl nejlepším služebníkem Církve, nyní připravuje absolutní odplatu svému bývalému pánovi.

Dostane se mu jí? Porazí Goliáš Davida?

To ví jenom Bůh. Boží plány jsou však jiné než plány lidské. Bůh umí řídit a vést úspěchy i neúspěchy lidí k uskutečnění svých vlastních cílů.

Nemůže být pochyb o tom, že míšení Židů a křesťanů od časů renesance je nebezpečné, tak jako nesmí být seto obilí spolu s koukolem, a zmíněné pomíšení nás dovedlo bezprostředně ke katastrofálnímu konfliktu, jehož výsledek je těžko předvídatelný.

Jestliže to však Bůh dopustil, pak zde také musí být možnost, že z tohoto smíšení vzejde něco dobrého.

A jakému dobru z toho může Pán nechat vzejít?

Především tím může z křesťanských národů vymýt už staletí trvajících zapomnění Boha, aby se kajícně k Němu vrátily. Bůh jistě nepovolal barbarské národy k dobrodiní víry proto, aby se pak oddaly modlářství a nelidským činům moderní doby. Křesťanské národy v čele s Francií jako nejstarší dcerou Církve se měly stát heroldy křesťanské víry mezi národy západu i východu, aby se jméno Páně stalo známým a bylo vzýváno po celém světě. Jenže ony se naopak staly heroldy hříchu.

Takové chyby musejí být zaplacený. Stejně jako byl vydán do ponižující poroby ostatním národům židovský lid, který zapřel Mesiáše, poznáme my pohané potupu otročení Židům.

Nezapomínejme, co předpověděl Kristus Židům:

„Jsou to dni trestu... neboť bude soužení veliké na zemi. ... Budou padati pod ostřím meče a do zajetí budou vedeni mezi všechny národy“ (L 21,20-24).

A proroctví se naplnilo a stále ještě se naplňuje: Roku 70 oblehlo Titovo vojsko Jeruzalém, chrám byl spálen, přes milion Židů přišlo o život a další statisíce byly odvečeny do zajetí,⁴⁴ a od té doby bloudí Žid světem a všem národům se stal ostudou a potupou tento špatný svědek Krista, Krále věků.

Když byli takto potrestáni Židé, jak by mohli zůstat křesťané bez trestu? Avšak trestání již začalo, neboť dnes to bylo Rusko, a zítra už bude celý svět trestem pro všechny, Židy i křesťany, protože ti i oni se po staletí dopouštěli strašlivých nepravostí. Bude to hrozný a prospěšný trest, neboť apoštol svatosti bude očištěn Boží spravedlností a upevněn Božím milosrdenstvím.

I kdyby zde nebylo těchto proroctví a předpovědí, troufal bych si soudit, že lidstvo musí být zaplaveno vlnou očištné krve, krve schismatických Rusů na odčinění dvanácti století odpadu od Krista, který je tam, kde je Petr, krve bludařských protestantů na smytí zrady čtyř století protikřesťanské činnosti, krve katolických národů, které se prostituovaly jako pouliční holka. A považme, jak velkolepým nástrojem v ruce Boží je Žid, aby byl vykonavatelem trestu na národech, jež velikost Kříže vyměnily za velikost Babylónu! Avšak Bůh může nechat povstat nějakého no-

---

⁴⁴ Flavius Josephus, *De bello judaico*.

vého Attilu (pokud se to již neděje!), který vymačká Židy i odkřesťanstěnce jako hrozny v lisu!

Všichni musí být očištěni. A co bude potom? Pak povstanou posvěcení mužové, Židé i křesťané, zdatní mužové, naplnění pravým křesťanstvím, tou vírou a láskou k bližnímu, kterou byli prostoupeni apoštolové a mučedníci. Rozbředlé a lživé křesťanství pokryteckého století se již znemožní. A teprve po této očistě bude možné smíření křesťanů a Židů, Ezaua s Jákobem.

12. Philadelphia: svornost bratrů

Nezapomínejme na slova katolické věrouky a jmenovitě učení svatého Pavla, že jakmile bude víra kázána všem národům, národ Izraele se ve své většině obrátí a Philadelphia neboli jednota bratrů se stane skutečností.

V společné bolesti téhož trestu my křesťané i Židé pochopíme, že jsme bratry, bratry v Něm, který byl přislíben Abrahámovi, Izákovi a Jákobovi, v Něm, jehož krev má jako znamení požehnání proudit v srdcích národů, protože jenom v Něm jsou všechny národy světa požehnány.

Je-li můj náhled správný, pak bych ještě rád dodal, že v budoucí katastrofální srážce mocností zla s nepatrnými silami, které se mu postaví na odpor, musí dojít k vylití Ducha Svatého. Duch Boží, hořící oheň, *Ignis ardens*, zažehne duše, skrze plameny materiálního trestu pak do nich pronikne a podnítl je, aby se shromáždily v Něm, který řekl: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem“, protože když jsme my Židé a pohané zbloudili z hrdosti své tělesnosti, můžeme se zachránit pouze v pokoře Kristově, který neváhal snížit se pro nás až ke kříži.

ČTVRTÁ HLAVNÍ ČÁST

Židé v tajemství dějin a konce času

Ze všeho právě řečeno vyplývá mimořádný význam židovského národa v lidstvu. Je to národ, který je provází v celém průběhu dějin. Mnohé národy se vyznamenaly v určitém místě světa, ale pokud se proslavily celosvětově, pak vždy jen na krátký čas, jako tomu bylo v případě velkých říší starověku nebo v novověku u říše španělské, francouzské či anglické. Naproti tomu židovský národ je v celých dějinách činný vždy v jejich ohnisku. A jak již zde bylo rovněž řečeno, je to vysvětlitelné pouze po předcházející teologické reflexi celého průběhu dějin.

1. Dvojitá historie v jedné jediné

Jednotlivé nitky dějin tvoří komplexní předitivo s nesmírně rozdílným zauzlením, jak je vytvořily historické činy, a postupují z rovněž velice odlišných pohnutek. Člověk je přitom osnovou tohoto tkaniva. Kdyby zde nebylo člověka, tj. vnímavé a rozumem nadané bytosti, nebylo by také žádné historie, přinejmenším ne historie rozumem nadaných bytostí, jejichž jednání se pak odvíjí v procesu vývoje. Se svými rozmanitými možnostmi se člověk dotýká nejvyšších i nejnižších stvoření, takže jeho jednání se týká celého univerza. Avšak nad člověkem je ještě nekonečně jej převyšující činitel, jenž má iniciativu ve všem, co dobrého v odvíjení propletence dějin nacházíme. A je-li pravdivé učení apoštola, že „každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování je od Boha“ (Jk 1,17), pak je pravdivá zejména historie, protože je průběhem velice neobvyklých a netušených skutečností, které může psát pouze ten, kdo ovládá běh událostí. Kdyby bylo možné, aby píšící je stvoření byla současně také jejich původcem, pak by jejich průběh byl do té míry popleten a zmaten, že by tím byl znemožněn čistě historický průběh.

Dějiny začínají stvořením, a tím se Bůh chápe díla. „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“ (Gn 1,1). A pokračuje působením na člověka, aby rozšířil a rozmnožil to, co On na počátku tak dobře udělal: „A Bůh viděl, že všechno, co učinil, bylo velmi dobré“ (Gn 1,31). Jeho zásahy jsou postupně stále důtklivější a nezbytnější v té míře, v jaké člověk porušuje a kazí řád plánu, který Bůh věcem uložil. Je skutečně obdivuhodné, jak dává smysl a směr absurdnímu jednání lidí. Právě proto nepřestává apoštol obdivovat Boží moudrost známým zvoláním:

„Ó hlubokosti bohatství a moudrosti i vědomosti Boží! Jak nevyzpytatelné jsou soudy, jak nevystihlé cesty jeho!“ (Ř 11,33).

Má-li Bůh iniciativu v dobru, má ji stvoření ve zlu, a v případě dějin je to člověk, který našeptáváním ďábla na sebe vzal odpovědnost za zlo. Historie stvoření nám ukazuje, jak se první lidé své úlohy zhostili.

Následkem toho jsou v dějinách viditelní i neviditelní činitelé. Konají v jednotlivcích, národech, civilizacích i náboženstvích. Nakonec za všemi historickými událostmi stojí člověk se svými nevyzpytatelnými možnostmi jednání. Působí na ně i ostatní přírodní síly včetně vlivu hvězd, ale i andělé a démoni, a především ovšem nevýslovné transcendentno, Bůh.

Posuzujeme-li věci z čistě lidského hlediska, máme dojem, že odkrýváme dvojitou historii: Jednu, kterou píše Bůh svým zvláštním působením na lidské záležitosti, a druhou, jíž píše člověk. Řekli bychom tedy na jedné straně posvátné dějiny, na druhé dějiny profánní, světské. Posvátná historie pozůstává z Božích zásahů do lidských záležitostí s cílem uskutečnění plánu, určeného Boží prozřetelností. Je to tudíž tajuplný skutek samotného Boha, jenž začal při stvoření a pokračuje přípravou na Mesiáše, který musí dosáhnout vyvrcholení s vykoupením skrze zmrtvýchvstání Krista a smrti posledního vyvoleného. Boží skutek pokračuje poskytnutím milosti vyvoleným a vpravením lidských dějů do tohoto aktu. A Kristus, nejvyšší dar milosti, je středem tohoto poskytnutí, Kristus v tajemství svého vzkříšení jako vítěz nad hříchem a smrtí. Jisté milosti a určité zásahy potom připravují dovršení tohoto

ústředního skutku, ostatní je doprovázejí a realizují v čase, a ještě další (jak říká církevní tradice) je řadí do sledu lidských generací „vzdělání těla Kristova, až bychom se sešli všichni v jednotu víry a poznání Syna Božího, v muže dospělého, v míru věku plnosti Kristovy“ (Ef 4,12)... Posvátná historie je definitivně historií Krista a Církve jako Jeho mystického těla.

Pak je zde ještě další historie, profánní, kterou píše člověk tím, že zanechává své stopy ve všech končinách světa... To jsou dějiny různých civilizací, střídající se v určování lidských událostí. Byť by se mohlo zdát, že zde vládne lidská vůle, přesto v ní spatřujeme značný podíl nezbytností, osudovost, „fatum“, z něhož je patrné, jak Boží konání vytváří podmínky, jimiž směřuje chod lidských událostí na cíle, jejichž znalost si vyhradil jenom pro sebe.

Ve skutečnosti totiž existuje pouze jedna jediná historie, jíž píše Bůh za přispění veškerého stvoření. Tato historie je grandiózním dramatem s úvodem, zápletkou, zřetězením jednotlivých nitek, i s konečným rozuzlením. Nejsvětější Trojice zahajuje scénický děj aktem stvoření. Rozumem nadaná bytost, stvořená z Boží milosti, narušuje původní plán rozséváním chaosu všude tam, kde Bůh zavedl řád. Bůh užívá chyb lidí k uskutečnění ještě úžasnějšího plánu nápravy oslnivou září své spravedlnosti a milosrdenství. Vzkříšený Kristus je vrcholným mistrovským dílem tohoto plánu. Dějiny se uzavřou v okamžiku, kdy tělo Kristovo dosáhne své plné tvářnosti.

Historie, kterou dělají lidé, tedy historie profánní, spočívající v nitkách lidských náruživostí a vášní, i v pomateném úsilí zmocnit se země, je totiž pouze druhořadým pomocníkem, skrze nějž Bůh píše své velké a jediné dějiny. Bůh, jenž je od věčnosti, je bez jakékoli potřeby a tedy pouze svobodným aktem své dobroty svěřil tajemným způsobem stvoření. Tím, že se Syn Boží stal člověkem, přijal člověka a tím i veškeré stvoření do lůna Božího. Celé dějiny se svými hlučnými událostmi jsou zde proto, aby Kristus se svými vyvolenými vešel do lůna téhož Boha.

Z toho důvodu jsou v Písmu dvě věty, odmykající dějiny. Svatý Pavel říká v prvním listu Korintským (3,20-23):

„Hospodin zná myšlenky moudrých, že jsou marné; proto se nikdo nechlub lidmi, neboť všecko je vaše, ať Pavel, nebo Petr, svět nebo život nebo smrt, ať věci přítomné nebo budoucí, všecko jest vaše. Vy pak jste Kristovi, a Kristus (jest) Boží.“

Apoštol tím říká, že se nikdo nemá povznášet v tom, co je nižší než on sám, nýbrž v tom, co je vyšší, neboť žalm 8 učí: „Všechno pod nohy mu kladeš.“ Pod každým věřícím stojí především služebníci Kristovi, ať už je to Pavel, který sázel, či Petr, jenž má vládu nad celou domácností Kristovou, jak se říká v druhém listu Korintským: „*Naopak my jsme vašimi služebníky skrze Ježíše Krista.*“ Což znamená, že kněžský stav a tedy i značná část posvátných dějin je ve službách predestinovaných, vyvolených. Na druhém místě stojí pod každým věřícím i *svět*, a slouží mu tím, že uspokojuje jeho potřeby nebo mu pomáhá poznávat Boha „skrze nádheru a velikost stvoření“ (Sir 13,5). Na třetím místě jsou to *život a smrt*, tzn. veškeré dobro i zlo tohoto světa, protože skrze dobro se nám dostává života, a zlem se pak přichází k smrti. A za čtvrté jsou to *současnost a budoucnost*, protože skrze první se nám

napomáhá k zásluhám, a druhá je nám vyhrazena jako odměna podle listu svatého Pavla Židům (13,14): „Neboť nemáme zde města zůstávajícího, nýbrž vyhledáváme toho budoucího.“

Tím máme v dějinách tři řádové faktory. Skrze první jsou všechny věci Kristovy dány věřícím: *všechno je vaše*, druhým dávají věřící věřícím: *vy jste Kristovi*, a třetím se dává člověk Kristus Bohu: *a Kristus je Boží*. V těchto třech stupních je obsaženo veškeré drama dějin, jediných dějin, v nichž se pohybuje souhrn stvoření, aby byl uskutečněn Boží plán. Proto je učení svatého Tomáše Akvinského tak pronikavé a důkladné, neboť nahlédl, že dějiny, tvořené činností lidí a stvoření, nemají konec ani hybnost samy v sobě, nýbrž mimo sebe, jak říká v „De Pot“ 3,10 ad 4 et 4, Bůh hýbe stvořeními.

Zbývá ještě si ukázat, že lidské události, které bez výjimky svými lidskými cíli viditelně odporují a překáží cílům Božím, se nakonec vždy vřadí do naprosto dokonalého vyplnění Božích plánů. Svatý Pavel nám užitím několika Jobových slov (5) podává vysvětlení tohoto tajemství: „Moudré jejich chytrostí dovede lapit, takže záměr potměšilců nadobro se zvrtné.“ A sv. Tomáš Akvinský to komentuje takto:

„Bůh lapí moudré na jejich potměšilost, protože již samotnou skutečností, že záludně pracují proti Bohu, jim vstavil do cesty překážku v tom smyslu, že sami nakonec uskutečňují Jeho záměry, tedy zcela jako když skrze zlobu bratrů Josefových, kteří jej chtěli připravit o prvenství, Bůh způsobil, že do Egypta prodaný Josef se tam dostal k moci.“

2. Co hýbe profánními dějinami

Skutečnost, že Bůh všechny lidské události a příběhy jedinečně a tajemně navádí a řídí k vzdělání těla Kristova, nijak není v rozporu, ba dokonce vyžaduje, aby se všechny tyto události odvíjely z čistě lidských příčin. Proto také mají profánní dějiny (jež svatý Augustin nazývá státem pozemským) svou vlastní podstatu a vlastní časové členění, které je rozdílné, ne-li přímo protichůdné k státu Božímu. Písmo nám říká, že Kain po narození syna Enocha se „dal do stavby města a nazval to město Enoch podle jména svého syna“ (Gn 4,17). Je rovněž psáno, že mezi Ábelovými potomky byl rovněž Túbalkain, mistr všech řemeslníků, obrábějících měď a železo (Gn 4,22). Dále nám Písmo ukazuje, jak po potopě soustředili lidé všechno své úsilí na čistě civilizační cíle stavbou města Babylónu do té doby, než je Bůh zmatením jazyků rozptýlil po celé zemi.

Poté se již Písmo nadále nezabývá světskými dějinami; zprávou o Abrahámovi vstupuje do vlastních dějin posvátných, a až po Apokalypsou se obírá prakticky výhradně jen jimi. Lidský stát nemá se státem Božím co dělat, přinejmenším ne přímo. Život lidí se odvíjí svým vlastním pohybem a dialektikou. Možno se dokonce domýšlet, že struktura a dynamika civilizací i profánního života lidí se dostala zcela do moci „knížete tohoto světa“. Ne z toho důvodu, že by byly samy o sobě špatné, avšak ďábel nad nimi získal moc proto, že se lidé podvolili jeho našeptávání. Je nepochybné, že Kristus v známém trojím pokoušení vybojoval bitvu s ďáblem a také

že nad ním na kříži zvítězil, avšak tak říkajíc na jiném terénu a jinými způsoby, tedy v oblasti posvátných dějin a pomocí posvátných zbraní.

Z tohoto důvodu se pohybují profánní dějiny pod svrchovaným panstvím knížete tohoto světa. Svátý Jan nám ukázal velké zákony dialektiky civilizací: dialektiku mocichtivosti ovládním jednoho národa druhým – životní pýchu; dialektiku bezmezného obohacování při současném ochuzování porobených a slabých – žádostivost očí; a konečně také dialektiku pohlavní žárlivosti a revnivosti – žádostivost těla (1 J 2,16). Proto i svátý Jan staví posvátné dějiny proti dějinám světským: „Víme, že jsme z Boha, a celý svět leží v zlobohu“ (1 J 5,19).

Rovněž svátý Pavel nám ukazuje oba póly světové dialektiky, v níž vidíme rivalitu Židů a Řeků – boj o politické panství; mezi pány a otroky – boj o hospodářskou nadvládu; mezi mužem a ženou – boj o tělesné osvobození; až k Božímu státu, v němž „všichni jste v Kristu Ježíši“ (Ga 3,28).

Mocné náruživosti a vášně lidí, které Písmo studuje, analyzuje a potírá, jsou dějinným motorem civilizací. Kosmos tihne k univerzální jednotě pod železnou paží silnějšího. Toynbee správně vyzníval, jak civilizace sklouzává v lidstvo, které svůj běh samo urychluje vlastnictvím stále hroznějších zbraní. Jedna říše následuje druhou. Je-li však vůle silnějšího zákonně platná, stává se světská podstata dějin ne-spravedlností, zavádí k dekadenci a odtud přímo do barbarství. Proto také každá civilizace, která se posílila pohlcením civilizace předchozí, propadlé dekadenci, po jistý čas rozkvetle naplno, ale opět se rychle zhrouť, aby pak vyústila do chronického barbarství nebo přímo zanikla. Pozorujeme-li samu jejich podstatu, pak je zákon, řídicí civilizace, zákonem narození a smrti každého tělesného tvora. A Spenglerova teze je přesně na úrovni pouhých světských dějin.

Spenglerův hrubý omyl spočíval v předpokladu, že historie národů musí být jedinými dějinami. Ano, ovšemže mohly být jedinými, které píše člověk, ale v těch samých dějinách, jež píše lidé, unášeni a hnáni Nejsvětější Trojicí, píše sám Bůh jiné, pravé a definitivní dějiny.

Pokud souhlasí, že řád světských dějin nepřímou pomáhá dějinám skutečným, které píše Bůh vzděláváním těla svého Jednorozeného Syna, pak musí být nepochybné, že mu slouží nepřímou, ale účinně, protože tyto skutečné dějiny se tvoří ve světě, byť i ne ze světa. Posvátné dějiny jsou vloženy a vpleteny do dějin světských, jinými slovy, dobré zrno je vyseto na poli profánních dějin.

Takto poskytují události světské historie dějinám duší celou řadu služeb, jejichž povahu a míru zná samotný Bůh. Svátý Pavel tuto zákonitost vypočetl takto:

„Víme, že těm, kteří milují Boha, všechny věci pomáhají k dobrému, jakož těm, kteří jsou podle úradku (Božího) povoláni“ (Ř 8,28). Z toho pak plyne: „co se děje vyvoleným, kteří jsou nejvzácnější částí kosmu, neděje se dobru ostatních, nýbrž jejich vlastnímu. Stejně tak neděje se to lidem, kteří musejí být haněni, ani všem nižším živoucím bytostem stvoření, neboť tito se radí k nejlepšímu z vyvolených. A jako lékař vyvolá poranění nohy, aby vyléčil hlavu, stejně tak Bůh dovoluje hřích a zlo v některých bytostech, aby se naplnila slova Písma: blázen bude sloužit moudrému, tj. hříšníci spravedlivým“ Sv. Tomáš v Ř 8,28 č. 697).

Z toho vidíme, jak jsou světské dějiny podloženy a podpírány dějinami posvátnými. A přestože je jisté, že se dílo Boží naplňuje v širším prostoru světa, který je ze své strany podřízen dialektice trojí impulzivnosti, a byť i to vytváří vzájemnou závislost mezi obojími dějinami, přece to ještě neznamená, že světské dějiny tak říkajíc za sebou táhnou dějiny posvátné, nýbrž právě naopak, ony jsou těmito přitahovány a vedeny, neboť svatí budou soudit svět (1 K 6,2).

3. Židé v tajemství dějin

Dějiny ve všech svých náboženských i světských hnutích a činech stojí ve službách tajemného Těla Kristova, které se tak v jejich průběhu uceluje a doplňuje. Dílo vřazení nových členů do Těla Kristova se uskutečňuje skrze víru.

„Bez víry nelze se líbiti Bohu (Žd 11,6). Avšak, kterak mají vzývatí toho, v něhož neuvěřili? Kterak však uvěří v toho, o kom neslyšeli? ... A jak budou hlásati, nebudou-li posláni? (Ř 10,14-15).

Proto jsou dějiny, mystické Tělo Kristovo, víra, hlásání evangelia i vyslání apoštolů navzájem tak úzce spojeny. Dějiny nemají žádný jiný důvod k existenci, než poskytnout nezbytný čas národům k přijetí evangelia. A opačně zase závisí zanícení pro hlásání víry na síle, s jakou víra zakoření v národech, aby se tak nechalo povstat apoštolům, šířícím radostnou zvěst. Církev plní své poslání od chvíle, kdy jí Kristus odňal svou viditelnou přítomnost. Křesťanské národy, které radostnou zvěst přijaly, musely ostatním národům posloužit jako zvěstovatelé víry. Hlásání evangelia tedy ospravedlňuje pokračování dějin. Až evangelium pronikne ke všem národům, dějiny skončí.

„A bude hlásáno toto evangelium o království po celém okrsku zemském na svědectví všem národům; a tehda přijde konec“ (Mt 24,14).

Život národů v současném hospodářství má tedy svůj smysl a opodstatnění v hlásání evangelia. Avšak to je mařeno a brzděno zásadním napětím, vycházejícím z nenávisti Židů vůči zvěstování evangelia pohanům. Jako trvalá historická kategorie hrají Židé roli věčného nepřítele evangelia, který se zuřivě staví na odpor obrácení pohanů. O tomto – dějinném – zákonu vypráví svatý Pavel v textech, jejichž význam zde musí být výslovně podtržen. Nejdůležitější z nich je obsažen v apoštolově prvním listu Thessalonickým (2,15-16). Tam se o Židech říká, že

„Pána Ježíše zabili, i proroky, a nás pronásledovali; Bohu se nezalibují a všem lidem se staví na odpor. Brání nám totiž kázati pohanům, by spaseni byli, aby jen stále naplňovali míru hříchů svých; přišel však na ně hněv Boží až k vrcholu“.

Lze jen obtížně ve stručnosti shrnout míru viny, která tíží židovský národ. Protiví se hlásání radostné zvěsti tím, že usmrtili jejího hlavního původce, Ježíše, i proroky, kteří mu upravovali cestu, a pronásledovali apoštoly, šířící poselství Páně. *Nelíbí se Bohu, přestože jsou sami přesvědčeni o opaku.* Jsou nepřáteli všech lidí. Svatý Pavel považuje zákon nepřátelství židovského národa vůči všem ostatním za teologickou kategorii a vysvětluje, jak se staví na odpor misionování a spásy pohanů. Úlo-

hou Židovstva je rozsévat korupci a zhoubu mezi národy, a zvláště pak mezi národy křesťanské.

Zmíněný příkaz pronásledování Církve synagogou dovozuje svatý Pavel i v listu Galatským (4, 28-29), kde říká:

„My však, bratři, jsme podle Izáka dítkami zaslíbení. Ale jako tehda ten, který se narodil podle (zákonů) těla, pronásledoval toho, který byl podle ducha, tak i nyní.“

Izmael, syn Izáka z otrokyně Hagar, pronásledoval Abrahámovu syna Izáka z ženy Sáry. A stejně tak pronásleduje synagoga Církev trvale a zásadně jako dějinná kategorie. Tak, jako je Církev misionářem a přináší skrze dějiny všem národům blahou zvěst, překáží a brání synagoga této úloze a plánu příslibení.

Proto se také Církev v duchu apoštolů vždy s velkou moudrostí stavěla na odpor zásahům synagogy a přístupu Židů do křesťanských národů... alespoň do té doby, kdy byla ještě silná i ve světské oblasti. Věděla velmi dobře, o jak nebezpečný národ jde a jakou zkázu rozsévá mezi křesťany. Jako posvěcený národ nesměli být Židé pronásledováni a muselo s nimi být jednáno s ohledy, které přísluší praotcům, ale jako nanejvýš nebezpečný národ bylo třeba se před ním chránit a mít na pozoru. Kázeňský režim ghetta odpovídal smutnému stavu tohoto národa.

I když Židé ghetta nebyli schopni zasadit křesťanům smrtící údery, pracovali tisícovým způsobem na jejich zkáze. Disponovali přitom dvěma mocnými zbraněmi: Dialektickou znalostí slova Božího, kterou jim prostředkovala rabínská nauka, jejíž pomocí vytvářeli všemožné bludy, a dále mocí peněz, jimiž narušovali mravy – především mocných a vlivných – křesťanů. Působili tak nedozírné škody, avšak nedařilo se jim ještě získat kontrolu nad křesťanskými společnostmi.

Když však horlivost křesťanů poznenáhlu chladla a národy upadaly zpět do pohanství, otevřely se Židům dříve nepřístupné dveře do křesťanské společnosti. Francouzská revoluce, která již ohlašovala smrt křesťanské společnosti, pak uvedla Židy přímo do jejího lůna. Jakmile tam Židé jednou byli, nabývali stále větší moci, a dařilo se jim prohlubovat zkaženost a demoralizaci křesťanských národů. Pomocí liberalismu, socialismu a komunismu rozložili všechna přirozená i nadpřirozená zřízení, která podpírala a upevňovala křesťanství. Struktura křesťanských národů byla zničena! Od té chvíle již také jako takové nevykonávaly žádné misijní, ani politické záměry – proměnily se v pouhý shluk individuí, která se starají o čistě hospodářský blahobyt, jímž znovu upadají do závislosti a služebnickování Židům, kteří se stali pány veškerého bohatství světa.

Napětí mezi Židy a pohany, jež Bůh vložil do národů, roste tou měrou, v jaké se vzdalují Kristu, a to zcela právem, protože toto napětí může zmizet pouze v křesťanství. Svatý Pavel učí zcela kategoricky: „Není Žida ani pohana, ... neboť všichni jste jeden v Kristu Ježíši“ (Ga 3,28). – Nechtějí-li však pohani upadnout do židovského područí, musí na sebe vzít něžné jho Kristova zákona. Pokud však otevřeně odmítnou, musí se nutně stát služebníky a otroky Židů! Zákon dialektického pnutí mezi Židem a pohanem působí nezbytně se vši teologickou břitkostí. A kdysi křesťanská Evropa dnes již judaizovaných národů, jež měla být praporečnickem radostné

zvěsti, přináší pohanům jenom vykořisťování a zkázu, a vytváří tak sama nepřekonatelné překážky pro hlásání evangelia.

4. Tajemství napětí mezi Židy a pohany ohledně dějin

Zmíněný zákon dialektického napětí mezi Židy a pohany, který zmiňuje svatý Pavel v prvním listu Thessalonickým (2,15), musí být v nynějším strašlivém chaosu odůvodněn nějakým tajuplným řízením Boží prozřetelnosti. Svatý Pavel tak učí mj. v deváté až jedenácté kapitole listu Římanům. Pro lepší pochopení si zopakujme jeho poučení bod za bodem:

1. *Je zde převaha a přednost Židů před pohany.* Jak známo, plní zprávy o Boží volbě v prospěch tohoto nepatrného národa nejpodivuhodnější stránky Starého zákona. Apoštol nemešká upozornit hrdé Římany na tuto skutečnost.

„Soužení a úzkost přijde na každou lidskou duši, která páše zlé, jak na Žida, a to předem, tak na pohana“ (Ř 2,9).

Je-li pravdou, že jak Židé, tak i pohané jsou neomluvitelnými hříšníky (Ř 2,1), pak mají Židé současně přednost, kterou svatý Pavel otevřeně uznává: „Kterou tedy přednost má Žid, aneb který prospěch jest z obřizky?“, a sám si odpovídá: „Velkou v každém ohledu. Především jsou jim svěřeny výpovědi Boží“ (Ř 3,1-2).

Je ovšem možné vést spory o to, zda Židé byli nevěrní a stali se nehodnými Božího zaslíbení. Apoštol na to namítá: „Jestliže jsou někteří z vás nevěřící, znehodnocuje snad jejich nevěra Boží věrnost?“, a v listu Římanům (11,28-29) k tomu ještě dodává: „Vzhledem k evangeliu jsou sice nepřáteli (Božími), pro vás vzhledem k vyvolení však jsou miláčky pro otce. Vždyť Bůh neželí darů a povolání svého.“

2. *Avšak převaha, kterou Bůh Židům přiřkl, pochází z víry, a nikoli z těla.*

Trvalé pokušení židovského národa spočívá v přesvědčení, že jeho velikost vychází jednoduše z tělesného původu a nikoli z víry. Je jistě pravda, že jeho původ byl vznešený, pokud měl být prostředkem k tomu, aby nám dal Spasitele. Ale židovský národ byl veliký skrze Spasitele, protože Bůh svým úrady vyvolil právě toto a žádné jiné pokolení, aby přineslo Spasitele. Svatý Pavel na to také ve svém listu Galatským (3,6) výslovně upozorňuje vysvětlením, že Abraháмова velikost nespočívala v těle, kterým se stal otcem Izmaela z otrokyně Hagar, čímž mu nebyla přiznána žádná sláva; jeho velikost a sláva spočívala ve víře, *protože věřil*. Uvěřil, že jeho staříčká manželka mu dá Izáka, syna přislíbení. Abrahám věřil natolik, že neváhal uposlechnout Božího příkazu a obětovat svého jediného syna. Víra vysvobozuje! Zákon a tělo vedou do zkázy, protože jsou zlem. „Kristus nás vykoupil ze zlořečenství Zákona, stav se pro nás zlořečenstvím, ... neboť je (v něm) psáno ‚Zlořečen je každý, kdo visí na dřevě‘, aby požehnání Abrahámovo dostalo se k pohanům v Kristu Ježíši, (a) abychom zaslíbeného Ducha obdrželi vírou“ (Ga 3,13-14).

3. *Židovsko-pohanské napětí s převahou Židů nad pohany skončí v křesťanství.*

Historická kategorie dialektického napětí mezi Židem a pohanem, která v teologii svatého Pavla musí řídit celé dějiny, skončí v křesťanství, ale nikoli koncem časným, nýbrž koncem mimo čas.

Když Židé a pohané vstoupí do Církve, přiznají se ke Kristu, v němž každé rozdělení končí. Tak učí apoštol v Ga 3,26-28: „Všichni zajisté syny Božími jste vírou v Kristu Ježíši. Neboť všichni, kteří jste byli v Kristu pokřtěni, Krista jste oblekli. Tu není Žida ani pohana, není otroka ani svobodníka, není muže ani ženy, neboť všichni jste jeden v Kristu Ježíši.“

Křesťanství se neuskutečňuje jedním rázem, nýbrž se postupně naplňuje v průběhu dějin. Napětí, a obzvláště napětí mezi Židem a pohanem, zde musí být, aby mohl proběhnout proces zvěstování mezi národy. Z tohoto důvodu se Žid objevuje u všech národů ve stejný čas jako šířitelé křesťanství. Jestliže jeho přítomnost potvrzuje jistým způsobem poselství evangelia jako naplnění proroctví, pak je jiným způsobem také autentickým odpůrcem Krista a křesťanství, „který brání nám kázati pohanům, by spaseni byli“ (1 Te 2,16).

Jestliže však jsou Žid a pohan jednou obráceni, pak již se pohan nemusí se strany Žida ničeho obávat. Ne proto, že by Židé na pohany již necíhali, ale z toho důvodu, že jejich léčky jsou neškodné pro toho, kdo je spojen s Kristem.

4. *Ohledně Židů je zde tedy veliké tajemství v tom smyslu, že část národa byla zavržena, aby mohly být zachráněny národy pohanské.*

Apoštol učí, že část Izraele byla zavržena. Je to zcela zřejmé v listu Římanům (9,30-33): „Co tedy řekneme? To, že pohané, kteří spravedlnosti nehledali, spravedlnosti dosáhli, spravedlnosti totiž, která je z víry. Izraelité však, kteří hledali zákona spravedlnosti, k zákonu spravedlnosti nepřišli. Proč? Poněvadž (hledali jí dojít) ne z víry, nýbrž ze skutků; narazili (zajisté) na kámen úrazu, jak jest psáno: ‚Hle, kladu na Sioně kámen úrazu a skálu pohoršení, a žádný, kdo v něho věří, nebude zklamán.‘“

Naplnila se slova Izajášova (28,16): „Proto praví toto Panovník Hospodin: ‚Já to jsem, kdo za základ položil na Sionu kámen, kámen osvědčený, úhelný a drahý, základ nejpevnější.‘ O tento kámen úrazu část židovského národa klopýtla a padla. ‚Bůh dal jim ducha otupělosti, oči, aby neviděli, a uši, aby neslyšeli až do dnešního dne‘ (Ř 11,8).

Apoštol pak ještě dodává: „A David praví: ‚Budiž jim stůl jejich osidlem a léčkou a pastí a odplatou; zatemnětež se oči jejich, aby neviděli, a hřbet jejich skláněj se vždycky‘“ (Ř 11,9-10).

Zavržení však nebylo úplné, nýbrž částečné, a Bůh si vyhradil zbytek Izraele. To je jasným smyslem apoštolova učení: „Proto pravím: Zavrhl snad Bůh svůj lid? Nikoli. Vždyť i já jsem Izraelita, z potomstva Abrahamova, z pokolení Benjaminova. Bůh nezavrhl lidu svého, který předzvěděl. Aneb nevíte-li, co praví Písmo při Eliášovi, kterak si stěžuje u Boha proti Izraelitům? ‚Hospodine, proroky tvé pobili, oltáře tvé zbořili; já jsem zůstal sám, a hledají bezživotí mého.‘ Ale co praví jemu Boží odpověď? ‚Pozůstavil jsem si sedm tisíc mužů, kteří nesklonili kolena před Baalem.‘ A tak v tomto čase ostatek zůstal podle vyvolení z milosti“ (Ř 11,1-5).

Část Izraele klopýtla, aby smilování dosáhlo pohanské národy. A právě v tom je tajemství, jímž Bůh pln soucitu k národům a pro jejich záchranu připustil zkázu části Izraele, a náhradou za ni vstúpil pohanské národy na velký olivovník Církve.

„Táži se tedy, říká apoštol (Ř 11,11), zdali nenarazili jen proto, aby padli? Nikoli, protože z pádu jejich (přišla) spása k pohanům, aby řevnili po nich.“

Pohané by měli velice dbát, aby nezpyšněli, protože pád části Židů jim posloužil. Bylo by pro ně nejprospěšnější chvět se bázní před nezměřitelným tajemstvím Božího milosrdenství a spravedlnosti. Apoštol k tomu říká: „Jestliže některé ratolesti se ulomily, ty však byv olivou planou, byl jsi v ně vštípen a stal jsi se účastníkem kořene i tučnosti olivy, nechlub se proti ratolestem; chlubiš-li se však, (pomni, že) ne ty neseš kořen, nýbrž kořen tebe, řekneš tedy: Ratolesti byly ulomeny, abych já byl vštípen. Dobře: nevěrou byly ulomeny, ty však vírou nestojíš; nesmyslejš vysoce, nýbrž boj se. Neboť neušetří Bůh ratolestí přirozených, ani tebe neušetří“ (Ř 11,17-21).

5. Zavržení Izraele je připuštěno až do té doby, než všechny národy vstoupí do Církve.

Svatý Pavel učí otevřeně, že „totiž slepota připadla na Izrael zčásti, dokud by plnost pohanů nevešla, a tak veškeren Izrael spasen nebyl“ (Ř 11,25-26).

6. Zatímco část Izraele je zavržena a pohané obráćeni, musí se řevnivost Židů pozdvihnout vůči nim.

Tak promlouvá svatý Pavel na více místech. Tak např. v listu Římanům (10,19) užívá Mojžíšových slov: „K řevnivosti vás přivedu skrze nenárod a popudím k hněvu skrze národ nemoudrý.“ A v tom samém listu pak ještě (11,14) „zdali bych nějak k řevnivosti povzbudil své soukmenovce a přivedl k spáse některé z nich“. Ve svém komentáři k této pasáži svatý Tomáš Akvinský ukazuje, že Židé obráćeným pohanům záviděli, tj. pociťovali k nim zlobu, která pramení ze závisti, a dodává: „Říká se, že je Bůh vedl k závisti a popouzel k hněvu, avšak ne tím, že by v nich vzbuzoval zlobu, nýbrž tak, že jim odňal milost, jinak řečeno tím, že obrátil pohany, což u Židů vyvolalo hněv a závist“ (Ř 10,19, n. 852).

Zloba se závistí, o nichž mluví apoštol, pak vyvolaly pronásledování Církve a křesťanů, jak se o tom mluví v prvním listu Thessalonickým (2,15) a Galatským (4,28), které jsme si v této kapitole již citovali. Všimněme si dobře, že toto nepřátelství není napětím ve vlastním smyslu slova, pokud tento pojem předpokládá oba- polné akce, a dále, že jakkoli byla Církev synagogou nenáviděna, není zde z druhé strany žádná taková reakce!

Nástrahy a útoky synagogy proti Církvi a křesťanům se odehrávaly hlavně ve veřejné rovině národů a jsou tak účinným faktorem pohybu dějin, jak jsme si již ukázali.

7. V průběhu dějin budou někteří Židé spaseni i vzdor zavržení části Izraele.

Svatý Pavel (Ř 11,14) učí, jak se pomocí svěřené kompetence snažil povzbudit své soukmenovce k řevnivosti a některé z nich přivést k spáse. Podle všeho zde nejde o nějaký výjimečný jev, nýbrž o konstantu celých křesťanských dějin.

8. Avšak i Izrael se obrátí.

Apoštol zřetelně a slavnostně prohlašuje, že se Židé obrátí. „Byl-li však pád jejich bohatstvím pro svět a zmenšení jich bohatstvím pro pohany, čím spíše plnost

jejich!“ (Ř 11,12). A o něco dále ještě: „Neboť jestliže zavržení jejich jest smířením světa, čím bude jejich přijetí, leč životem z mrtvých?“ (Ř 11,15).

Svatý Pavel se tu snaží ukázat, že pád Izraele je časově ohraničen a připuštěn jen kvůli pohanům. „Nechci totiž, bratři, abyste neznali toho tajemství (byste nebyli moudří u sebe), že totiž slepota připadla na Izrael zčásti, dokud by plnost pohanů nevešla, a tak veškeren Izrael spasen nebyl, jak jest psáno: „Přijde se Sionu Vykupitel a odvrátí bezbožnost od Jakoba: a v tom bude má smlouva s nimi, že odejmu hříchy jejich““ (Ř 25-27).

Apoštol snad ani nemohl důrazněji ohlásit resp. ukázat, že došlo-li k pádu kvůli prokázání přízně pohanům, pak musí být Židé tak říkajíc rehabilitováni, kdyby se zmíněná přízeň nenaplnila. Svátý Pavel nijak neskrývá hrdost na svůj národ, vyvolený Bohem. „Vždyť i já jsem Izraelita, z potomstva Abrahamova, z pokolení Benjaminova“ (Ř 11,1).

Obrácení Židů bylo současně jasně zvěstováno i proroky Starého zákona. Slavnostně je opěvují žalmy 147 a 126, a k nim se přidávají Izajáš (59,20), Jeremiáš (31,10-12; 16-17; 33), Ezechiel (37,1), Ozeáš (3,4-5) i Malachiáš (3,23). Obrácení Židů hlásá rovněž Nový zákon, byť i dramatičtějším tónem: „Jerusaléme, Jerusaléme, který zabiješ proroky a kamenuješ ty, kteří jsou posláni k tobě; kolikrát jsem chtěl shromáždit děti své, jako slepice shromažďuje pod křídla kuřátka svá, a nechtěli jste! Ejhle, zanechá se vám dům váš pustý; neboť pravím vám, neuzříte mne od této chvíle, dokud neřeknete: „Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně!““ (Mt 23,37-39; L 13,34). Důraz novozákonní předpovědi nespočívá na obrácení, nýbrž na trestu, jehož předmětem bude židovský národ pro svoji nevěru. Obrácení je ohlášeno nepřímou tam, kde se říká, že Židé pozdraví Ježíše slovy: Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně!

Rovněž svatý Lukáš zvěstuje obrácení Izraele: „Padnou pod naostřeným mečem, odvedeni do otroctví všemi národy, a Jerusálém bude rozdupáván pod nohama pohanů, dokud se nenaplní jejich čas.“

Svatý Pavel odhaluje v druhém listu Korintským tajemství návratu Židů k Pánu: „Avšak otupěly smysly jejich, neboť až do dneška zůstává táž rouška na čtení Zákona Starého, ježto se (jim) neodhaluje, že v Kristu přestává; ano, až do dneška, kdykoli se čte Mojžíš, rouška leží na srdci jejich. Ale když se obrátí (někdo) k Pánu, odejme se rouška ta“ (3,15).

9. Židé se v průběhu dějin obrátí.

Obrácení Židů je jasně zvěstováno Písmem, je pouze obtížné odhadnout dobu, kdy se to má vyplnit. Dříve bylo vždy neměnným přesvědčením exegetů a zvláště samotného Tomáše Akvinského, že toto obrácení udělá konec dějinám, a tím že následně nastane i konec světa. Od nedávna mají někteří autoři za to, že se návrat Izraele do Církve odehraje v samotném průběhu dějin. Aniž by se tím dělala nějaká tečka za během dějin, šlo by podle něj spíše o událost velkého dosahu, z níž by vzešlo ovoce *nesmírného rozmachu katolicity*, jež by pak potrvála po mnoho staletí. Konec dějin vzápětí resp. krátce po obrácení a rozmachu katolicity, který by tím byl vyvolán (byť i za působení tajemství zla, které zvěstoval sv. Pavel v druhém listu Thessalonickým (2,7), by musel začít obrovským pronásledováním.

Takoví autoři by svůj názor rádi opřeli o slova apoštolova: „Neboť jestliže zavržení jejich jest smířením světa, čím bude jejich přijetí, leč životem z mrtvých?“ (Ř 11,15). Argumentují tím, že apoštol neříká vzkříšení, nýbrž život z mrtvých. To pak znamená, že návrat Židů do Církve vyvolá takový vzrůst lásky, který by byl srovnatelný s návratem mrtvého do života. Svět, pokračují, se bude po návratu Židů podílet plněji a viditelněji na vzkříšení prvních tisíce let, o nichž mluví Apokalypsa, tzn. na životě v milosti, který byl tak přebohatě šířen Kristem během tisíciletého neboli mesiášského období po vtělení, a jež má pak trvat až do druhé parusie na konci času.⁴⁵

Na to je těžko odpovědět. Z textu opravdu plyne, že z obrácení Židů vzejde světu i pohanům větší dobro, než z jejich pádu. Co však bylo plodem jejich odpadu? Nic jiného než spása, již svatý Pavel nazývá „bohatstvím světa“ (Ř 11,15), „bohatstvím pohanů“ (Ř 11,12) a „smířením světa“ (Ř 11,15). Jaká jiná událost s tím má být srovnatelná, ba má jí ještě předčít, ne-li samotný návrat Páně? Přinejmenším je jisté tolik, že žádné rozdělení milosti nemůže být srovnatelné s tak zásadním udělováním milosti, jaké je vykonáno vykoupením.

Existuje ovšem jedno zásadní dovození, které objasňuje, proč dřívější exegeti vytýčili vztah mezi obrácením Židů a posledním vzkříšením i navzdory *návratu k životu z mrtvých*. V tom spočívá jejich pojetí dějin, které jim umožnilo pochopit, že protiklad mezi Židy a pohany je dějinnou kategorií, která osvětluje celé tajemství Krista a jeho vykoupení světa, takže skončí-li zmíněný rozpor, skončí i dějiny. Protože tedy obrácení Židů znamená konec pnutí mezi nimi a pohany, uvede také konec dějin světa.⁴⁶

Obrácení Židů je faktem metahistorickým, ve vlastním smyslu slova záležitostí konce času, protože musí ukončit faktor, který nechává dějiny postupovat vpřed: napětí mezi Židy a pohany. Na druhé straně je jasné, že zde nelze mluvit o věci, která by ležela zcela mimo dějiny. „... Nuže, dokud máme čas, činme dobré vůči všem, zvláště vůči souvěrcům“ (Ga 6,10), a pouze historický čas je časem ke konání dobra a k spáse. Z toho vyplývá, že k obrácení Židů musí dojít v čase a na konci času; řekněme tedy, v průběhu dějin.

10. *Dějiny se ubírají ku konci času, kdy bude jen jeden národ, sloučený ze Židů a křesťanů.*

Dějiny postupují v čase, skrytě poháněny rozdělením na Židy a pohany, pány a svobodné, na muže a na ženy. Náboženské, politické, hospodářské a sociální boje štvou národy proti sobě navzájem v pošetilé touze po nadvládě. V průběhu dějin patří přednostní místo židovsko-pohanskému pnutí, a to nikoli jako prostá událost, nýbrž coby zákon, vložený Bohem do dějin jako důvod jejich existence a zvěstovaný evangeliem.

Toto tajemství nám odhalil svatý Pavel. Ukázal nám však také, že dějiny krácejí vstříc naprosté jednotě v Kristu, kde nebude ani Židů ani pohanů.

⁴⁵ Tamtéž str. 340, a E. B. Allo, *L'Apocalypse de Saint Jean*, S. CXXXI.

⁴⁶ Srv. Gaston Fessard, *Téologie et histoire*, in: *Dieu Vivant*, No. 8.

Ve svém obdivuhodném listu Efeským (2,4) nejprve upomíná pohany na truchlivý stav, v němž se po nějakou dobu nacházeli. Říká jim: „Byli jste onoho času bez Krista, oddálení od společenství izraelského a cizí od úmluv zaslíbení, jsouce bez naděje a bez Boha na tomto světě“ (Ef 2,12). Slovem, stav pohanstva nemohl být nešťastnější.

„Nyní však vy, kteří jste někdy byli daleko, v Kristu Ježíši jste se sblížili v krvi Kristově“ (Ef 2,13). Pohanské národy vyslechly slovo spásy a vstoupily do Církve. Církev je pravým společenstvím Izraele a Kristus „je pokojem naším, jenž z dvou učinil jedno... a oboje v těle jednom smířil s Bohem skrze kříž, usmrtiv nepřítelství na sobě samém“ (Ef 2,14 a 16).

„A přišed (Ježíš) zvěstoval pokoj vám, kteří jste byli daleko, i pokoj těm, kteří byli blízko; neboť skrze něho my obojí v j e d n o m Duchu máme přístup k Otcí“ (Ef 2,17-18).

V Ježíši Kristu již nejsou ani Židé ani pohané „cizinci a přistěhovalci, nýbrž spoluobčané svatých a domácí Boží, jsouce vzděláni na základě apoštolů a proroků, an (nejhlubším) kamenem úhelním jest sám Kristus Ježíš“ (Ef 2,19-20). Takto se v celém průběhu dějin naplňuje budování Církve přibíráním kamenů ze všech národů, ze Židů i pohanů, podle nezbadatelného plánu Božího. A v této Církvi, která je pokračujícím Kristem, končí každé rozdělení, takže dovršením stavby Církve budou naplněny i dějiny.

5. Židé v příběhu konce času

Abychom si mohli udělat správnou představu o židovském národu a jeho nesmírném významu v plánu spásy a posvěcení světa, musíme mít stále na zřeteli jeho roli v metahistorii neboli dějinách konce času, tj. v posledních událostech. Ty pak začínají:

a) S plným počtem národů, které jako takové se svými kulturními zřízeními musejí být evangelizovány. Tento postup se musí uskutečnit z větší části průběhem celých dějin jako hlavní efekt protikladu mezi Židy a pohany, mezi synagogou a Církví. Naše historická současnost je charakterizována kulmináčným bodem boje synagogy proti Církvi, snažící se zabránit zvěstování křesťanského poselství všem národům. Naproti tomu Církev na tomto úkolu usilovně pracuje. Avšak synagoga s liberalismem a komunismem vrhá poselství neustále zpět. Zatímco Církev, a zvláště ve svém ústředí, sídle římského papeže, se opásává mimořádnou vitalitou, je pod ochranou Ducha Svatého schopna odstranit hory bludů, které synagoga v posledních čtyřech stoletích nakupila... V tom se zdá být význam mariánských poselství dnešnímu světu, zvěstujících mír, což by znamenalo, že plnost národů vejde do lůna Církve.

b) Současně s naplněním proroctví o vstupu všech národů do lůna Církve se také zvýší počet obrácení Židů působením řevnivosti, o níž mluví apoštol. Avšak úhrn pohanů v lůně Církve i obrácení Židů jen znásobí zuřivost a pomstychtivost vůči Církvi v nejtvrdějším jádru judaismu, které se úměrně k svému

mizení stane ještě fanatičtější, aby splnilo svou úlohu pro pohanstvo... Tím bude připraven a uskutečněn všeobecný odpad od víry, o němž svatý Pavel (2 Te 2,3) mluví následovně: „Nikdo z vás nesveď nižádným způsobem, neboť (den Páně) nenastane, leč prve přijde odpad a objeví se člověk hříchu, syn záhuby, protivník,“ a svatý Lukáš (18,8), když se ptá Pána: „Avšak nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“, a také svatý Matouš (24,12), říkající Pánu: „A poněvadž se rozmůže nepravost, ustydne i láska mnohých.“ Ve stejném smyslu vypovídá svatý Pavel v druhém listu Timoteovi (4,1).

c) Všeobecný odpad bude jednou jedinou historickou událostí spolu s nástupem Antikrista, jak vyplývá z pasáže druhého listu (2,3) sv. Pavla Thessalonickým. Antikrist bude uznáván jako mesiáš Židů a pán pohanů. A tehdy se stane rovněž jednou společnou událostí dějin všeobecný odpad pohanských národů a židovské panství nad nimi. K vystoupení Antikrista dojde Satanovým zásahem, tj. našeptáváním. Satan bude puštěn ze své vazby; i vyjde, aby sváděl národy (Zj 20,7).

d) Všeobecný odpad národů, časově shodný s vystoupením Antikrista, bude následovat obrácení Židů, a to především díky kázání Henocha a Eliáše, jak o tom mluví Malachiášovo proroctví: „Hle, posílám k vám proroka Eliáše, dříve, nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný. On nakloní srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych při svém příchodu nestihl zemi klatbou.“

e) Spolu s všeobecným odpadem a veřejným vystoupením Antikrista přijde velké utrpení, jak je ohlašuje Ježíš v evangeliu (Mt 24,21; Mk 13,21; L 21,25).

f) „A hned po soužení těch dnů se slunce zatmí a měsíc nedá světla svého; hvězdy budou padati s nebe a moci nebeské se budou pohybovat. A tu se ukáže znamení Syna člověka na nebi; i rozkvílí se tehdy všecka pokolení země a uzří Syna člověka přicházeti v oblacích nebeských s mocí a slávou velikou“ (Mt 24,29-30; Mk 13,24-26; L 21,25-27).

g) „A pošle anděly své s mohutným zvukem trouby; i shromáždí vyvolené jeho od čtyř větrů, od konce až do konce nebes“ (Mt 24,31; Mk 13,27).

h) „Když pak přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, tu posadí se na slavný trůn svůj a shromáždění budou před ním všichni národové. I rozdělí je od sebe, jako pastýř odděluje ovce od kozlů, a postaví ovce po své pravici, kozly však po levici“ (Mt 25,31-33).

i) „Až přijde slavný den Páně, nebesa s velkým rachotem pominou, základy se rozpustí žárem a shoří země se všemi díly, která jsou na ní“ (2 Pt 3,10).

j) „My však očekáváme nová nebesa a novou zemi (2 Pt 3,13), neboť Bůh stvoří nové nebe a novou zemi (Iz 65,17), podle vize Apokalypsy: „A uviděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pomínuly, a moře již není“ (Zj 21,1).

k) „Abyste jedli a pili za stolem mým v království mém a seděli na stolicích soudíce dvanácte pokolení izraelských“ (L 22,30).

A stejně jako měl národ Izraele přednostní poslání v dějinném čase, musí naplnit i události konce věků. Je nemožné nevšimnout si, že celé Kristovo dílo lze vyvodit ze založení a předpovědi jeho mesiášského království v prostoru a času univerzální, dějinné i konečné, duchovní a niterné, ale i časné a vnější království. A v této mesiánské říši plní lid Izraele, uzavřen do své tělesné a dějinné reality, poslání nejvyššího řádu. Byl to přece Abrahám, z jehož ledví vzešel tento národ, kterému se dostalo zaslíbení založit mesiášské království. „V tobě dojdou požehnání veškeré národy světa“ (Gn 12,3 a 22,18; Gal 3,8). A stejně tak pouze v Abrahámovi začíná uskutečňování tohoto království.

Praotcové Starého zákona, z nichž prvním je Abrahám, budou rovněž kořeny tohoto mesiánského království, které potrvá přes celé dějiny a poté i věčně. A spolu s praotci budou i proroci a apoštolové prvotinami a kořeny olivovníku, jímž je Církev (Ř 11,16 ad.).

Izraelité poznali synovství, slávu, úmluvu, zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení; k němu náležejí praotcové a všichni, z nichž podle těla pochází Kristus, který je nade všecko (Ř 9,4 ad.). Z toho plyne, že je Izrael hned třikrát veliký. Předně podle jména, neboť „nebudou tě už jmenovat Jákob, nýbrž Izrael, neboť jsi zápasil s Bohem i s lidmi a obstál“ (Gn 32,29). Za druhé pro velká dobrodiní, jež přijal od Boha, a za třetí pak proto, že Kristus přijal z Izraele svůj tělesný původ. V tomto smyslu tedy, v *Kristu*, „přijde spása ze Židů“ (J 4,22).

Izrael je však ještě větší dokonce i v haluzích, které byly z olivovníku odlomeny, aby mohl být vštípen výhonek pohanů, neboť i oni mají své poslání v Božím plánu, jímž je uspíšení evangelizace světa a tím i pokročení dějin.

Avšak na samém konci, kdy všechny národy vejdou do mesiánského království, ohlásí izraelský lid ve svém novém připojení k olivovníku, od něhož byl částečně odtržen, přesný okamžik událostí konce času, které budou předcházet příchodu Syna člověka.

A tak zatímco se bude naplňovat čas slavením věčné svatební hostiny nesmírné Boží lásky, „přijdou mnozí od východu i od západu, a stolovati budou s Abrahámem, s Izákem a s Jakubem v království nebeském“ (Mt 8,11).

Závěr

Předložené pojednání bylo napsáno jako vysvětlení Židů i Židům. V Kristu je židovský lid národem, přinášejícím spásu. Všechno, co může být o Židech řečeno, je opravdu málo vzhledem k velikosti národa, který nám dal Krista a Marii.

Kristus a Maria jsou však zjevy takové velikosti, že překračují jakoukoli lidskou dimenzi. Velikost obou spočívá v božství: Kristus jako Jednorozený Syn Otce, jako odlesk Jeho božské podstaty, a Panna Maria jako Matka Boží. Proto má Žid genealogickou základnu velikosti, jež převyšuje jeho vlastní hodnotu a musela by poklesnout až k jeho vlastní nicotnosti právě kvůli oné velikosti, kterou v sobě nese.

Místo toho byla část Izraele posednuta pýchou. V sebeklamu smyslů se považoval za větší nežli ostatní národy a rasy... ale především se měl za větší než Kristus a Maria.

Cítil se mocnější a nadanější než ostatní, ohradil se vůči nim bariérou, aby se ne-nakazil jejich špatností a nízkostí, a lstivě pracoval na jejich ovládnutí... což dělá dodnes. Tiskem, politikou a penězi mají dnes Židé naprostou kontrolu nad křesťanskými národy.

V *systému světské, tělesné velikosti*, který jejich lstivost pozdvihl na pochmurnou protikřesťanskou moc, jsou Židé vládci, jimž viditelně nelze vzdorovat.

Mají se tedy křesťanské národy považovat za definitivně odsouzené k ponižující otrocké existenci pod židovskou nadvládou? To rozhodně ne! Toto smrtící panství musí být setřeseno mužnou činorodostí. Jak? Ještě dříve než otázku zodpovím, prosím čtenáře, aby následující slova četl se stejně logickou pečlivostí, s jakou byla napsána, a vycházejí s nejjistších křesťanských principů.

Jak známo, je podstata křesťanství shrnuta ve velkém přikázání:

„Budeš Pána, svého Boha, milovat z celého srdce... i bližního svého jako sebe sama.“

Milovat, znamená usilovat o nejlepší pro ty, které milujeme. Člověk má tedy předně dávat to nejlepší ze sebe Bohu, aby tak Jeho Jméno posvětil a velebil v činech skrze plnění Jeho příkazu. Nejlepším pro člověka je přiznání mu všech jeho práv, která spolupůsobí k dosažení jeho pozemského i věčného blaha.

Je-li tomu tak a uvažujeme-li správně, pak by nejednal podle Božího přikázání otec, který by nenapomínal syna, nedbajícího práv Boha nebo Jeho Matky. Neplnil by svou povinnost lásky k bližnímu otec, který by opomněl potrestat syna, nectícího svou matku nebo ubližujícího svým bratrům. Stejně tak neplní svou povinnost bliženecké lásky vládce, který se nestará o zájmy vlastního národa a nepředchází, resp. netrestá překračování zákonů špatnými spoluobčany.

Láskou k bližnímu ovšem není citová ochablost, která mlčky souhlasí se všemi omyly a prohřešky ostatních. Opravdová láska k bližnímu znamená prokazovat skutečně a skutečné (časné i věčné) dobro ostatním a vždy nenávidět zlo.

Jak tedy lze za tohoto předpokladu čelit židovským pokusům o ovládnuté křesťanských národů?

Současně dvěma způsoby:

Za prvé: Upevňováním a posilováním křesťanského života v národech.

Jak jsem již v tomto pojednání mnohokrát opakoval, postupuje židovské panství ruku v ruce s dechristianizací národů. To je dějinami potvrzený teologický zákon. Z toho také opačně plyne, že skutečná christianizace národů prostřednictvím niterného a hluboce věřícího katolicismu s účinnou bliženeckou láskou znamená zánik židovského panování. A proto je nejlepším způsobem boje proti židovské nadvládě upevňování křesťanského vědomí ve veřejném i soukromém životě.

Za druhé: *Přímým znemožňováním špatných skutků Židů.*

Na tomto místě je třeba podotknout, že Židé jako *synové d'ábla*, jak je nazval Kristus, rovněž disponují d'ábelskými metodami k ovládnutí křesťanských národů. Přes jejich nespočetné podoby jsou všechny odvozeny ze lži.

„Vy jste z otce d'ábla a chcete činiti žádosti otce svého. On byl vrahem od počátku a nestál v pravdě, neboť pravdy v něm není. Když mluví lež, z vlastního mluví, neboť je lhář a otec lži“ (J 8,44).

Když mluví svatý Pavel o Satanovi, praví nám: „... i Satan se přepodobuje v anděla světla“ (2 Ko 11,14)..

Lež je mocnou zbraní d'ábla i jeho synů Židů. Proto je d'ábel zobrazován v podobě hada, a Židé jej převzali jako kabbalistický symbol.

V boji proti křesťanským národům jsou z téhož důvodů Židům vlastní metody kladení léček a nejrůznějších nástrah.

Pod záminkou záchrany zabíjejí křesťanské národy, zotročují je ve jménu svobody, nenávidí je pod pláštěm bratrství, tyranizují je pod záminkou demokracie, okrádají je tam, kde mluví o úvěru, a pod záminkou vzdělávání křesťanské národy otravují.

Žid pokračuje s pozoruhodnou obratností ve svém lhaní a obžalovává skutečné záchránce jako nepřitele národů. Takto jsou Kristus, Církev, kněžstvo a křesťanské vlády vydávány lidu za obecného svůdce.

Nejlepší ilustrací toho je tragický boj španělské občanské války. Židovstvo ze svých moskevských kasáren rozbilo masy Španělů a koupilo si zbabělé držitele moci. Chtělo podrobit španělský národ ještě zhoubnějšímu a horšímu otroctví než v samotném sovětském Rusku. Naštěstí však povstali hrdinové Cidova Španělska, rozhodnutí osvobodit národ od nesnesitelné tyranie, což bylo v židovské celosvětové propagandě vydáváno za zlovolné spiknutí hrstky vzbouřenců proti ústavní moci a španělskému národu.

Jakou taktiku tedy použít proti tomuto satanskému boji, postavenému na lži? Odpověď je jednoduchá: Je nám třeba otevřené a rozhodné taktiky paladinů pravdy, taktiky meče!

Budiž zde hned a jasně řečeno: Nesmíme se mylně domnívat, že boj s mečem v ruce je neslučitelný s křesťanstvím. V křesťanské symbolice je zobrazován svatý archanděl Michael s mečem v ruce, protože „zabil draka“ (Zj 12,7). Kniha Genesis nám ukazuje, že po hříšném pádu Bůh „usadil východně od zahrady Eden cheruby s plamenným mečem, aby střežili cestu k stromu života“ (Gn 3,24). A ještě později, v podvečer svého utrpení, řekl Kristus svým učedníkům: „Ale nyní, kdo má měšec, vezmi jej, podobně i mošnu, a kdo nemá, prodej plášť svůj a kup meč. Neboť pravím vám, že musí se na mně splnit ještě toto Písmo. ... Ale oni pravili: ‚Pane, hle, dva meče jsou zde.‘ I řekl jim: ‚Dosti jest‘“ (L 22,36 a 38).

V učitelské bulle Unam Sanctum ukázal velký papež církevního práva Bonifác VIII. (1294-1303) v těchto dvou mečích dvě moci, duchovní a světskou, které musí sloužit Církvi: „Že jsou v Církvi dva meče, totiž duchovní a světský, víme ze slov evangelia... První i druhý jsou v moci Církve, a to duchovní i materiální. Tohoto se musí užívat k dobru Církve, onoho však Církev sama, onoho kněžími, avšak ruka-

ma králů a vojáků podle příkazu kněží. Proto je třeba, aby jeden meč byl podřízen druhému, a aby světská moc podléhala duchovní...⁴⁷

Oba meče tedy musejí být taseny k obraně pravdy a obnovení spravedlnosti proti skrytým úkladům zla. A každému opravdovému muži je vlastní sáhnout po meči, je-li to nezbytné k obraně práv Boha a Církve.

Písmo chválí Judu Makabejského (1 Mach, kap. 3): „Jako hrdina opásal se brněním k boji a chránil celý tábor Izraele“ (1 Mach 3,2).

Ve skutečně křesťanském věku bojovali na výzvu papežů křesťanští rytíři pod vedením svých panovníků proti nepřátelům křesťanství. Éra křížových tažení plní nejslavnější stránky Církve, a postava svaté panny Orleánské je nejen klenotem katolické Církve, nýbrž i symbolem a příkladem, vybízejícím každého křesťana k boji, aby se zabránilo zotročení dítek světla zlem.

Oba tyto meče jsou jedinými, jimž se může podařit porazit pokryteckou taktiku Židů, což současně vysvětluje jejich odpor i judaizovaného světa ke kříži a meči.

Meč je jedinou účinnou zbraní s rychlou působností, jíž se dá porazit židovská lstivost, protože meč bojovníka patří k hrdinství *muže*, rytíře. Je metafyzicky svázán s duchovními hodnotami lidí. Je zásadně protichůdný tělesnosti: byli-li Židé před Kristem hrdiny, kteří vládli mocně mečem jako např. makkabejští bratři, pak po svém zesvětštění po Kristu se stali stejnými zbabělci jako všichni křesťané, ohloupení liberalismem a demokratiem.

Existují dva radikálně odlišné způsoby boje, tělesný a duchovní, boj Boží a ďáblov, Židů a křesťanů, útok lstivý a útok čestný.

Ďábel zvítězil nad Evou svůdnou řečí, Panna ďábla porazila tím, že mu rozdrtila hlavu. Ďábel pokoušel Krista svůdnými lichotkami, Kristus jej zapudil lví odvahou. Židé vskrytu sprádali úskoky proti Kristu, ale ten je vytáhl na světlo a zmátl jejich podvodné pletichy. A v době nejvyššího vzepětí středověké velikosti, kdy Židé kuli pikle ve svých ghettech, bojovali rytíři a hrdinové v plném světle proti nepřátelům kříže. Středověk je mystický a bojovný jako každá duchovní velikost. Meč byl ve službách ducha.

Tatáž křesťanská láska k bližnímu, která nám přikazuje dělat *to nejlepší* pro Boha, Církev a křesťanské národy, nám rovněž přikazuje chopit se meče na obranu tohoto dobra, nelze-li je zajistit jiným způsobem.

Nepochybně se blíží okamžik, kdy uvidíme vypuštěnou lůzu zakazovat jméno Boží, zapalovat svatostánky, opovrhovat kněžstvem a hanobit panny. Pak se musíme opásat a chopit meče!

Pokud se budeme z falešné útlocitnosti nebo zbabělosti vyhýbat boji, čeká nás život otroků pod knutou zběsilé židovské menšiny, která nás naučila opovrhovat tím nejsvětějším, a tak podrobila tyranii a potupě.

Boj po nás vyžaduje již sama křesťanská láska, protože nemůže o sobě tvrdit, že opravdu miluje Boha, Církev, vlast i své syny a dcery ten, kdo odmítá jediný prostředek k obraně nedotknutelného respektu k Bohu, Církvi, vlasti i synům a dcerám.

---

⁴⁷ Když Židé kdysi obhajovali pozitivní hodnoty jako svou víru a zemi, dávali příklad statečnosti.

Jediný, bolestný, ale nevyhnutelný prostředek, jako lékař musí použít skalpelu k vyříznutí otrávené tkáně.

Je-li použití meče nízkým a odsouzení hodným činem při zabíjení nevinných, je naopak projevem hrdinné odvahy, vede-li k obnovení práv pravdy a spravedlnosti.

Při psaní těchto řádků jsem pocíťoval obavu, že by někteří *opravdoví Izraelité* mohli nabýt dojmu, že toto pojednání je zaměřeno na nějaký způsob k potlačování Židů z toho prostého důvodu, že v jejich žilách proudí židovská krev. Nic takového nepřipadá v úvahu!

Naše pojednání nejenže není zaměřeno proti židovské krvi jako takové, nýbrž mnohem spíše na obhajobu *skutečné židovské krve*, neboť opravdovou velikostí Izraele jsou Kristus a Maria. A právě na obranu této krve, tj. křesťanských zásad, byly napsány tyto řádky jako výstraha před nákazou krví farizejů.

Kéž opravdoví Izraelité jednou pochopí, že skutečné velikosti své krve, která je velikostí celého světa, mohou dosáhnout pouze tehdy, chopí-li se meče a vyvrhnou ze svého lůna zhoubný farizejský ferment, to znamená, budou-li následovat Toho, který přišel spasit všechny lidi.

Dodatek I

Na tomto místě přinášíme poslední dokument papežského stolce, vydaný na úsvitu tzv. moderní doby, jen několik let před tím, než se Židé zmocnili kontroly nad křesťanskou spolčeností, k čemuž došlo přičiněním francouzské revoluce. Moudrý papež Benedikt XIV. zde předkládá stručný, ale výstižný rozbor velikosti i ubohosti židovského národa, na což křesťanské národy k svému neštěstí zapoměly. Později, kdy se Židé změnili v pány křesťanských národů a Církev uzavřeli do ghetta, nepovažovali papežové za možné a prospěšné na toto téma mluvit. Odkřesťanštěné národy již nemohly nadpřirozeným způsobem porozumět tajemství dějin, jímž je židovský lid, ale tím spíše musely snášet nespočetné útrapy, které na ně Židé uvalili kapitalismem, liberalismem, socialismem, komunismem a nejnověji i sionismem. (Vydavatel.)

ENCYKLIKA papeže Benedikta XIV. (1740-1758) k polskému primasi a episkopátu ohledně věcí, které jsou zakázány Židům, žijícím v polských městech a osadách (Bullarium Romanum, Vol 26, pp 297-300: A QUO PRIMUM, 1751).

Ctihodní bratři,
pozdrav a apoštolské požehnání.

Díky nesmírné dobrotě Boží byly již základy naší svaté katolické víry položeny v Polsku poprvé koncem 10. století za Našeho předchůdce Lva VIII. i účinné horlivosti vévody Daga Mesica a jeho polské manželky Dambrowské. Tak nás poučuje Dlugoš, autor vašich análů (kniha II, str. 94). Od těch dob setrval vždy oddaný polský národ ve věrnosti přijaté svaté víře, a vždy si ošklivil jakýkoli druh a způsob sektářství. Přestože se sekty nikdy neostýchaly užít všech prostředků k získání pod-

pory v království, aby tam mohly šířit své omyly bludy a převrácené myšlení, Poláci jim vždy odolávali a podávali tím hojnější svědectví své věrnosti.

Uvedme si alespoň několik příkladů řečené věrnosti. A na prvním místě budiž zmíněn ten, který je podle Našeho náhledu obzvláště případný a zčásti i nejdůležitější. Není pouhou galérií co relikvie v kalendáriu Církve uchovávané slavné paměti mučedníků, vyznavačů, panen a svatostí vyhlášených mužů. Je také dějištěm konání mnoha koncilů a synod, které byly právě v tomto království přivedeny k šťastnému konci. Díky úsilí těchto shromáždění bylo dosaženo skvělého vítězství nad luteránstvím, které se všemi možnými způsoby a cestami snažilo získat přístup do království a vytvořit si z něj opěrný bod. Tak například koncil v Petrikau za časů našeho velkého předchůdce a krajana Řehoře XIII. (1572-1585), konaný pod předsednictvím veronského biskupa a apoštolského nuncia Lipomana. K větší slávě Boží byl z veřejného života království definitivně vyloučen princip „svobody svědomí“. Poté se tato zásada stala nejdůležitější částí konstituce církevní provincie Hnězdno. Na koncilu bylo nařízeno zapsat všechna moudrá a užitečná vyhlášení a nařízení polských biskupů, která měla chránit katolický život svěřených stádců před nákazou ze strany nevěrných Židů. Byly sepsány s ohledem na skutečnost, že okolnosti doby vyžadovaly, aby křesťané žili společně v týchž městech a vsích. To ukazuje a dosvědčuje zplna, jak již řečeno, jakou slávou se pokryl polský národ tím, že uchovával neporušenou a nedotčenou svatou víru tak, jak ji před mnoha stoletími přijal od svých předků.

Žádný jiný z početných bludů nám nedal podnět k žalobě kromě posledního, takže se bohužel cítíme nuceni zvolat: „*Jestliže odstraníte své ohyzdné zlaté modly*“ (Pl 4,1). Skrze svědectví důvěryhodných a s poměry v Polsku dobře seznámených osob i obyvatel království, kteří s horlivostí o víru přednesli Svatému stolci své žaloby, dostalo se Nám vědomosti o následujících skutečnostech: Počet Židů se nebyvale zvýšil. Proto jsou jistá místa, vesnice i města (kdysi obklopená pevnými hradbami, jak ještě dosvědčují jejich trosky), obývaná velkým množstvím křesťanů, jak vidno z existujících záznamů a registrů, dnes bědně zanedbaná a špinavá, osídlená nespočetnými Židy a téměř zbavená křesťanů. Kromě toho je v témže řečeném království mnoho farností, jejichž katolické obyvatelstvo povážlivě ubylo. V důsledku toho se i jejich dávky tak zmenšily, že jim hrozí nejvyšší nebezpečí zůstat zcela bez kněze. Další hrozbou je obchod se spotřebním zbožím, jako jsou lihoviny a dokonce i víno v židovských rukách; je jim dovolována i správa obecních peněz, provozují hostince i selské dvory a zmocnili se půdy. Těmito prostředky se Židé zmocnili panských práv nad nešťastnými křesťanskými zákazníky a své moci nad nimi nejen že užívají nelidským a bezcitným způsobem tím, že je nutí do těžkých a nepříjemných prací, nýbrž užívají k tomu dokonce i tělesných trestů a zraňování, takže nešťastníci jsou podrobena Židům jako otroci rozmarům svých pánů. Je pravdou, že podle zemských zákonů musejí Židé před uložením takových trestů žádat o souhlas křesťanského úředníka, jemuž je taková funkce svěřena, avšak ti sami jsou nuceni poslouchat židovské rozkazy, aby si udrželi svá postavení.

Řekli jsme již, že k velké škodě křesťanů padla nejrůznějšími způsoby Židům do rukou správa veřejných peněz i vedení hostinců, statků a selských dvorců. Musíme

se zde rovněž zmínit o dalších monstrózních anomáliích, a po jejich prozkoumání konstatovat, že jsou kořenem ještě většího zla a postupujícího úpadku než právě zmíněné. Jde o velkými a povážlivými následky hrozící problém, že totiž jsou Židé s obchodním nadáním připouštěni do šlechtických domů jako správci. Takto žijí ve familiární důvěrnosti pod jednou střechou s křesťany a dávají jim otevřeně najevo své opovržení. Ve městech i jinde je možno všude vidět Židy uprostřed křesťanů, a co je ještě žalostnější, Židé se ani v nejmenším neostýchají mít ve svých domech křesťanské služebnictvo obojího pohlaví. Protože se Židé převážně zaobírají obchodem, nahromadili obrovské spousty peněz a prostřednictvím lichvy připravují křesťany o jejich vlastnictví. Jakkoli od křesťanů vyžadují značné sumy peněz na nepřiměřený úrok, za jejichž splácení se zaručuje synagoga, přesto jsou motivy takového jednání snadno patrné. Zaprvé obdrží takto od křesťanů peníze, které užívají k provozování svých obchodů a tím posilují svoji moc, za druhé si tímto způsobem zajišťují mocné ochránce synagog jako jejich věřitele.

Proslulý mnich Radulphus byl ve své době prodchnut neobyčejnou horlivostí, a o Židech smýšlel tak nepřátelsky, že ve 12. století procestoval Francii i Německo a všude kázal proti těmto nepřátelům naší svaté víry, až nakonec křesťany podnítil k tomu, aby se jich zbavili. Následkům jeho přílišné horlivosti padl za oběť značný počet Židů. Klade se otázka, co by si asi myslel a dělal zmíněný mnich, kdyby žil dnes a mohl vidět, co se děje v Polsku. Velký světec Bernhard odporoval výstřelkům Radulphovy zuřivosti a psal ve svém dopise 636 kléru a lidu východní Francie, jak následuje:

„Židé nesmějí být takto pronásledováni a nelze je ani obětovat a štvát jako divou zvěř. Vím, že žalmista o nich prorokuje: ‚Pán,‘ říká Církev, ‚mi oznámil svou vůli ohledně mých nepřátel: nezabíjej jich, aby nebyl můj lid zapomenutelný.‘ Oni jsou nám jistotně živoucím svědectvím, abychom si připomínali utrpení Páně. A nadto jsou rozptýleni po celé zemi, aby pykáním za tak hrozný zločin byli svědky naší spásy.“

Jindy psal v listu 365 mohučskému arcibiskupovi Heinrichovi:

„Netriumfuje snad Církev den co den nad Židy vznešenějším způsobem tím, že jim ukazuje jejich bludy a obrací je, než aby je zabíjela? Ne bez důvodu předpisuje univerzální Církev světu modlitbu za proradné nevěřící Židy, aby Bůh sejmul z jejich očí roušku a vyvedl je z jejich temnot ke světlu, neboť kdyby se nedoufalo, že ti, kdo nevěří, mohou uvěřit, bylo by zpozdilé a nevhodné se za ně modlit.“

Petr, opat z Cluny, psal podobně proti Radulphovi západofranckému králi Ludvíkovi. Vyzýval krále nepřipouštět zabíjení Židů. Současně však na něj naléhal, jak je zapsáno v análech ctihodného kardinála Baronia pro rok Páně 1146, aby proti Židům přijal přísná opatření pro jejich výstřelky, zvláště zabavování majetku, který odňali křesťanům nebo nahromadili pomocí lichvy, a takto získané prostředky použil k prospěchu náboženství. My z Naší strany zaujímáme v této i ve všech ostatních otázkách stanovisko Našich ctihodných předchůdců, římských papežů. Tak Alexandr III. (1159-1181) křesťanům pod těžkými tresty zapověděl vstupovat do služeb Židů ať dočasně tak natrvalo, nebo dělat v jejich domech sloužící. „Nesmějí,“ píše, „Židům sloužit za plat.“ Tentýž pontifex pak vysvětluje důvody zákazu, jak násle-

duje: „Náš způsob života a židovský jsou mimořádně odlišné, a Židé mohou snadno zkazit svou arogantní domýšlivostí a nevěrou prosté lidi, pokud s nimi trvale a důvěrně žijí.“ Náš citát ohledně toho se nachází v dekretálu „Ad haec“. Papež Inocenc III. (1198-1216) připomíná, že skrze křesťany je připouštěno stále více a více Židů do jejich měst, a že způsob a podmínky jejich připouštění musí být takové, aby Židé nemohli oplácet dobro zlem. „Jsou-li tímto způsobem ze soucitu připuštěni do důvěrných vztahů s křesťany, odplácejí svým dobrodincům jako příslovečný had na prsou.“ Tentýž pontifex říká, že je přiměřené, aby Židé sloužili křesťanům, ne však křesťané Židům, a dodává: „Synové svobodníka nemají složit synům otrokyně. Ba právě naopak by se Židé jako Spasitelem zavržení služebníci, jehož smrt s takovou zlobou připravili, sami měli uznat za podle práva a zákona za služebníky těch, které smrt Krista vykoupila.“ Ta slova lze číst v dekretálu „Etsi Judaicos“. Stejným způsobem pak v jiném dekretálu „Cum sit nimis“ pod tímž titulem „De Judaeis et Saracenis“ zakázal Židům přebírat veřejné záležitosti: „Zapovídáme jmenování Židů do veřejných úřadů, protože by takto nabídnuté příležitosti využili k ukázání nejnesmiřitelnějšího nepřátelství vůči křesťanům.“ Inocenc IV. (1243-1254) psal svatému Ludvíkovi, západofranckému králi, který se chystal vyhnat Židy ze své země, a přitakával mu, že Židé nedbají podmínek, uložených jim Svatým stolcem. „My, který si z celého srdce přejeme spásu duší, vám tímto listem udělujeme pravomoc vykázat výše zmíněné Židy, protože podle informací, které Nás došly, nedbali předpisů, stanovených Svatým stolcem.“ Tento text se nalézá u Raynalduse, pod létem Páně 1253, číslo 34.

Proto tedy, zeptá-li se kdo, co je zapovězeno Židům, obývajícím tatáž města jako křesťané, odpovíme, že je jim zakázáno dělat přesně ty samé věci, které jsou jim v polském království dovolovány, tzn. všechny věci, jež jsme výše vyjmenovali. Na potvrzení pravdivosti toho není třeba sahat po množství knih a listin. Stačí pročíst dekretální oddíl „De Judaeis et Saracenis“, stejně jako konstituce Našich předchůdců, římských biskupů Mikuláše IV. (1288-1294), Pavla IV. (1555-1559), svatého Pia V. (1566-1572), Řehoře XIII. (1572-1585) a Klementa VIII. (1592-1605), které není nijak obtížné obstarat, protože se nacházejí v „Bullarium Romanum“. Pro vás, ctihodní bratří, však není nezbytné všechno toto studovat, aby vám byl zřejmý stav věci. Stačí vám pouze nahlédnout do stanov a regulí, nařízených synodami vašich předchůdců, které pečlivě dbaly na zahrnutí do svých stanov všeho toho, co římský papežové ohledně této otázky nařídili a předepsali.

Velká obtíž však tkví ve skutečnosti, že synodální dekry jsou buď zapomínány, nebo nepoužívány. Proto je na vás, ctihodní bratří, znovu jim zjednat platnost. Charakter vašeho posvátného úřadu vyžaduje horlivě bojovat za jejich uplatňování. Je vhodné a přiměřené začít v této záležitosti s klérem, protože se musí konstatovat, že jeho povinností je ukazovat ostatním, jak správně jednat a osvětit všechny lidi svým příkladem. Spoléháme na to – a je Nám to příjemné –, že skrze milost Boží a dobrý příklad kléru budou pomýlení laici přivedeni zpět na správnou cestu. Všechno to můžete snadno a bezpečně nařídit a poručit, protože podle toho, co Nám bylo řečeno, nepropachovali jste své statky a práva Židům a vyhýbali jste se jakýmkoli ob-

chodům s nimi, pokud se týče půjčování nebo vypůjčování peněz. Takto jste, jak Nám došlo k sluchu, zcela prázdni všech obchodních smluv s nimi.

V církevním právem předepsaném systematickém způsobu postupu a jednání k poslušnosti v otázkách velkého významu, jako je tato, bylo vždy používání dohledu, a k zadrženým hříchům se vždy počítaly takové, v nichž se rozpoznávalo nebezpečí pro náboženství. Víte sami dobře, že posvátný koncil tridentský vytvořil všechny předpoklady pro utvrzení vaší autority zvláště posílením vašeho práva zadržovat hříchy. Koncil nejenže neomezil vaše práva na zadržování veřejných zločinů, nýbrž pokročil ještě mnohem dál a rozšířil je na zadržování všech nejtěžších a nejopovrženějších činů, pokud by nebyly čistě vnitřní. Při rozličných příležitostech a v nejrůznějších dekretch a cirkulářích kongregace Našeho vznešeného hlavního města rozhodla a stanovila, že pod označení „nejtěžší, nejopovrženější zločiny“ spadají takové, k nimž má lidstvo nejčastěji sklony a které jsou škodlivé církevní disciplíně nebo spásě duší, svěřených biskupskému pastýřskému úřadu. Tento bod jsme podrobně rozvedli v Našem „Pojednání o diecézní synodě“, kniha V, kapitola V.

Dovolujeme si vás ujistit, že veškerá pomoc, kterou vám můžeme poskytnout, je vám k dispozici, aby byl zajištěn úspěch v této věci. Nadto dáváme našemu ctihodnému bratru, arcibiskupovi z Niceje, Našemu nunciovi ve vaší zemi, pro čelení těžkostem, které se nevyhnutelně musí dostavit, až budete nuceni postupovat proti klerikům, vyňatým z vaší jurisdikce, všechny vhodné instrukce pro takový případ, takže od něj obdržíte nezbytnou způsobilost k uspořádání případů, které se vám mohou naskytnout. Kromě toho vás slavnostně ujišťujeme, že My, jakmile se k tomu naskytne vhodná příležitost, s veškerou horlivostí a energií, jíž jsme schopni, budeme rokovat se všemi, skrze jejichž moc a autoritu může být šlechtné království polské očištěno od této ošklivé skvrny. A především, ctihodní bratří, s veškerou vroucností své duše si vyprošujte pomoc Boha, který je původcem všeho dobra. Úpěnlivě prosťte v modlitbě o Jeho pomoc Nám a apoštolskému stolci. Objímáme vás a udělujeme vám i svěřeným stádcům s velkou láskou apoštolské požehnání.

Dáno v Castelgandolfo 10. června 1751, v jedenáctém roce Našeho pontifikátu.

Poznámky v závorkách (...) připojil vydavatel.

Dodatek II

TOMÁŠ AKVINSKÝ: De Regimine Judaeorum (O vládě nad Židy)

Předkládané drobné dílo je odpovědí svatého Tomáše Akvinského na otázky, které mu položila vévodkyně z Brabantu.

*Alix resp. Aleyda vládla Brabantu po smrti svého chotě Jindřicha III. v letech 1261-1267. Je pravděpodobné, že list s dotazy zaslala světcí počátkem své vlády, tj. roku 1261 nebo o něco později.*⁴⁸

Ohledně titulu díla musí být řečeno, že všechna vydání jsou registrována v rámci katalogu procesu svatořečení jako „De regimine Judaeorum“ („O vládě nad Židy“), přestože se na Židy vztahují jen některé jeho body. Z toho důvodu také nesou některá vydání název „De regimine subditorum“ („O vládě nad poddanými“) jako překlad latinského textu z „Opuscula omnia necnon opera minora“, znovu vydal Lethellieux, 1949, str. 213-219.

I. Bratr Tomáš Akvinský z řádu kazatelů zdraví nejosvícenější paní. Obdržel jsem list Vaší Excellence, z něhož je zřejmá jak dalekosáhlá zbožná starostlivost o vládnutí svým poddaným, stejně jako oddaná láska, kterou Vaše Excellence chová k bratrům našeho řádu, a já pokorně děkuji Bohu, který do Vašeho srdce vložil semě tak velkých ctností. Co však Vaše Excellence v řečeném listu ode mne požaduje, abych totiž zodpověděl Vaše otázky k některým bodům, je mi opravdu zatěžko vyhovět jednak vzhledem k povinnostem, jež mi ukládá moje přednášková činnost, a dále pak i proto, že bych raději viděl, kdyby si v našem případě Vaše Excellence vyžádala radu od jiných, kteří jsou v těchto věcech zkušenější. Protože však mám za nepřístojné, abych nepodpořil Vaše úsilí a neukázal se nevděčným za projevy Vaší lásky, vynasnažím se zodpovědět Vaší Excelenci předložené body – samozřejmě s výhradou možnosti lepšího posouzení.

II. Nejprve se tedy Vaše Excellence ptá, zda je jí, kdy a do jaké míry, dovoleno vyžadovat od Židů daně.

Na takto absolutně postavenou otázku lze odpovědět následovně: Jakkoli zákony říkají, že Židé následkem svého provinění propadli věčné porobě a v důsledku toho jim mohou vladaři zemí odebírat jmění jako své vlastnictví, smí se tak přesto dít jen do určité míry, takže jim nesmějí být žádným způsobem odebírány prostředky k obživě. Musíme jednat počestně i vůči těm, kdož jsou vně, aby jméno Páně nebylo uráženo, a apoštol napomíná věřící příkladem, „aby nebyli na úraz ani Židům, ani pohanům, ani církvi Boží“ (1 K 10,32). Z toho plyne, že se od nich, jak určují zákony, nebudou vynucovat žádné jiné poplatky než ty, které jim v minulosti již byly uloženy, protože co je nezvyklé, drásá srdce lidí tím více. Vaše Excellence tedy má požadovat od Židů daně a poplatky v souladu s tímto principem umírněnosti v té výši, jak byly uloženy Vaším předchůdcem, pokud tomu nepřekáží něco jiného.

III. Pokud mohu soudit z otázky Vaší Excellence, zdá se Vaše nejistota ohledně této věci být posílena ještě tím, že Židé Vaší země podle všeho nevlastní nic, kromě toho, co získali zvráceným přijímáním úroků. Proto se Vaše Excellence ptá, zda je dovoleno požadovat od nich něco, protože nátlakem vynucené nelze přijímat.

Na to se náleží odpovědět, jak následuje: Protože si Židé nesmějí zákonitě podržet všechno to, co od jiných skrze lichvu vydřeli, plyne z toho, že ani Vy, pokud jim to odejmete, si nesmíte pro sebe zákonitě podržet, s tou ovšem výjimkou, že by se

---

⁴⁸ Srv. H. Pirenne, *La duchesse Aleyde de Brabant et le De Regimine Judaerorum de S. Thomas*, Rev. Néo. Scol. 1928, pp. 193-205.

mělo jednat o něco, co si oni na Vaší Excelenci nebo předchůdcích až dosud nátlakem vynutili. Jestliže však Židé vlastní něco vydřeného na jiných osobách, musí jim to Vaše Excellence vrátit po odebrání Židům. Pokud zde tedy ještě jsou osoby, na nichž byly zmíněné úroky vynuceny, musí jim být vráceny; v ostatních případech je třeba peněz užit na zbožné účely podle pokynů diecézního biskupa nebo rad jiných řádných a počestných lidí, případně k všeobecnému prospěchu země, vyžaduje-li si to stav nouze nebo obecný užitek. Není rovněž zapovězeno Vaší Excelenci – podle obyčejů předchůdců – žádat na Židech nové poplatky k výše zmíněným účelům.

IV. Dále se Vaše Excellence ptá, zda provinilý Žid může být potrestán pokutou i tehdy, nemá-li jiný majetek než peníze z lichvy. Podle výše řečeného je třeba odpovědět tak, že pokuta je zde na místě, aby tak Žid neměl ze svého zlého skutku žádný užitek. Ba jsem dokonce toho názoru, že Žid – stejně jako každý jiný lichvář – má být potrestán ještě větší pokutou nežli kdo jiný, jestliže je jisto, že mu odebrané peníze tím méně náležejí. Pokutu lze také doprovodit i jiným druhem potrestání, aby snad nevznikl dojem, že je postačujícím trestem přijít o neprávem získané peníze. Avšak potrestaným lichvářům odebrané peníze si nelze podržet, nýbrž musí být použity na výše jmenované účely.

Bude-li kdo namítat, že tím budou zeměpáni poškozeni, pak nechť si to dotyční přičtou sami sobě, protože taková škoda nastala jejich vlastní nedbalostí. Bylo by totiž vhodnější, kdyby se zeměpáni snažili přinutit Židy, aby si na živobytí vydělávali vlastní prací, jak je tomu v některých oblastech Itálie, místo aby je nechávali lenošivě žít, obohacovat se výhradně lichvou a tím okrádat své pány o spravedlivé příjmy. Stejně tak by byli páni vlastní vinou kráceni o své příjmy tím, že by dovolovali svým poddaným žít se výhradně loupeží a zlodějstvím.

V. Třetí otázka zní, zda je kromě toho dovoleno přijmout nějaké peníze nebo nějaký jiný dar, nabídnutý ze svobodné vůle.

Na to se mi vidí nutno odpovědět tak, že to dovoleno je, avšak je vhodné dát takto nabyté těm, jimž to vlastně náleží, nebo použít tak, jak bylo již výše řečeno, nemají-li nic kromě peněz z lichvy.

VI. Čtvrtá otázka se týká toho, co se má stát se zbytkem, dostane-li se od Žida více, než od něj křesťan požaduje.

Odpověď je dána již zde řečeným. Když totiž křesťané požadují méně, může to mít dva důvody. Buď může Žid vlastnit ještě něco jiného než peníze z úroků, a v takovém případě je Vám dovoleno – za dodržení výše zmíněné uměřenosti – si je podržet. Totéž podle všeho platí i v tom případě, měli-li by být Židé vydírání takovými úroky, ačkoliv se Židé dobrovolně nabídli je vrátit. Nebo může nastat případ, že ti, od nichž byly úroky přijaty, buďto zemřeli nebo žijí v jiné zemi; rovněž i tehdy musí být úroky vráceny, neboť pokud zde nejsou osoby, jimž náleží navrácení, musí se postupovat jak již výše řečeno.

Co však zde bylo uvedeno o Židech, vztahuje se rovněž na Cavorsini⁴⁹ a všechny ostatní, kteří jsou spjati s ohavností lichvy.

---

⁴⁹ Italští obchodníci, nechvalně známí – hlavně ve Francii – lichvářskými úroky ... (mají své jméno) podle Cahorsu, známého města v Okcitánii (département Lot ve Francii), kde měli své ob-

VII. – XI., tj. otázky 5-7 se přímo ani nepřímo netýkají Židů a proto byly vypuštěny (vydavatel).

XII. Poslední otázka zní, zda ve Vaší provincii mají být Židé nuceni nosit znamení, odlišující je od křesťanů.

Příslušná odpověď je jasná, protože podle statutu všeobecného koncilu⁵⁰ musejí být Židé obojího pohlaví v každé křesťanské provincii a ve všech dobách rozlišitelní nějakým vnějším znamením od ostatního obyvatelstva. Je jim to dokonce nařízeno i jejich vlastním zákonem; mají totiž nosit třásně na všech čtyřech cípech svých plášťů, jimiž se odlišují od ostatních. A to je, urozená a bohabojná paní, co mi nyní na Vaše otázky přichází na mysl, přičemž nechci Vaší Excelenci svůj posudek nijak vnucovat, nýbrž spíše radím přidržovat se náhledu zběhlejších mne. Nechť se Vaše panství těší dlouhému trvání.

* * *

---

chody... (nebo) od florentské rodiny Caorsina resp. Corsina, kteří se spolu s dalšími rodinami tohoto města a sousedních provincií věnovali obchodu s téměř celým světem (Du Cange).

⁵⁰ To jest 4. lateránského (1215) cap. 68 (Mansi, Ampl. coll. conc. t 22, 1055, Richter-Friedberg, Corp. Iuris Canon., t. II, l V, t. VI, c. XV).

Seznam literatury

(Z autorského textu vypracoval vydavatel.)

- Allo, E. B.: *L'Apocalypse de St. Jean*
Barruel, abbé: *Mémoires pour servir à l'histoire du Jacobinisme*
Batault, G.: *Le problème juif*
Cochin, Auguste: *Les Sociétés de Pensée et la Révolution en Bretagne*, Paris
Cochin, Auguste: *La société de pensée et la démocratie*, Paris 1920
Cochin, Auguste: *Les actes du gouvernement révolutionnaire*, Picard 1920
Cochin, Auguste: *La Révolution et la libre pensée*, Paris 1924
Constant: *Les juifs devant l'église*
Crétineau-Joly: *La iglesia romana frente a la revolución*
Darmesteter: *Les prophètes d'Israël*
Darmesteter: *Un coup d'oeil sur le peuple juif*
Darté, Louis: *Les sociétés secrètes et les juif*, Paris 1912
Donais: *L'Inquisition*, Paris 1906
Dubnov, Simon: *Histoire moderne du peuple juif*, I. díl 1789-1848, II. díl 1848-1914, Paris, Payot
Drach, Paulus L. B.: *De l'harmonie entre l'Eglise et la Synagogue*, Paul Mélier, libraire-éditeur, Paris 1844
Fessard, Gaston: *Théologie et histoire*, in: *Dieu vivant*, Nr. 8
Flavius, Josephus: *De bello judaico*
Fleg, Ed.: *Jésus raconté par le juif errant*
Ford, Henry: *El judío internacional*
Gougenot des Mousseaux: *Le juif et la judaïsation des peuples*, 1869
Jansen, *Deutschland und die Reformation*
Jouin, msgr.: *La Judéo-Maçonnerie et l'église catholique*
Lazare, Bernard: *L'Antisémitisme*, 1934
Leclerc, H.: *Les Martyrs*, Paris 1904, Bd. 4
Lémann, abbé Joseph: *L'Entrée des juifs dans la société française*, Lyon 1885
Lémann, abbé Joseph: *L'Entrée des juifs dans la société française et les états chrétiens*, Lyon 1886
Martin, Gaston: *La Francmaçonnerie française et la Préparation de la Révolution*, Presses universitaires, Paris
Netchvolodov, A.: *L'Empereur Nicholas II et les juifs*
Nossig, Alfred: *Integrales Judentum*
Pirenne, Henri: *La duchesse Aleyde de Brabant et le De Regimine Judaeorum de S. Thomas*, Rev. Néo. Scol. 1928
Plantagenêt, E.: *La francmaçonnerie française*
Pranaitis, msgr. I. B.: *Christianus in Talmudis Judaeorum sive rabbinicae doctrinae de Christianis secreta*, St. Petersburg 1892
Preuss, A.: *Etudes sur la FM américaine*
Sarolea, Ch.: *Impressions of Soviet Russia*
Sombart, Werner: *Les juifs et la vie économique*
Wolf, préf. Charles: *La Franc-maçonnerie en Hongrie*, Budapest 1921